



Avrupa Birliği kapısında rezillik!



İşte işbirlikçi AKP'nin yönettiği Türkiye:
alay edilen, aşağılanan, sömürülen,
sırtı sıvazlanıp kullanılan, azarlanan...
bir ülke!

Ekme ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekme ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 89 / Tarih: 7 Aralık 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

✓ **19-22 Aralık**
Uluslararası Tecritle
Mücadele Günleri

Bu Yolları Kimlerle Beraber Yürüdü?



hep **takiyyeci**
hep **kapitalizmin**
savunucusu
hep **katliamcı**
hep **kullanılan!**

Yavaşlar	Yeniosmanlı: 507-A	50825 Kızılcı	İzzet , Mith & Kılıpçılar Çarşı: Nr. 17/104 Tepeliyüğü İl Merkez Kurumları
Tel:	0429 221 180 75	0049 221 280 75	Tel: 0332 242 25 94
Faks: 0409 221 80 90 64			
E-mail: adresi: adres@adres@barcor.de			
Adres: İbnül Cade 7, Sokak No:7, 50825 Kızılcı İl Merkez Kurumları			Kocaeli: Hürmet Kadim Gaskin Kenan Sayar İhsan Kızılcı Nr: 67
Tel: 0332 251 97 25			Tel: 0332 361 66 51
Adres: DMK Bulvarı Önü İhsan Kızılcı 6: D:221 151 Kızılcı			Mahalle: Dababneh Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıyüğü İl Merkez Kurumları
Tel: 0312 419 27 38			Tel: 0422 327 31 71
Adres: İsmail Akbulut İsmail Emres Sok. Şaban Kasınlı Apt. Çar. D: 4 D: 6 Tel: 036 223 87 18			Merkez: Sarıyüğü İl Merkez Kurumları Post. Apartmanı Nr:32 Apt:1/3
Adres: Başak Cad. Güç İl İlçe			Merkez: Sarıyüğü İl Merkez Kurumları
Tele: 254 44671 Tel: 0312 024 82 38			Merkez: Sarıyüğü İl Merkez Kurumları
Adres: Karatürk Mahallesi Gaciler Çarşısı Yenilmez Sokak 47			Merkez: Sarıyüğü İl Merkez Kurumları
Tele: 10 Salıncı			Merkez: Sarıyüğü İl Merkez Kurumları
Hopa Hava İl Merkez Kurumları Nr. 1 HOPA Tel: 0362 251 48 25			Zonguldak: Gaspada Cad. Ofluğu İl Merkez Kurumları 5 Daire 9

- 3... *Tayyip Erdoğan:
Hep Sömürü ve Zulüm...*
- 5... *Tayyip'in "Yol" Arkadaşları*
- 7... *Avrupa Kapılarındaki
Kepazelik*
- 10... *'Tayyip Amerikalı ve
İsraili Dostlarını da Al,
Amerika'da Yaşa'*
- 11... *Kullanılma Tarihi
Kanlı Tarihtir-2*
- 14... *Samara; Direniş ve
İşgacının Gerçek Yüzü*
- 16... *İşkenceci Katillere Beraat*
- 17... *Yoksayılan 8 Milyon*
- 18... *Tecrite ve sansüre
Son Verin!*
- 19... *Guantanamo'nun
ve F Tiplerinin
"Adalet" Bakanları...*
- 20... *Yükseliş Sürüyor*
- 22... *Devlet Gözetiminde
Korucu Terörü*
- 23... *Burası Adana*
- 24... *MHP'nin Kontra İtirafı*
- 25... *İstihbarat Örgütleri*
- 26... *19 Aralık'ın Arifesi*
- 29... *İşçi Düşmanı Kin Kustu*
- 30... *Memurlar İşyerini
Terketmedi!*
- 31... *Böyle Ne Yapabiliriz,
Ne Yapmalıyız?*
- 32... *'Teröre Karşı Miting'
Yurtdışında da Fıyasko*
- 33... *Nereden Geliyor
Kaymağın Bolluğu?*
- 34... *Medya Patronları Devlet
Adına Psikolojik Savaş
Kararı Aldı*
- 36... *Gerçeği Tartışın!*
- 37... *Oligarşi ve Emperyalizm
Kıbrıs Halkının İradesini...*
- 38... *Yoksulların Hastalığı AIDS*
- 40... *Yozlaştırma-3*
- 43... *Oligarşinin Bitmeyen
Mezar Korkusu*
- 44... *Soru/Cevap:
Silahlı Mücadele*
- 48... *Canlıya AKP
Savunucusu Vakit*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

TAYYİP ERDOĞAN: Hep sömürü ve zulüm yolunda yürüyen, soyarak, kullanarak, komünizme karşı savaşarak iktidar olan bir başbakan

İstanbul'daki eylemler, herkesten daha çok Tayyip Erdoğan'ı sarstı. Çünkü bu eylemler hem onun bugünkü işbirlikçiliğini, hem de eylemleri gerçekleştirenlerle ortak kanlı geçmişini deşifre ediyordu.

Oligarşinin demokrasicilik oyununu sürdürebilmesinin ön koşullarından biri, ortaya sürdüğü düzen politikacılarının kitlelerin en azından belli bir bölümünü "peşine takması"dır. Oligarşi adına bugün bu rolü üstlenen politikacı, AKP'yle geniş bir kesimden oy alan Tayyip Erdoğan'dır. Tayyip Erdoğan düzen açısından belli bir zamanda, belli koşullarda bu role talip olan siyasi bir "figür"dür. Başka deyişle o, düzen açısından bir "başrol" oyuncusu bile olmayıp figürandır. Kendine özgü bir politikası, programı, düşünce sistematigi yoktur. Düzen içindeki yükselişini her dönem "en makbul" sayılacak kulvara geçmesiyle sağlamıştır. Tayyip Erdoğan'ın "düzenle çatışır" gibi görünen her şeyi ise, kitleleri bu siyasi figürün peşine takmaya yarayan "seçimlik" manevralardır. Nitekim, iktidar koltuğunda bir yılı dolduran AKP iktidarı, kimin iktidarı olduğunu, Tayyip Erdoğan'ın "düzenle çatışan" temel hiçbir yanının bulunmadığını kanıtlamıştır. 3 Kasım seçimlerinin "sosyolojik" analizlerinde hal-kın Tayyip Erdoğan'da "kendinden birşeyler bulduğu", "yoksulların taleplerine tercüman olduğu" gibi tesbitler yapıldı. Bütün bunlar, Tayyip'in oy oranını artırmakta belki etken olmuşlardır, ancak Tayyip Erdoğan'a iktidar yolunu açan bunlar değildi. AKP'nin iktidar yolu, tekeli burjuvazinin Fazilet Partisi'ni bölme operasyonu ile açılmaya başlamış; Tayyip bu yolun her adımında tekellere, Amerika'ya biraz daha yaklaşarak, onların açık ve örtülü desteğini alarak iktidar koltuğuna tırmanmıştır.

ANAP'lı yılların popüler deyişlerinden biri "Turgut Nereye Koşuyor?"du. Bugünse AKP iktidarını açıklamak için "**Tayyip nereden geliyor?**" diye sormak lazım. Nereden ve nasıl geldiği bilinmeden, hangi yolda yürüyüp nereye gittiğini görmek de zordur. Tayyip, "halkın içinden" çıkmıştır ama "halkın mücadelesinin içinden" gelmemiştir; iktidara tırmanışı "halkla birlikte" değildir. Bu yanıylar, mitinglerde, salonlarda halkı işaret ederek söylediği "**beraber yürüdük biz bu yollarda**" sözleri tam bir riyakarlıktan başka bir şey değildir. Onun "yol arkadaşları", her zaman egemen sınıflardan olmuştur. Hep kullanılmıştır. Kullanılmaya itirazının olmadığı görüldükçe, yeni "yol arkadaşları" kazanmıştır. Bir kez, yeterince palazlandığında kendisini kullanana karşı çıkmıştır; ancak bu da kullanılmaya karşı çıkış değildir, daha "üst düzeyde" kullanılmaya hazır biri olarak artık başkaları tarafından kullanılacaktır. Tayyip Erdoğan, Erbakan'ın ve tarikat holdinglerinin koltuğu altında büyütülen biridir. Holdinglere, Erbakan'ın verdiğinden **daha fazlasını verebileceğini** İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde kanıtlayarak "**yeni lider adayı**" olarak öne çıkmıştır. Tarikat holdinglerinin desteğinin yanına, TÜSİAD ve Amerika desteğini de katmayı başardığı noktada, artık önü açıktır. Erdoğan'ın "yeni lider adayı" olarak öne çıkma süreciyle oligarşinin 28 Şubat sonrası Fazilet Partisini bölme operasyonunun çakışması, bu süreci hızlandırmıştır. Erdoğan, adeta burjuva medyanın tezahüratları eşliğinde FP'yi bölerek yeni partisini kurmuştur.

Erdoğan'ın bu süreçte Amerika'yla "ittifak"ı sağlaması hiç de zor değildir. Çünkü zaten böyle bir siyasi geçmişten gelmektedir. 1970'lerin

ikinci yarısından başlayarak Tayyip Erdoğan'ın siyasi çizgisi "komünizme karşı savaş" olarak biçimlenmiştir. Bu noktada tüm İslamcı camia gibi, oligarşinin himayesinde İslamcılık yapmıştır. Refah Partisi içinde "iyi bir anti-komünist" olarak, Amerika'nın "yeşil kuşak" projesinin gönüllü savunucusu olarak il başkanlığına yükselmiştir. Afganistan'da Sovyetlere karşı savaşan Hikmetyar'ın dizinin dibinde olduğu dönemler bu dönemlerdir. Tayyip, Hikmetyarların dizinin dibinden, Kanlı Pazarlar'ın yağmacılığından, katliamcılığından geliyor. 6. Filo'ya karşı yürüyüş yapanların üzerine saldıran gürhün, Maraş'ta "Allah" adına katliam yapanların içinden geliyor. Bu tarih bilinmeden Erdoğan'ın bugünkü Amerikancılığı, Amerikan ordusunun emri altına girmekte bu kadar istekli davranması anlaşılabilir.

Tayyip'in Hikmetyar'ın dizinin dibindeki fotoğrafla, emperyalist liderlerden Berlusconi'yle sarılmış fotoğrafı arasında gerçekte temel bir fark yoktur. Bu iki fotoğrafa ilk bakışta bir çok kişi Tayyip'in "nereden nereye" geldiğini soracaktır. Ama böyle düşünenlerin gözden kaçırdığı nokta; iki fotoğraf arasında ortak bir yan bulunduğudur: Tayyip her iki fotoğrafta da, en katı anti-komünistlerin dizinin dibindedir. Bugün Hikmetyar'ın değil, Berlusconi'nin, Bush'un dizinin dibinde olmasının nedeni, Hikmetyar'ın Amerikan karşıtı bir cepheye geçmiş olmasıdır. Tayyip aynı yerdedir; o yine Amerika'nın yanında, halkların mücadelesinin karşısındadır.

Tayyip Erdoğan ve AKP yöneticileri, İstanbul'daki son bombalama eylemlerinden sonra Avrupa'ya sık sık "terör dönüp sizi vurur" diyorlar. Kendilerinin yaşadığı tam da budur. Kanlı pazarları, Maraşları, yakın zamanda Sivas Katliamı'nı mahkum etmemişlerdir. Bunları mahkum etmeyenlerin, Hizbullah'ın polis-ordu himayesinde binlerce yurtsever satırlarla katletmesi, domuz bağı cınayetleri karşısında sesini çıkarmayanların bugün "İslamcı" veya "dinci" terörden şikayet etmeye hakkı olabilir mi? Tayyip Erdoğan, Kanlı Pazarlar'ı, Hizbullah'ı mahkum etmemiştir; çünkü onlar, çünkü "yol arkadaşları"dır. Bugünse yol arkadaşlarının bir kısmının Amerika karşıtı cepheye geçmesiyle ittifakları kısmen değişmiştir. **Değişen Tayyip'in yolu değil, yol arkadaşlarıdır.** O yine Amerikancıdır, Amerikancı dünya düzeninin yolundadır, kapitalizmin savunulması yolundadır, bağımsızlığa, demokrasiye, sosyalizme karşı savaş yolundadır.

Tayyip Erdoğan gibi burjuva politikacıları için ve fa, sağlam dostluklar, değişmez inançlar, politik kararlılık, tutarlılık gibi değerler yoktur. "İk-

tidar" yolunda, kendisini zayıflatacağını düşündüğü herkesi harcamaktan geri kalmamış ve kendisine güç katabileceğini düşündüğü herkesle ittifak yapmıştır. Yanına kapitalizmi iyi bilenleri de, Susurlukçuları da, Amerikan ideologlarını da almıştır. Bugün de Amerikancılarla, tekellerle, Susurlukçularla, İslamcılarla yanyana yürümeye çalışıyor. Dini temelde örgütlenen tarikatları, İslamcılığın istismarıyla holdingleşen kesimleri, oligarşinin öteki kesimleriyle bir arada idare etmeye, bu kesimleri Amerikancılıkta buluşturmaya ve düzenin temel niteliğini değiştirmeden kitleleri din istismarıyla daha fazla etkisizleştirmeye çalışıyor. **"Model"** dedikleri de budur aslında. Amerika'nın "ılımlı İslam" diye onaylayıp yaygınlaştırmak istediği model budur.

Amerika'ya ve oligarşiye güven vermeseydi, Tayyip Erdoğan o basamakları tırmanamazdı. Tayyip Erdoğan'ın hala "İslamcı" kimliğiyle ortada dolaştığı, 2002 Kasım seçimlerinden çok önce, devrimciler, Tayyip Erdoğan'ın **"ABD'den yeşil ışık"** aldığını yazdılar. FP içindeki "yenilikçiler-gelenekçiler" çatışmasının **"kim tekellere daha iyi hizmet edecek"** yarışmasına dönüştüğünü tarihe kaydettiler. Tayyip Erdoğan'ın "kazandığı" yarış buydu. Tayyip işte bu yolda ilerliyor. **Yanında** Bush, Blair, Berlusconi gibi emperyalist soyguncular ve katiller var. **Yanında** Aksu, Çiçek gibi Susurlukçular, ordu polis gibi halka karşı savaşı sürdüren güçler var. **Yanında** Sabancılar, Koçlar, Topraklar, Albayraklar gibi işbirlikçi tekeller var. **Yanında** IMF, NATO, AB var. Bu kesimlerin bazılarıyla iktidarın güç ve imkanlarının nasıl paylaşılacağı, devletin ve toplumun ideolojik-kültürel olarak nasıl şekillendirileceği noktasında çelişkileri olsa da, ilişkilerinde belirleyici olan ittifaklarıdır.

Demokrasıcılık oyunu ve bu oyunun arkasındaki faşizm ve sömürü, şimdi Tayyip Erdoğan'la sürdürülüyor. Ecevit'in "halkçı"lığı, Demirel'in "baba"lığı, Çiller'in "bacı"lığı, Özal'ın "çağdaş"lığı, Tayyip'in "İslamcı"lığı, hep aynı düzene hizmet etti; Demirel'in *"benim işçim, benim köylüm..."* diyerek kitlelere seslenişiyse, Tayyip'in *"beraber yürüdük biz bu yollarda"* seslenişiyse aynı aldatmacanın değişik versiyonlarıdır. AKP ve Tayyip, büyük bir aldatmacayla, Türkiye tarihinin en büyük oy oranlarından birine ulaşarak, iktidara geldi, yaşatacağı hayal kırıklığı da o ölçüde büyük olacak, ve düzen partilerinden o ölçüde büyük bir kopuşa neden olacaktır. Bu kopuşun devrime yönelip yönelmemesini ise, devrimcilerin göstereceği başarı belirleyecektir.



Tayyip'in "Yol" Arkadaşları

Tayyip Erdoğan, bindiği gibi mitinglerde, salon toplantılarında *"beraber yürüdük biz bu yollarda"* şarkısını söylemeyi çok sever. Bu şarkıyı söylerken de eliyle karşısındaki

kitleyi işaret eder.

Tayyip'in siyasi geçmişinin ana duraklarına ve bu duraklar arasındaki yol arkadaşlarına şöyle bir bakalım; bakalım ve görelim, bu yollarda kimlerle beraber yürümüş?..

Tayyip'in "İslamcı güzergahı" ve arkasında bıraktığı kanlı ayak izleri...

Tayyip Erdoğan'ın geçmişi de, MSP'den SP'ye, AKP'ye kadar uzanan İslamcı düzen partilerini oluşturan birçok kadro gibi, Akıncılar'a, Milli Türk Talebe Birliği'ne uzanır.

MTTB ve Akıncılar, MHP'nin "ülkücü gençlik" sıfatını kullanan sivil faşistleri gibi, devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullanılmak üzere örgütlendirilmiş "İslamcı gençlik" örgütlenmesidir. MHP'liler kadar yoğun kullanılmamış olsalar da, MHP'lilerden de önce sahneye çıkarılan onlardır. 6-7 Eylül 1955'te azınlıklara yönelik MİT provokasyonunun uygulayıcısı, 1969'daki Kanlı Pazar'da 6. Filo'yu protesto eden devrimci öğrencilerin üzerine saldırtılan onlardı. Tayyip Erdoğan, sonradan "aynı yolun yolcusu" olacağı "İslamcı gençlik" bu saldırıyı yaparken, henüz 15 yaşındaydı. Daha sonra Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi'nde okurken işte böyle bir "geleneğe" sahip olan bir örgütlenme içinde yetişti(!) Tayyip de.

Cuntanın ardından yapılan ikinci seçimlerde, 1986 ara seçimlerinde milletvekili adayı gösterilecek kadar hızla yükseldi İslamcı düzen partisi içinde. Çok sonraları dava konusu olacak olan *"camiler kışlamız, minareleri süngümüz, kubbeleri miğferimiz"* anlayışının ve *"Mücahit Erbakan"*ın "militan" bir savunucusuydu. Sivas'ta insanlar onun yandaşları tarafından diri diri yakılırken, İstanbul Belediye Başkanı'ydı, sesi çıkmadı. 1996'da hapishanelerde devrimci tutsaklar öldürülürken, RP'nin ileri gelenlerinden, sesi çıkmadı. 2000'de

hapishaneler katliamı yapılırken de sesi çıkmadı meclisteki AKP'lilerin... Arkalarında kanlı ayak izlerini bırakarak yürüdüler bu yolda.

Tayyip'in Soyguncu Dava Arkadaşları

1989'da Beyoğlu İlçesi'nden belediye başkan adayı olup kazanamayan, 1991'de tekrar milletvekili adayı olup seçildiği halde mazbatasını Yüksek Seçim Kurulu tarafından iptal edilen Erdoğan, bu süre içinde Refah Partisi'nin İstanbul İl Başkanlığı görevini üstlendi. Artık yükseliş dönemindeydi. 27 Mart 1994 seçimlerinde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığına seçilmesiyle, iktidar nimetleri çerçevesinde yeni yol arkadaşları edindi Tayyip Erdoğan. Kimi tarikatlar onun sayesinde holdingleşti, holdingleşenler onu destekledi. Hala "İslamcılık" en büyük kozuydu; bu nedenle bu dönemde Afganistan'lı *"mücahit Hikmetyar"*la birlikte resimler vermekten kaçınmadı.

Bu dönemde kazandığı yeni "yol arkadaşları"nı AKP olarak girdikleri ilk seçimde meclise de taşıdı Erdoğan: Onlarca yolsuzluk, dolandırıcılık sanığı Erdoğan'ın "yol arkadaşı"ydı artık (bunların isimleri ve suçları basında da defalarca tefrika edildiği için burada tekrarlamıyoruz. Ama kısaca şöyle özetleyebiliriz: Erdoğan İstanbul Belediye'sinde tam bir soygun ekibi kurdu, o ekip olduğu gibi "milletvekili" seçildi.) Zaten kendisi de "aynı yolun yolcusu" ydu.

Başbakan olmadan önce, kendisi de 4 ayrı yolsuzluk davasında toplam 32 yıl ağır hapsi istenen bir sanıktı.

Tayyip'in Susurlukçu Dava Arkadaşları

Aldığı desteklerle, Amerika'dan TÜSİAD'a kadar emperyalistlere ve işbirlikçilere verdiği güvenle, önceki lideri Erbakan'a ihanet edip yeni partiyi kurarken, düşündü ki iktidar olmak için farklı kesimlerden de kadro devşirmeliydi.

Zaten Erbakan'ın 28 Şubat'a neden olan "hatalarını" mahkum etmişler, generallerin güvenini kısmen kazanmışlardı. Burjuva medya yanındaydı; aferin, olacaksınız böyle İslamcı olun işte diyordu... Burjuva medya bunlara bir de "yenilikçiler" adını taktı. Onların gösterdiği yola girerek yanına başkalarını da kattı. 14

Ağustos 2001'de AK Parti'yi kurduğunda, partinin kurucuları arasında **Cemil Çiçek, Abdülkadir Aksu, Vecdi Gönül, Murat Başesgioğlu** gibi ANAP, DYP hükümetlerinde bakanlıklar yapmış, valilik, emniyet müdürlüğü, İçişleri Bakanlığı gibi “görev”lerde halka karşı savaşın yürütülmesine katılmış katliamcı, Susurlukçu isimler vardı.

Bu yol arkadaşlarını seçerek, düzenin efendilerine, düzene ne kadar bağlı, halka karşı savaşı yürütmekte ne kadar kararlı olacağının da güvencesini veriyordu.

Kurduğu hükümette de onlara en kilit bakanlıkları verdi.

Tayyip'in ortakları: Halis Topraklar, Sabancılar, Albayraklar

Tayyip Erdoğan seçim gezilerinde, toprak ağası fabrikatör Halis Toprak'ın helikopterini kullandı. Halkımızın bir deyişi vardır; **“kimin arabasına binersen onun düdüğünü öttürsün!”** Tayyip Erdoğan da öyle yapcağı zaten.

Tayyip Erdoğan, ekonomiye ilişkin kararlar aldıkça, Sakıp Sabancı ağzını yava yava “durumun çok iyi” olduğu demeçleri verdi. Albayraklar gibi tarikat holdingleri açıktan övmelemler de deveyi hamudıyla yutmaya başladılar. İstedikleri vergi afları, AKP tarafından çıkarıldı... Daha AKP iktidarının başında IMF iktidardan “çok memnun” olduklarını açıkladı.

Erdoğan, Kölelik yasasıyla işsizliğe veya kölece çalışmaya mahkum ettiği işçiler karşısında, işsizlik sorunlarını çözmek için tek bir adım atmadığı gecekondular karşısında, IMF programlarıyla hançerlemeye devam ettiği köylüler karşısında “beraber yürüdük biz bu yollarda” şarkısını söylemeye devam ederken, asıl yol arkadaşlarıyla dağları tepeleri ormanları aşıyor, ülkeyi talan ediyorlardı.

Tayyip'in Emperyalist “Ahbap”ları

Erdoğan iktidar için yola çıktığında, tüm burjuva politikacılarının kabesi olan Beyaz Saray'a yüz sürüp biat etmişti zaten. Onların da güvenini kazanmıştı. O dönem nisbeten fazla öne çıkmayan bu biat, Tayyip'in iktidar koltuğuna oturmasıyla alenileşti. Artık Tayyip'in en samimi ahbabları, Bush, Berlusconi, Blair gibi emperyalist liderlerdi. Avrupa burjuvazisinin en soyguncu, en faşist, en ahlaksız liderlerinden olan Berlusconi'yle, “aile dostu” olacak kadar yakındı artık Tayyip.

Amerika'yla, “yeşil kuşak”ın eski mücahitleri karşı karşıyaydı bu yeni dönemde. Tayyip hemen duruma uyum sağladı. Artık onların defteri dürülmüştü. Kısa süre önce dizinin dibine çöktüğü mücahit Hikmetyar'ın örgütünün “terörist örgüt” olduğu kararını imzalayıverdi. **“ABD'yle aynı stratejik vizyonu paylaşıyoruz”** açıklamasını yaptı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan,

Oligarşinin hesapları, tabandan gelen baskılar nedeniyle bazen istediği adımları atamasa da, Amerika istediği için Irak'a asker gönderme kararını bile aldı. **“ABD dünya lideri, Türkiye bölge lideri olarak, teröre karşı birlikte savaşıcağız”** diyerek, yeni yol arkadaşlarının kimler olduğunu tescil etti.

“İşçi, memur, köylü...” Onlar da kim oluyor?

O “eskiden” Kasımpaşalı'ydı, “eskiden” Arçelik Bani'i'ydii. Eskiden “halktan biri”ydi. Artık ne işçiyi, ne memuru, ne köylüyü, ne işsizi tanııymıyordu. “Eski mahallesinin berberini” hala tanımaya devam etmesi ise, sadece şov amaçlıydı. Değilse, hak talep eden halkın her kesimi, Tayyip'in polislerinin coplarıyla veya doğrudan Tayyip'in kendisinin tehditleriyle karşılaştı. Halkı azarlamaya, aşağılamaya kalkıştı.

Halka karşı bu despot kafa, kendini AKP içinde de göstermekte gecikmedi. RP'den ayrılışlarında gösterdikleri en önemli gerekçelerden biri “parti içi demokrasi”nin olmayışındı. İktidar koltuğuna oturduktan sonra, Erbakan'dan daha az saltanat yanlısı olmadığını göstermekte gecikmedi. Merkez organlarında gizli oyu kaldırdı, karar alma süreçlerini yeniden şekillendirdi. Saltanat onundu artık, ne söylerse, o olacaktı.

Amerika'nın yolunda bir halk düşmanı!

İktidar olunca, **“Muhafazakâr Demokrasi”** adlı bir kitap yayınlattı Erdoğan. Artık “kimliği” buydu; kimliksizliğin kimliği! Amerika şimdi böylesini istiyordu, yarın Amerika yine **“mücahit”** olmasını isterse, yine “mücahit” olacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Amerika hangi politikayı istiyorsa onu uygulayacaktır.

Tayyip Erdoğan, tüm yükseliş süreci boyunca “islamlılığ” kullanmıştır. Yükselişinin doruk noktasına geldiğinde ise, “biz islamcı parti değiliz, milli görüş gömleğini çıkardık” deyip, islamın kendisi için sadece bir “merdiven” işlevi gördüğünü ortaya koymuştur. O merdivenin basamaklarına basıp yükselmiş ve merdiveni kaldırıp atmıştır.

Kısacası, Tayyip'in “yolu”, ne islamın, ne inançların, ne özgürlüklerin, ne demokratlığın yolu değildir; onun yolu, tümüyle düzen içinde yükselmeye ve düzen içinde güç, iktidar ve mülk sahibi olmaya göre çizilmiştir. Hümanist de, mücahit de, katilamcı da, Susurlukçu da, islamcı da olur her duruma göre. Yol arkadaşları da, Tayyip'in gittiği yolun işte böyle bir yol olduğunun kanıtıdır.

“Bana yol arkadaşlarınızı söyleyin, size gittiğiniz yolu söyleyeyim” diye düşünebilir ve buradan Tayyip'in “yol arkadaşları”na bakıp gittiği yolu çıkarabilirsiniz.

Avrupa Kapılarındaki Kepazelik Emperyalist Demokrasi Gerçeği

İstanbul'daki bombalı eylemlerin ardından, ne teoriler yapılmıştı. Bu eylemler Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne daha da yakınlaştırmıştı. Gazetelerin AB'ci köşe yazarları, "Avrupa somut desteğini hemen üyeliğe alarak göstermeli" diye neredeyse oligarşinin "40 yıllık muassır medeniyetlerin parçası olma rüyasının" sona yaklaştığını müjdeliyordu. Avrupa'dan da buna benzer yapılan açıklamalar yok değildi. Başta İngiltere olmak üzere, vurulmanın kendisi olduğunu unutmamak için, "hedef Avrupaydı, Türkiye AB'ye alınmalı" türünden açıklamalar yapıyordu.

Kısacası, arsızlıkları ve ahlaksızlıkları her ne kadar dibe vurmuş olsa da, doğrudan "iyi ki bu eylemler oldu, AB'ye yakınız" demeye cesaret edememişler, ama bu anlama gelen her türlü teoriyi yapmışlardı.

Bu arada, oligarşik iktidar, hem bu hesapların içindeyken, öte yandan Avrupa'ya karşı elime koz geçirdim histerisi ile, dökülen kanı terör demagojisinin malzemesi yapıyordu. "Avrupa, Türkiye'nin teröre karşı mücadelesinde yeterince destek vermiyordu. ABD ile bu konuda hemfikir idiler ama, ah şu Avrupa..." açıklamaları birbirini kovaladı.

Köylü Kurnazlığının Sefaleti

Kendisini dünyanın akıllısı, herkesi aptal zanneden, mazlumluk oyununu ifrada vardırıan AKP iktidarının ucuz köylü kurnazlıkları ters tepti.

Hava birden değişti!

Avrupa Birliği Komisyonu ve Avrupa Konseyi, Türkiye'nin "güvenli ülke" olmadığı gerekçeyle Avrupa Birliği'nin çeşitli komisyonlarının Türkiye'deki faaliyetlerini askıya aldı. Faaliyetler ve resmi ziyaretler çok zorunlu olmadıkça yapılmayacak. UEFA, Türkiye'nin "güvenli ülke" olmadığını gerekçe göstererek iki uluslararası maçı Türkiye dışına aldı... İngiltere'den Danimarka'ya kadar bir çok Avrupa ülkesi (ve ABD) vatandaşları-

na "Türkiye'ye gitmemeleri" çağrısı yaptı.

Tayyip, UEFA kararı konusunda "büyük dostu" Berlusconi'yi aradı. Hani bu tür işler "dayısını bulma" yöntemiyle halledilir ya ülkemizde; Tayyip'in küçük beyni de ancak buna çalışıyordu. "Teröre karşı mücadelemize destek vermiyorlar" demagojilerini bir kenara bırakarak, AB'nin gerçek yüzünü teşhir edecek gücü yoktu elbette Tayyip'in. Ne de böyle bir ideolojiye sahipti.

Mesela, Tayyip çıkıp, "Avrupa sadece emperyalist tekellerinin çıkarlarını düşünür" diyemez. Çünkü o zaman, kendisinin de savunduğu kapitalist sistemin de o tekellerin çıkarları için var olduğunu, kendisinin de bu ülkeyi emperyalist tekellerin yağmasına açtığını da anlatması gerekecek.

Köylü kurnazlığının sefiliğe dönüştüğü, demagojiyle durumun kurtarılmaya çalışıldığı, "aslan cim bom UEFA'ya nasıl da cevap verdi" hamasetleriyle gerçeğin üzerinin örtülmeye çalışıldığı nokta da burasıdır. Hiçbir ağırlığı kalmamış, şamar oğlanına dönmüş, başına çuval geçirilmiş, aşağılanan, azarlanan bir ülkenin başbakanının girişimleri elbette sonuç vermezdi. Vermedi de. Avrupa kapılarında tam bir rezilliğe, kepezeliğe dönüştü tablo.

Avrupa'nın Nasıl Bir Demokrasi Olduğunun Resmidir

Peki, Avrupa bu kararları neden aldı? Türkiye'de ilk defa mı bombalar patladı? Veya bombalar patlayan ilk ülke Türkiye mi? Başka ülkelere ilişkin böyle bir karar aldı mı?

Veya, emperyalist demokrasinin gerçek yüzünün görülmesi

açısından sorulması gereken en önemli soru; Türkiye'de can güvenliğinin çok daha fazla tehdit altında olduğu zamanlarda Avrupa Birliği neden böyle bir karar almadı?

Evet, ortada bir "çifte standart"



vardı, ama bu, oligarşinin söylediği türden bir “çifte standart” değil.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin 30 Kasım 2003 tarihli, 319 no’lu açıklamasında da belirtildiği gibi, Avrupa Birliği, şiddeti, insan haklarını, can güvenliği kaygılarını istismar etmektedir. Gerçekleri açıklamalıdır. Avrupa halkı da bu gerçekleri açığa çıkartmalıdır.

Gelişmeleri bir şekilde izleyen herkes şu gerçeği görecektir: Kararların gerekçesi Avrupa halkının “can güvenliği” sorunu değildir, Avrupa tekellerinin çıkar hesaplarıdır. Yarın çıkarları farklı gerektirdiğinde, ülkemizde değil dört, binlerce bomba da patlasa, böyle bir karar almaya caklardır. AB’nin zaman zaman Türkiye’yi “insan hakları ihlali yapmakla” eleştirmesi de bu konudaki en bilinen örneklerden biridir.

Aynı Avrupa’nın kendi sınırları içindeki devrimcilere yönelik hiçbir kural, hukuk tanımadan gerçekleştirdiği baskıları, ırkçılıklarını, hak ve özgürlükleri nasıl rafa kaldırmakta tereddüt etmediklerini anlatan onlarca örneği dergimiz sayfalarında geçmişte işledik.

Tekellerin çıkarları sözkonusu olduğunda ne Türkiye gibi sömürge ülkelerin halklarının, ne de Avrupa halklarının canının beş paralık değeri yoktur.

**Son 23 Yılı Devletin Döktüğü Kanla,
Şiddetle ve Terörle Yoğrulmuş Türkiye
Konusunda Alınan Kararlar,
“Terör, Şiddet, Güvenlik”
Demagojileriyle Açıklanamaz**

Evet Türkiye’de terör, şiddet, cangüvenliği sorunu vardır. Ama bunları onyıllardır yaratan, Avrupa’nın desteğini hiç kesmediği oligarşiden başkası değildir.

Türkiye’de infazlar, kaybetmeler, faili meçhuller sürerken, köyler yakılıp boşaltılırken, Avrupa neredeydi? “Türkiye’de can güvenliği olmadığı”nı o zaman görmemeyi tercih ettiler, çünkü tekellerin çıkarı o zaman bunu gerektiriyordu. Oligarşi tüm bunları öyle gizli saklı da yapmadı. Herkesin gözü önünde halka karşı topyekün savaş ilan edildi. 1990’lı yıllar ülkemizde kanın oluk oluk aktığı, sokakların, köylerin kan gölüne dönüştürüldüğü bir ülkeydi. Avrupa o zaman da böyle bir karar almayı hiç düşünmedi. Eurolar oligarşinin halka karşı savaşını sürdürmesi için akmaya devam etti.

Mesela, bu kararı alanlar, Lice’yi hatırlıyor mu? Tüm ülkeyle, dünyayla ilişkisi kesilmiş, yıkılıp yıkılmış, onlarca kişi katledilmişti... Veya çok daha yakın bir zamanda İstanbul’da Küçük-



“Şiddet”ten sözeden Avrupa, mesela, 19-22 Aralık 2000 tarihindeki hapishaneler katliamını bilmez mi?

O zamanki “şiddet”ten hiç bir kaygı duymadılar. Çünkü o “resmi şiddet”ti; “devletin şiddeti”ydi. Çünkü o “şiddet”in kararını alan da bizzat Avrupa emperyalistleriydi.

karmutlu semti kuşatılmış, ölüm mangaları, ilan edilmiş planlı bir katliamı gerçekleştirmişlerdi.

Son bombalama eylemlerini yapan İslamcı güçler, polis merkezlerinde, askeri kışlalarda eğitilip ellerinde satırlarla “faili meçhul”lerin sayısını onbinlere çıkarırken Avrupa’nın demokrasisi, güvenlik kaygıları neredeydi?

Bütün bunları tüm dünya biliyor; AİHM bunların davalarıyla belgeleriyle doludur.

Neredeydi AB kurumları o zamanlar? Bütün bu olaylar olurken Avrupa emperyalist devletleri, niye vatandaşlarına “Türkiye’ye gitmeyin!” demedi?

“Şiddet”ten sözeden Avrupa, mesela, 19-22 Aralık 2000 tarihindeki hapishaneler katliamını bilmez mi? O zamanki “şiddet”ten hiçbir kaygı duymadılar. Çünkü o “resmi şiddet”ti; “devletin şiddeti”ydi. Çünkü o “şiddet”in kararını alan da bizzat Avrupa emperyalist devletleriydi, Avrupa Birliği’ydi. Sadece kendi kamuoylarına, dünyaya karşı demokratlık maskelerini korumak, “insanilik” oyunlarını sürdürmek için ne dedikleri arşivlerde kayıtlıdır; “başarılı bir operasyon, ama şiddetin dozu biraz kaçmış...”

O “dozu kaçan şiddet”, tam 28 insanımızı katletti. Bunlardan bir kısmı DİRİ DİRİ YAKILDI! Naziler’i, gaz odalarını, insanların diri diri yakıldığı vahşetini lanetleyen Avrupa’nın alkışladığı

işte böyle bir vahşetti. Ve al-kışlamaya devam ediyor, çünkü F tiplerinde ölümler sürüyor, vahşete karşı direniş sürüyor.

Ne 19 Aralık günlerinde ne de sonrasında Türkiye'deki herhangi bir toplantılarını er-telemediler. Kendi halklarına "Türkiye'de terör var, Türki-ye'ye gitmeyin" demediler!

Avrupa Birliği, başta kendi halkına, sonra Türkiye ve dünya halklarına açıklamak zorundadır; Türkiye'deki fa-liyetleri iptal edenlerin kay-gısı gerçekten demokrasi, in-san hakları, can güvenliği ol-madığına göre, tekelin hangi çıkarlarıdır? Kararların arkasındaki **hesaplarını açık-lamalıdır**.

Onyıllardır faşizmi destek-leyenler, onun cuntalarını, katliamlarını hoşgörenler, emperyalist terörü destekle-yenler, Irak'tan Afganistan'a, Balkanlar'a kadar halkların yıkımına neden olan ne kadar emperyalist saldırganlık var-sa ya içinde ya da destekçisi olanlar, "terör, şiddet" dema-gojisi yapamazlar. Hele, Amerikan emperyalizmi ile birlikte sosyalizmi yoketmek için "yeşil kuşak projeleri"ni destekleyen ve uygulanların İstanbul'daki eylemlerdeki sorumlulukları tartışmasız-ken, bu demagojiyi hiç yap-a-mazlar. Her biçimde dökülen kanımızın, ezilen halkların ka-nının altında **Avrupa imzası da vardır**.

Evet, **Avrupa halkları Tür-kiye'ye gelmemelidir**. Ama, AB istedi diye değil, Türkiye oligarşisinin kendi halkına karşı uyguladığı terörü pro-testo etmek için yapmalılar bunu. Avrupa halkı, Türkiye faşizmine döviz akıtarak des-tek veren değil, Türkiye halk-larının hak ve özgürlük müca-delesinin yanında olmalıdır.

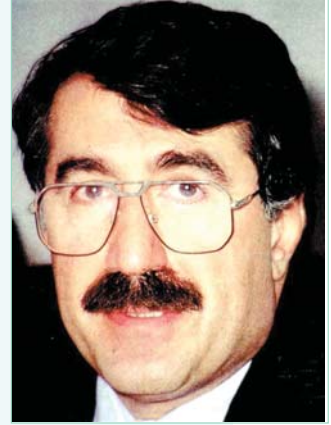
'Terör Odağı'nda Oturan Adam

İçişleri Bakanlığı her dönem iktidarların hal-ka karşı uyguladığı terörün karargahlarının ba-şında olmuştur. Şimdi o karargahta, en eli kan-lı "teröristlerden" biri oturuyor. Hizbullah'ın mez-zar evleri, "faili meçhulleri" ilk ona sorulmalıdır. İstanbul'daki eylemler, o koltukta oturan Aksu'nun militanlarıdır. **"PKK terörünü önle-mek için bölgede eli tesbihlilerin sayı-sını artırmak lazım"** diyen Aksu'nun o kol-tuğa oturan kadarki yolculuğu, 1960'ların AP hükümetlerinde içişleri bakanı, azıllı sol düşmanı Faruk Sükan döneminde kaymakam olarak baş-ladı. Türk-İslam sentezinin odağındaki kuruluş olan Aydınlar Ocağı'nın üyesi, Nakşilerle içli dışlı olan Aksu, 1974'teki CHP-MSP iktidarında Emniyet Genel Müdür Yardımcılığı yaptı. Bu dönemde, 3 bin MSP'li ve MHP'li polisi, altı aylık kurstan sonra komiser ve komiser yardımcısı yaptı. Polisteki gerici faşist kadrolaşmanın en ciddi atılımıydı bu. Ama sonuncusu olmadı.

21 Ocak 1987 yılında, **Kırıkkale TÜPRAŞ Tesisleri**'nde yapılan ünlü kadrolaşma kararlarının alındığı toplantıya katıldığında Gaziantep Valisiydi. Aynı toplantıda, daha sonra adı katliamlarla, OHAL valilik-leri ile duyulacak başkaları da vardı: Zamanın İçişleri Bakanlığı Müste-şarı Galip Demirel, Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük, An-kara Valisi Cahit Bayar, İzmir Valisi Vecdi Gönül ve Korkut Özal gibi. Ve bu isimlerin yükselişi bugünden sonra daha da hızlandı.

Aksu'nun adı MİT raporlarına "Emniyet'teki İslamcı Cuntanın lide-ri" olarak geçti. Buna göre, Başbakan Turgut Özal'ın kardeşi Korkut Özal, MSP'nin koalisyon ortağı olduğu dönemdeki "milliyetçi-mukad-desatçı kadro"yu, olduğu gibi ANAP'a devretti ve hassas mevkilerde görevlendirilmelerini sağladı. ANAP hükümetinin İçişleri Bakanı Aksu, "Emniyet'te İslamcı Cunta'nın mimarı olmak"la suçlandı. (**MİT Rapo-ru**'ndan aktaran, 2000'e Doğru Dergisi, 11 Şubat 1990)

Fazilet Parti milletvekilliğinin ardından, gemiyi terkedenler arasında yer alarak, koltuğa yürüyüşünü AKP ile sürdürdü.



Sayı 89

9

7 Aralık
2003

Emperyalist Demokrasiden Notlar...

🔴 Tayyip'in dostu, medya patronu Berlusconi başbakanlığındaki İtalya hükümetinin isteği olan, basına sansürü kolaylaştıran yasa, İtal-ya Meclisinde kabul edildi.

🔴 Emekçilerin hakları için en sık grevlerin yaşandığı Fransa'da, hü-kümet kamu kesimi çalışanlarının grev hakkını sınırlandırmaya hazırla-nıyor. Sendikalar yaptıkları açıklamada, direneceklerini belirttiler.

🔴 Alman öğrenci gençliği, hükümetin eğitimi paralı hale getiren "reform paketi"ni protestolara devam ederken, Berlin Eyalet Mecli-si'nin, üniversite bütçesinde kısıntıya gitmesi, üniversite öğrencileri ta-rafından belediyenin işgal edilmesiyle karşılandı.

🔴 Irkçılığın hiçbir zaman bitmediği Amerika'da 41 yaşındaki zenci Nathaniel Jones, iki polis tarafından dövülerek öldürüldü.



larak zaten yok-sulluk, açlık ve baskı altında yaşayan insanlarımızın halkımızın cangüvenliği de bırakılmamıştır.” dedi. AKP iktidarının bu yetmiyormuş gibi,

‘Tayyip Amerikalı ve İsraili Dostlarını da Al, Amerika’da Yaşa’

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 3 Aralık günü İngiliz Konsolosluğu önünde yaptığı eylemle, güvenlik önlemi adına, halkın yaşamını etkileyen düzenlemeler yapılmasını, gizli sıkıyönetim ilan edilmesini protesto etti.

"Tayyip Amerikalı ve İsraili Dostlarını da Al Amerika'da Yaşa" yazılı pankartın açıldığı eylemde konuşan dernek sekreteri Gülsen Salman, "ülkemizi savaş alanına çevirerek, işgallere ortak olunarak, ABD ve İsrail ile işbirliği yapı-

kendi canlarını korumak için halkın ekmeğiyle de, yaşamıyla da oynadığını belirten Salman, tüm emperyalist karargahların, Tayyip Erdoğan'ın evi ve işbirlikçi kurumların bariyerlerle kapatılarak esnafın ekmeğiyle oynandığını söyledi.

Açıklamanın ardından çevrede esnafa bildiriler dağıdan Temel Haklar, "Kahr olsun ABD Emperyalizmi, Yaşasın Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganlarıyla eylemini bitirdi.

Sayı 89

10

7 Aralık
2003



Sorumlu Terörist ABD'dir

Okmeydanı Demokratik Birlik, 30 Kasım günü yaptığı eylemle, "Terörün ve Katliamın Sorumlusu Emperyalizmdir" dedi. "Kahr olsun Emperyalizm, Katil ABD Ortadoğu'dan Defol, Terörün Kaynağı Emperyalizmdir" sloganlarının atıldığı bir yürüyüş düzenleyen birlik, yaptığı açıklamada, "terör edebiyatıyla gerçeklerin karartılmaya çalışıldığına" dikkat çekti.

Soruşturma Protestosu

YTÜ öğrencileri, 22 Kasım'da düzenlenen şenliğine katıldıkları gerekçesiyle haklarında okul yönetiminin soruşturma açtığı öğrencilere sahip çıktı. 3 Aralık günü yapılan eylemde YTÜ rektörü Ayhan Alkış'ı, padişah kıyafeti giyerek tasvir eden öğrenciler, "Yıldız Şenliği 'Alkış'landı 60 Öğrenciye Soruşturma YTÜ Öğrencileri" pankartı açtılar.

Yapılan açıklamada, kendisini öz-

gürlükçü, demokrat diye tanıtan rektör teşhir edilirken, polisin okuldan çekilmesi, soruşturmanın durdurulması istendi.

Bu arada AKP iktidarının **Ankara polisi**, 6 Kasım eylemlerinde estirdiği terörünü, gözaltılarda sürdürüyor. Eyleme katıldıkları gerekçesiyle, Erdem Güdenoğlu, Cesur Türk, Oktay Türk, Barış Karakuş, Hasan Karapınar, Mehmet Zubaroğlu ile soyadı öğrenilemeyen Ayhan isimli öğrenciler 3 Aralık günü gözaltına alındılar.

'Terör' Demagojisinde 'Manyaklaşma' Hali

Terör demagojisi nerelere uzanıyor, nasıl bir ahlaksızlaşmayı körüklüyor, işte okuyun. 24 Kasım günü, geçirdiği bir rahatsızlıktan kurtulamayarak yaşamını yitiren, Isparta Gençlik Derneği üyesi Soner Pektaş'ın ölüm haberini Denizli yerel gazete ve TV'leri şöyle verdi: **"Terör örgütü elebaşı öldü!"**

Bir devrimci, nasıl yaşamını yitirirse yitirsin, mutlaka "elebaşdır". Bu zaten klişe. Ama ahlaksızlığa bakın, organ yetmezliği nedeniyle yaşamını yitiren bir devrimcinin ardından zil takıp oynuyor. Ne ölüme saygısı var, ne vicdan sahibi. Kimbilir hangi polis verdi eline haberi. Üstelik, "terör örgütü" dediği, yasal bir öğrenci derneği. Ama önemi yok, terör demagojisi yürüsün de, gerçekle ilgisi olması gerekmiyor. Zaten bu demagojinin olduğu yerde gerçeğe yer yoktur.

Ahlaksızlık, yasal bir derneği hedef gösterme, yaşamını yitiren bir insanın ailesini zor durumda bırakma, yalan ne ararsanız var. Haber yaptıran, "bilgi" veren polisin amacı belli. Acaba Gençlik Derneklerini kriminalize edebilir miyiz, derneğe yönelik bir korku yaratabilir miyiz, Pektaş'ın ailesini derneğe karşı kışkırtabilir miyiz... vb. hesaplar.

Terör demagojisinde manyaklaşma halini yaratan bu örnekleri esas olarak yaratan iktidardır, terör demagoglarıdır.

Gençlik Derneği, yaptığı açıklama ile, bu ahlaksızlığı lanetledi ve dava açacaklarını belirtti.

'İslamda Şiddet Yok' İse;

- ✓ Kanlı Pazar'ları ne adına yaptınız? Madımak'ta aydınlarımızı ne adına yaktınız? 'Şanlı Sivas Kıyamımız' başlıklarını hangi basın attı?
- ✓ Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni ne için kurdunuz ve ne yaptınız?
- ✓ Tüm iktidarlar ve cuntalar tarafından devrimci mücadeleye karşı neden ve nasıl kullanıldınız?
- ✓ İslamcı basında, devrimcilerin katledilmesi neden, hangi çıkarlar uğruna alkışlandı ve onay görmeye devam ediyor?
- ✓ Katliam fetvaları verenler, hangi zihniyetin ürünü olarak camianızda hala saygın ve otorite olabiliyor?

Kullanılma Tarihi Kanlı Tarihtir (2)

- ✓ Kullanma-kullanılma üzerine şekillenen bu kanlı tarihinizle, devrimcilere ve halkın mücadelesine karşı oligarşinin ve emperyalizmin saflarında savaştığınız bu tarihle hesaplaşmadan, söylediğiniz hiçbir şeyin inandırıcılığı olmayacaktır.

İslamcı hareketin, tüm iktidarlar tarafından halka karşı nasıl kullanıldığının tarihine devam ediyoruz. Geçen haftaki sayımızda, Demirel'in liderliğindeki AP döneminde islamcıların, vurucu güç olarak kullanılmaya hazır olduklarını kanıtlayan saldırılarından söz etmiştik.

Saldırıları 1965'ten itibaren yoğunlaştı. Devrimci öğrencilerin Ankara'da çıkardığı Dönüşüm Dergisi'nin dağıtımına yapılan saldırılar gibi küçük saldırıların ardından, M. Ali Aybar'ın SBF konferansına yapıldığı gibi, konferans ve toplantılara yönelik saldırılar başladı. 1967'de İTÜ, gerici-faşistlerin örgütlendiği Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) tarafından basıldı. 1968 devrimci gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin yükseldiği günlerde, oligarşi islamcı güçleri bu mücadelenin karşısında daha aktif kullanmaya başladı.

Şimdi Milli Gazete yazarı olan Mehmet Şevket Eygi, yönetimindeki şeriatçı Bugün gazetesinde "Din elden gidiyor" kampanyası ve toplu namazları başlattı. Gazete sayfalarından, gerici kesimlere çağrılar yapıldı. Sömürüye ve bağımlılığa karşı halkın mücadelesi neredeyse, islamcılar orada ortaya çıkarıldılar. Saldırıları sadece gençlikle sınırlı kalmadı. 7 Şubat 1969'da, Akhisar'da Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF) köylülerle birlikte düzenlediği tütün mitingine Komünizmle Mücadele Derneği'nin topladığı bir grup saldırı düzenlendi. Binlerce köylü ve genç gerici güruhu püskürtürken, polis saldırganları himayesine alıyordu.

Kullanılan İslamcılar Kanlı Pazar'larda Halkın Kanının Üzerine Basarak İktidara Yürüdüler

1960'lardan SSCB'nin yıkılışına kadar ki süreçte ABD tarafından tüm dünyada uygulanan "yeşil kuşak projesi", komünizmin gelişmesine karşı, islamcılarını kullanmayı içeriyordu. Afganistan'dan Ortadoğu'ya kadar kullandılar. Ve elbette, emperyalizmin ileri karakolu olan Türkiye, kullanılmamanın dışında kalamazdı. Artık aleni hale gelen, Amerikan emperyalizmine nasıl hizmet ettiklerini gizlemek için Kanlı Pazar arefesinde, "Amerikan düşmanlığı bahanedir. Sosyalistler Türkiye'yi Rusya'ya satma hareketine başlamışlardır." propagandaları yapan M. Şevki Eygi'ler, katliam kışkırtmalarını işte bu politika çerçevesinde yaşama geçiriyorlardı.

16 Şubat 1969, 6. Filo'nun gelişinin protesto edilmesi için yapılan protesto gösterisinin günüyüdü. Vatansever devrimci gençlik hummalı ve coşkulu bir hazırlık içindedir. "Bağımsız Türkiye" şiarı haykırılacak, "ülkemiz Amerika'nın uşağı, karanesi olmayacak" diyecektir. Ama o gün, başka hazırlıklar yapanlar da vardır. Oligarşi, işbirlikçiliğin geliştirilmesinin önünde engel olarak gördüğü devrimci mücadeleyi ne pahasına olursa olsun durdurmak, anti-emperyalist dalgayı kırmak istemektedir. Yardımcı güçleri ise hazır; islamcılar.

Önce islamcı kitlenin saldırıya hazırlanması, kışkırtılması gerekiyordu. Bunun zemini de vardı. Özellikle 1950'lerden bu yana anti-komünizm propagandası ile beyni yıkanmış güruhu böyle bir saldırıya hazırlamak zor olmayacaktı. Görev, islamcı Bugün Gazetesi'ne, M. Şevki Eygi'lere, Komünizmle Mücadele Dernekleri yöneticilerine, MTTB'ye verildi.

Eygi, Bugün Gazetesi'ndeki yazısında dini, "Ezanlar susturulmasın, Müslümanlar komünizmle çarpışan devlet kuvvetleri-

ne yardımcı olsunlar.” sözleriyle oligarşinin ve emperyalizmin hizmetine sunarken, Komünizmle Mücadele Dernekleri Genel Başkanı İlhan Darendeli-oğlu da MTTB’de topladığı güruha şöyle diyordu:

“(...) Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin...”

Kanlı Pazar için gereken silahları, çivili sopaları, satırları alana getirmek ise, islamcılar vurucu güç olarak kullanan devletin işiydi. Taksim civarına bol miktarda silah, bıçak, sopa gibi saldırı malzemeleri önceden yerleştirildi.

İslamcılar ibadet yerini kendilerine kamuflaj olarak kullanarak, toplu ibadete kapalı caminin o gün açılmasıyla, toplu namaza durdular. Yüzleri ise kibleye değil, ABD 6. Filosuna dönüktü! Şimdi iktidarda Amerika’ya hizmet edenler, o gün “yeşil kuşak” projesi çerçevesinde ABD çıkarları için katliama hazırlanıyordu.

İslamcılar, “devleti kullanarak iktidarı ele geçirme” taktikleriyle, her zaman olduğu gibi kullanılan olmaktan kurtulamadılar. Kanlı Pazar, bu tarihin en kanlı örneklerindendir.

O gün 30 bin insan toplanmıştı. Yürüyüş kolları Taksim’e doğru emperyalizmi lanetleyen sloganlarla akmaktadır. Yürüyüşçüler daha Taksim alanına bütünüyle varamadan ön taraftan bomba sesleri duyulmaya başlar. “... Patlayan bombalar arasından yukardan taş ve sopa yağıyordu. Fakat bu nok-

tada kalabalığı geri püskürten taşlar ve bombalar olmadı. Kalkanlı toplum polisleri üstümüze saldırdı ve geri çekilmek zorunda kaldık.(...)” (Harun Karadeniz, Olaylı Yıllar ve Gençlik) Gerici güruha silah ve sopa dağıtan araçların plakaları belliydi, ama bütün katliam soruşturmaları gibi üzeri örtülecekti.

Saldırı sonucunda Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç isimli vatanseverler yaşamını yitirirken yüzlerce insan yaralandı. Yaralanan ve katledilenler, polisin kitleyi bölmesi sonucu Taksim alanında kalan, oradan polis tarafından çıkarılmayan 2-3 bin kişilik kitledendi daha çok. Katliam için planlanan her şey uygulanmıştı.

Saldınlar Sürüyor

İslamcıların halka karşı kullanıldığı son saldırı değildi Kanlı Pazar. ‘70’li yıllarda islamcı kesimler sivil faşistlere oranla geri planda kaldılar. Devlet, halka yönelik savaşında daha çok sivil faşistleri kullandı. Fakat şeriatçılardan da tamamen vazgeçilmedi. Onların da itirazı yoktu.

7 Temmuz 1969’da Türkiye Öğretmenler Sendikası’nın (TÖS) **Kayseri**’deki kongresi öncesinde kontrgerillanın iki cami, bir dernek ve İmam Hatip Lisesi’nde patlattığı bombaların ardından, “**Komünistler camileri bombaladı**” söylentisiyle islamcılar harekete geçirildi. Elleri Kur’an-ı Kerim cüzleriyle toplanan islamcı kitle kongrenin yapıldığı

6-7 EYLÜL 1955

Kontrgerilla Örgütledi, İslamcılar Kullanıldı

5 Eylül’de Selanik’teki Mustafa Kemal’in doğduğu eve atılan bomba, 6-7 Eylül Olayları’nın kıvılcımı oldu.

6 Eylül’de DP milletvekili Mithat Perin’in sahibi olduğu İstanbul Expres Gazetesi, “Atamızın evine bomba” başlığıyla halkı Rum ve Ermeni azınlığa karşı kışkırttı. Kullanılan güçler yine gerici, şeriatçılar oldu. 6 Eylül’de İstanbul’un çeşitli semtlerinde, aynı anda başlayan gösteriler iki gün sürdü.

3 kişi öldü, 30 kişi yaralandı. 5583 işyeri, ev, 73 kilise, 1 havra, 1 ayazma ve 3 manastır tahrip ve yağma edildi. 70.000 Rum yurttaş Türkiye’yi terketmek zorunda kaldı.

Oligarşi, olayı sola yönelik baskı ve teröre dönüştürdü. İslamcılar ilk geliştiren Başbakan Adnan Menderes 12 Eylül günü mecliste, “komünistlerin tertibinden” söz etmişti. Meclis Başkanı Refik Koraltan’a göre de “6-7 Eylül hadiselerini komünistler çıkarmıştı.”

DP milletvekili Mehmet Özbek, “Bu hareket mülkiyeti tahrip ve yağma hareketi olduğu için komünistlerin yaptığı ortadadır” derken, onlarla aynı görüşte olan, CIA Başkanı Allen Dulles de aynı günlerde, öğrencilerinin bu ilk büyük tertibini bizzat yönetmek, görmek için İstanbul’daydı. Ona göre de “olaylar tamamıyla komünist taktiği usulüne uygun”du.

Onlarca solcu aydın tutuklandı. İstanbul, Ankara ve İzmir’de sıkıyönetim ilan edildi. Meclise getirilen araştırma istemi de DP oyları ile reddedildi. Gerçek ise her geçen gün daha da netleşti.

Bombalamayı yapan, Selanik Konsolosluğu’nda görevli Hasan Uçar ile Selanik Üniversitesi öğrencisi Oktay Engin’di. Engin bu görevinin karşılığında Nevşehir valiliğine kadar yükseldi. Halkı kışkırtan gazetesinin sahibi Perin, 1962’de, MAH (O zamanki MİT) Başkanı Fuat Doğu’ya yazdığı mektupta, “teşkilatın açık ve gizli hiçbir faaliyetinden 25 senelik gazetecilik hayatı boyunca geri durmadığını” anlatacağı. Org. Sabri Yirmibeşoğlu ise emekli olduktan sonra, Özal Harp Biriminde görev yaptığı günleri anlatırken, gazeteci Fatih Güllapoğlu’na “**6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı**” diyecekti. (Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekat, s. 104)



Alemdar Sineması'na saldırdı. Öğretmenler taşlandı, sonraki yıllarda Sivas'ta Madımak'ı yakanlar, sinemayı ateşe verdiler. Saldırı burayla sınırlı kalmadı, şehrin orta yerindeki saldırıya askeri birlikler üç saat sonra müdahale ederken, bu süre içinde TİP il binasını, TÖS lokalini, Tok Kitabevi'ni ve öğretmenlerin kaldığı otelleri basarak tahrip ettiler, yolda gördükleri başı açık kadınlara saldırdılar.

Konya'da öğrenci gençliğin, emperyalizmi protesto için düzenlemek istediği mitingi engelleyen islamcılar, saldırılarını sürdürdü. 24 Temmuz 1969'da, kışkırtılan islamcılar "**Din elden gidiyor**" sloganları ve ellerindeki sopalarla TİP il binası, öğretmenler lokali, bazı kitabevi ve gazete bayilerine saldırarak tahrip ettiler.

18 Eylül 1969'da, İstanbul Özel Işık Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulu'nda paralı eğitime ve özel okul patronlarına karşı süren direnişi desteklemeye giden devrimci öğrencileri tarayan gericiler **Mehmet Can Tekin**'i katletti ve iki öğrenci de yaralandı.

8 Aralık 1969'da, "**Cennet Mekan, ulu hakan Abdülhamit Han'ın köşkü, Yıldız Akademisi'ni deccal ordusunun elinden kurtarmak**" adına İstanbul DMMA öğrencisi **Mehmet Büyüksevinç** ve altı gün sonra aynı okulun öğrencisi **Battal Mehmetoğlu** katledildiler. Okul çevresinde devrimci öğrencilerin yakaladığı birkaç islamcının üzerinden büyük miktarlarda para ve **Miğirdiç Selefyan** gibi o dönemin milyarderlerinden alınan yardımlara ait belgeler çıktı.

1970 Aralık ayında **Hüseyin Altıntaş, Ümmetçi Mücadele Birliği**'nin özel kamplarda yetiştirdiği "**Ecmain**" militanları tarafından beyni parçalanarak katledildi.

12 Mart cuntası döneminde bir süre katliamlarına ara veren islamcılar, 1970'lerin ortalarında tekrar icraatlarına başladılar. 19 Aralık 1974'de İYÖKD yöneticilerinden **Şahin Aydın**'ı otobüs durağında bıçaklayarak katlettiler.

Saldırılar Kitle Katliamlarına Dönüşüyor

1974'ten sonra tekrar yükselen devrimci mücadelenin karşısında yine kullanılan iki güç birliktedi; islamcılar ve faşistler.

"*Camiye gitmeyen herkes komünisttir, siyonisttir, dinsizdir. Mahallenizde ne kadar camiye gitmeyen varsa hepsini belleğin. Sizlere harekete geçme emri verilince bunları öldüreceksiniz. Bu köpekler öldürülünce amacımıza daha rahat varabileceğiz.*" diyen Mehmet Ş. Eygi'nin nasihatını yerine getiren islamcılar, kimi yerde faşistlerle birlikte, kimi yerde tek başlarına devletin vurucu gücü olmaya devam ettiler.

23 Şubat 1975'te, Erzincan'da faşistler ve is-

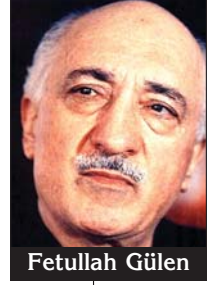
Komünizmle Mücadele Derneği'nden Tarikat Baronluğuna

Hizbullah'ın kökenlerinin MTTB'ye, Akıncılar'a ve faşist örgütlenmelere dayandığı bilinir. Mezar evlerini yaratan kültürü buralarda devrimcilere karşı savaşarak almışlardır.

Ama tek örnek onlar değildir. AKP'nin tarikatçı kadrolarının geçmişlerini araştırın; anti-komünistliklerini, devrimcilere karşı savaşlarını göürsünüz.

Tarikat yönetimlerinde olup da, kullanılmayan islamcı istisnadır. İslamcı tarikatların en büyüğü ve en "barışçısı" olarak lanse edilen **Fetullah Gülen** en açık örnektir. **Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği**'nin ileri gelenlerindendi. 1980'den önce İzmir'de cami imamlığı yaptı, bugünse trilyonluk tarikat sermayesini yönetmektedir. Nakşibendi tarikatının kolu Nur cemaatinin lideri Gülen cunta döneminde resmi olarak "aranırken", serbestçe hacca gidip gelmekle kalmamış, Emniyet İstihbaratı tarafından 1992'de hakkında hazırlanan iki rapor, dönemin Emniyet Genel Müdürü **Mehmet Ağar** tarafından hükümsüz sayılarak işleme konmamıştır. Ağar, "devrimcilere kim düşmansa, sola karşı kim savaşıyor ve yoksulların devrim saflarında örgütlenmesini engelliyorsa, dostumdur" düşüncesiyle, yapması gerekeni yapmıştır. Çatlı'lara niye sahip çıktıysa, Fetullah'a da o yüzden sahip çıkmıştır.

Fetullah, "ılımlı islam" diyerek, AKP'yi destekleyerek, gazete ve TV'lerinden devrimcilere saldırarak oligarşiye ve emperyalizme hizmete devam ediyor. Yüzüne taktığı maskenin ardında müslümanları "kanla abdest almaya" çağıran bir zihniyet vardır. Oligarşinin sola ve halka karşı kullandığı güçlerin başında gelir.



Sayı 89

13

7 Aralık
2003

lancılar "*mescitler, camiler ateşe veriliyor*" yalanıyla CHP'lilere ve devrimcilere karşı saldırıya geçtiler. 13 yaşında bir öğrenci ölürken, 70 kişi yaralandı. Alevilere ve CHP'lilere ait dükkanlar tahrip edildi. 1978'de de benzeri bir saldırı tekrarlandı. Yine, "Komünistler camiye bombaladı", "Alevi komünistler şehrin içme suyunu zehirledi" yalanlarıyla Sivas, Elazığ, Niğde'de de benzeri saldırılar tekrarlandı.

Maraş katliamı ise, bunlar arasında en kanlı olanıydı. Faşistler saldırının başaktörü olurken, islamcılar aktif olarak katliamda yer aldılar. 23 ve 24 Aralık 1978 günlerinde, "**Allah Allah**" nidaları, "**Komünistlere ölüm**", "**Kanımız aksa da zafer islamın**" sloganlarıyla 111 insanımız işkencelerle parçalanarak, yakılarak, tecavüz edilerek katledildi. 210 ev ve 70 işyeri yakılıp-yıkıldı. Katliam sonrası binlerce ilerici-demokrat Alevi şehri terk etti.

Sürecek...

Samara; Direniş Ve İşgalcinin Gerçek Yüzü

İşgal güçlerinin Samara'da düzenlediği katliam, ağır bombardıman yapıldığı günlerden bu yana gerçekleştirilen en büyük katliam olarak geçti işgal tarihine. Amerika, "direnişçilerle çatışma çıktı" açıklaması yaparken, ölenlerin birçoğunun silahsız halk olduğu ortaya çıktı. Elbette işgal güçleri için bunun bir anlamı yoktu. Çünkü, Samara, en önemli direniş merkezlerinden birisi. Samara, onurlu Irak halkının yaşadığı toprak. Bunun için "ders" verilmeli. Samara'dan yayılacak mesaj, tüm direnenlere, direnişçilere yardım edenlere "ders" olmalı.

Samara'da toplam 54 Iraklı katledilirken, hastaneler yaralılarla doldu. Kentte binalar kurşunlandı, bir kısmı top atışları ile "İsrail usulü" yıkıldı. Amerikalı komutan, Samara'da direnenlerin Saddam'ın

Fedai milisleri olduğunu açıkladı. Büyük ihanet sonucu, işgalin gerçekleştiği günlerde Amerikancı basının "nerede şu fedailer amma da fosmuşlar..." dedikleri... Onlar şimdi suskun. Tıpkı Amerika gibi, Irak'taki direnişin tüm dünyanın ezilen halklarına umut, güç, moral olmasını nasıl engelleyeceklerini kara kara düşünüyorlar.

Kentin komiseri İsmail Mahmud Muhammed, direnişçilerin Amerikalılar ateşle karşılık verince geri çekildiklerini, çatışmanın yarım saat sürdüğünü belirtti ve şöyle dedi: "Sonra, tüm silahların her yöne doğru ve hedef gözetmeksizin kullanıldığı bombardıman başladı." Katliama ilişkin bir başka anlatım da, konvoyda yeralan bir Amerikalı askerin, SFTT adlı kuruluşun internet sitesine gönderdiği mektuptan:

da, askerini satıp rant elde etmeye çalışan Kolombiyalı bir müteahhit öldürüldü, 2'si de yaralandı.

İspanya, Güney Kore, Japonya halkı hükümetlerine "Irak'tan çekilin" baskılarını yükseltmeye başladı.

Kasım ayı içinde direnişçilerin saldırılarında ölen ABD askeri sayısının resmi rakamlara göre 79'u bulunduğu belirtildi. Toplam sayı ise şimdilik 438 Amerikan askeri. Bu arada işgale ortak olanlardan da toplam 75 kayıp olduğu belirtildi.

Saldırıların işbirlikçilere yönelmesinin ardından Tayland hükümeti, Irak'taki askerlerini geri çekebileceğini açıkladı. Tayland'ın işgal edilen topraklarda 422 askeri bulunuyor.

Direnişin Gücü ve Bush'un Ziyareti

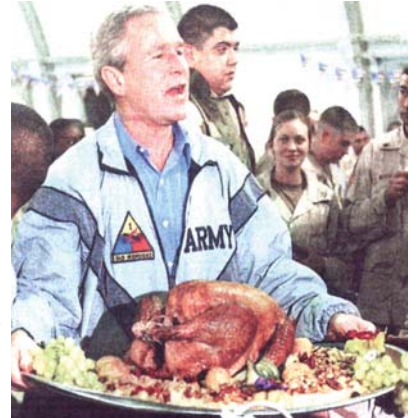
İşgal etmiş, yerlebir etmiş, son teknoloji ürünü silahlara sahip, ama Bush, Irak'a gizlice, ne basına, ne Amerikan kamuoyuna, ne Irak'taki işbirlikçilerine haber vermeden girip çıktı. Tıpkı bir hırsız gibi. Tüm dünyada büyük bir güçsüzlük imajı yaratan böyle bir ziyareti niye mi gerçekleştirdi? Saldırıları karşısında bunalan, savaşma gücü iyice azalan işgalci askerlerine moral verecekmiş!... Bush'un getirdiği kızarmış hindiye yiyip, tıkdıkları salonlardan, Irak toprağına ayaklarını bastıkları anda patlayacak bir bomba gürlemesinin, duyacakları bir kurşun vızıltısının, o morali anında alıp götürdüğü kesin.

Amerika istediği kadar türlü türlü adlar verdiği operasyonları ile güç gösterisi yapsın. Bu ziyaret bile, yaşananları açıklıyor. Direniş öyle bir güç ve korku yaratmış ki, kendi başkanlarını koruyacak güveni bulamıyorlar kendilerinde.

Peki nereden geliyor bu güç?

Hangi düşünceye, ideolojiye sahip olduklarının hiçbir öneminin olmadığı bu noktada direniş gücünü; direnme kararlılığından, bağımsızlık arzusundan, ölümü hiçe sayan bir vatanseverlikten, inançtan alıyor. İşgalcide olmayanlar da bunlar.

Uzaydaki radarlarının, çeşit çeşit savaş helikopterlerinin, füzelerin önlemeyeceği ve kazanacak olan da işte bunlardır.



Direnişten....

Bagdat'ta İspanya İstihbarat teşkilatının bulunduğu konvoy düzenlenirken saldırıda 7 istihbaratçı öldü. İspanya Savunma Bakanlığı, görevden dönen istihbarat ekibine yönelik saldırının, Bagdat'ın 30 kilometre güneyindeki bir kasabada meydana geldiğini açıkladı.

Aynı gün, Tikrit'te 2 Japon diplomat öldürüldü. Japonya, bu olaydan sonra, bu ülkeye gönderilecek doktor ve mühendis ekiplerinin hareket tarihini erteledi.

Yine Tikrit'te düzenlenen saldırıda 2 Güney Koreli yağmacı müteahhit öldü, ikisi ağır yaralandı. Balad yakınlarında

"İlk kurşunlar yağmaya başladığında, 'sevkiyatı nereden öğrendiler?' diye düşündüm. Gizli tutulmuştu. Ancak daha önemlisi, saldırının boyutu ve koordinasyonuydu. Iraklı gerilla birimleri, büyük 'Demir Balyoz' operasyonumuzu rağmen, koordineli operasyonlar düzenleme yeteneğini koruyor. Haberlerin aksine, ölenlerin büyük bölümü sivil-lerdi. Tanklar, zırhlılar evleri, binaları ve araçları yakıp yıktılar. Konvoy ilerlemeyi sürdürdü ve tehdit olarak algılanan tüm hedeflere ateş açtık. Bütün kasaba, savaş alanına dönmüştü... Bizim umudumuz; Iraklıların, istediğimizi yapmadıkları takdirde evlerini veya köylerini yerle bir edeceğimizi bilmeleri ve bundan korkmalarıdır."

Camide namaz kılanlar dahil, katliam böyle yaratıldı. Katliamcılık, işgalin öteki yüzü. Samara halkı Amerika'nın mesajını reddettiğini, ertesinde bölgede düzenlenen saldırıda 10 Amerikan askerinin ölmesiyle, katliamın hemen ertesi günü sokaklara dökülen kentin gençlerinin direnişçilere destek sloganları atmasıyla, Samara duvarlarını işgali lanetleyen direniş sloganlarıyla doldurmasıyla gösterdi. Ve, işgalin öteki yüzü; direniş. Yüzümüzün dönük olması gereken de bugün burasıdır.

Direnişi Desteklemek Görevdir

Genç, yaşlı, çocuk, kadın, erkek tüm bir halk direnişle birlikte soluk alıp veriyor. Kendisine anti-emperyalist, sol, sosyalist, anti-amerikan diyen herkes Irak direnişi ile birlikte soluk alıp vermeli, çeşitli biçimlerde desteklemelidir. Bu direniş, tüm dünyanın ezilen halklarının direnişidir. Direnenlerin siyasi kimliklerini, direnişi desteklememenin gerekçesi yapmak, direnişin karşısında yer almaktır.

Emperyalizmin, bağımsızlık ve özgürlük için direnenler karşısında güçsüzlüğü katliamlara, El Cezire ve El Arabiya gibi TV'lerin sansürlenmesine yansıyor. Direnişçilerin ve silahlı silahsız tüm Irak halkının korkusuzca direnişi bütün sansür duvarlarını yıkıp geçiyor, beyinlere ulaşıyor. Şimdi ezilen halkların, emperyalizme karşı direnişinin merkezi, imparatorluğun şanlı direnişe çarptığı Irak'tır.

'Yoksula Yardım' Aldatmacasının Kendisi De ALDATMA

Ramazan bitti, iftar çadırları söküldü. Yoksullar şimdi 11 ay alışıktı oldukları gibi, yani yarı aç yarı tok yaşamaya devam edecekler. Ama şöyle bir dönün ve çok gerilere değil, sadece bu Ramazan ayına bakın; nasıl şov yaptı AKP iktidarı, halkın dayanışma duygularını nasıl bir sömürüye, ranta çevirmeye çalıştı. Halkın beynine, "yardımlarla yaşamaya alış, ben ne veririm onunla yetin" düşüncesi pompalanmaya çalışıldı. Yoksula yardım eden, onları düşünen imajı için, zaten her yıl yapılan rutin yardımlar utanmazca kullanıldı. Oysa, bu bile yalandı. Önceki iktidarlardan farkları, sadece bunu iyi bir propaganda aracına dönüştürüyor olmaları, utanmazlıklarıydı.

AKP'nin, halkı dilencileştirmek istediği açık. Ama bunu varolan rutin ödeneklere bir şey katarak yapmıyor. CHP'nin hazırladığı bir rapordaki rakamlar, "sosyal politikalar üretiyoruz" yalanının altındaki gerçeği gösteriyor:

* Halk arasında FakFukFon olarak bilinen Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu'ndan yapılan sosyal yardımları yüzde 40 oranında azalttı.

* 4 büyük kentte uygulamada olan, yoksul semtlerdeki 1 milyon 70 bin öğrenciye 'okul sütü' projesi kaldırıldı.

* 2001 sonu ve 2002 başında 650 bin aileye gıda, 400 bin aileye yakacak yardımı yapıldı. Bu yardımlar AKP'nin iktidarda olduğu geçen kış yapılmadı. Bu yıl, 360 bin aileye yapılacak yakacak yardımı, AKP ve islamcı basın tarafından "ilk kez" diye halka anlatıldı.

* 2001-2002 öğretim yılında 1 milyon 50 bin öğrenciye öğrenci başına 50-70 milyon eğitim yardımı yapıldı. Bunlar, kitap, kırtasiye, ayakkabı, önlük, kaban gibi gereksinimleri içerirken, bu yıl ilköğretimdeki 13 milyon öğrenciye sadece kitap verildi ve "yoksul çocuklara büyük yardım" olarak lanse edildi.

* Sosyal yardımlaşma vakıflarından il ve ilçelerdeki halıcılık, kilimcilik, seracılık, arıcılık, hayvancılık gibi projelerden büyük ölçüde vazgeçildi.

Peki buralardan kesilenler ne mi oldu; Bütçe açıklarını kapatmak, IMF'ye "bakın programınızı aksatmadan sürdürüyoruz" demek, TÜSİAD ve tarikatçı tekellerin kuruluşu MÜSİAD'tan "aferin" almak için kullanıldı.

Yoksulluğa, açlığa, işsizliğe çözüm bulamayan AKP iktidarı, halkı hem "yardımla" aldatmak istiyor, bunu yaparken ikinci kez aldatmayı bile başarıyor! Takiyyecilik her konuda halk karşı.

yoksul



Sayı 89

15

7 Aralık
2003

Yunus Güzel'in katledilmesine ilişkin, "görevi ihmal" suçundan yargılanan 2 polis müdür ile 5 polis, beraat ettirildi. Gelenek bozulmadı. Susurluk, her alanda sürdüğünü bir kez daha herkesin duyacağı şekilde haykırdı.

İstanbul Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde, 3 Aralık günü yapılan karar duruşmasına, işkenceci katiller, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul, Terörle Mücadele Şube Müdürü Mehmet Artunay, siyasi şube polisleri Osman Kurşun, Saldıray Öztürk, Celil Ziyaoğlu, Yücel Ceylan ve Ahmet Asım Işık, katılmadılar. Halkın Hukuk Bürosu avukatı Behiç Aşçı'nın müdahil olarak katıldığı duruşmada, işkencecilerin kıdemli avukatı İlhami Yelekcî'nin beraat talebi mahkeme tarafından emir kabul edildi.

İşkenceci Katillerin Beraatı İçin Hazırlanan Bilirkişi Raporu

Yunus Güzel'in katledilmesine ilişkin hazırlanan ilk bilirkişi raporu, söz konusu hücre incelenmeden, fotoğraflar üzerinden yapılmıştı. Ye-

İşkenceci Katillere Beraat Susurluk Sürüyor



Yunus Güzel

niden hazırlanması istenen raporda, Yunus Güzel'in katledildiği dönemdeki hücreden çok farklı, yeniden düzenlenmiş hücrede, bugünkü koşullar dikkate alınarak yapıldı. Açıkça, bilirkişi raporu, işkencecileri aklamamanın, bilinçli bir şekilde aracı olarak kullanıldı.

Raporun bu yönüne bir kez daha dikkat çeken Behiç Aşçı, "Yunus Güzel'in boyu 1.80 cm'dir. Kendini astığı iddia edilen ranzanın boyu ise 1.95 cm'dir. Bir insanın bu şekilde kendini asması bizce mümkün değildir. Bilirkişi incelemesi daha önceki orijinal şekline göre yapılmamış olup, değişen nezarathane koşullarında yapılmıştır. Bu incelemeyi kabul etmiyoruz" dedi ve yeniden tam olarak araştırılması için dosyanın savcılığa iadesini talep etti.

Cepheli bir devrimci olan Yunus Güzel, 16 Ekim 2001 tarihinde İstanbul'da gözaltına alındı ve 23 Ekim'de İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün işkencehanelerinde katledildi.

Sayı 89

16

7 Aralık
2003

Bu Ülkede Adalet Yok!



Mahkeme çıkışında kararı protesto eden TAYAD'lı Aileler ve Temel Haklar üyeleri bir basın açıklaması yaptılar. Yunus Güzel'in resimlerinin açıldığı açıklamayı okuyan Bülent Solgun, Yunus'un ölümünden polislerin sorumlu olduğunu hatırlatarak, "Adalet istediğimizi her duruşmada dile getirdik. Bu ülkede adaletin olmadığı bir kez daha verilen bu kararla görülmüştür" dedi.

Yüzlerce Kez Duyduk Bu Sözü: İşkenceci Katillerin Beraatine...

Davayı karara bağlayan mahkeme heyeti, "ölüme neden olacak suç unsuru oluşmadığı" gerekçesiyle, işkenceci katillerin beraatlerine karar verdi.

İşkencede ölümün aleni olduğu bir davada, işkenceciler beraat ettiriliyorsa, kimse orada bir hukuktan, adaletten söz etmesin. Bu, Susurluk hukukudur. Bu hukuk, yüzlerce kez buna benzer kararlar vermiştir. Ölüm mangaları, işkenceciler hep böyle beraat ettirildi. AKP iktidarında değişeceğini düşünenler yeniden bu davaya dönüp baksınlar. Buna benzer, son bir yıl içinde beraatle ya da göstermelik cezalarla sonuçlandırılan davalara baksınlar. Manisa Davası'nın nasıl bir şov malzemesi olduğunu yeniden düşünsünler.

Büyük bir ikiye bölünmeyle, AB ve AB'ciler ile AKP karşılıklı olarak oynuyorlar bu oyunu. Manisa Davası ile hazırlanan vitrinin arkasında, işkenceciler, işkencede ölümler ve işkencecileri aklamalar sürüyor. Çünkü Susurluk sürüyor. AKP iktidarı hayatın her alanında Susurluk politikalarını uyguluyor.

Yoksayılan 8 Milyon

Türkiye nüfusunun yüzde 12.29'unu oluşturuyorlar, resmi rakamlara göre sayıları 8 milyon 431 bin 937. Ama onlar sanki bu ülkede yaşamıyorlar, sanki hiç yoklar. Ne eğitim, yaşam koşulları, hizmetler planlanırken hesaba katılırlar, ne de insan gibi yaşamaları için gerekli koşullar sağlanır. Evet, engellilerden söz ediyoruz. Hani şu, 3 Aralık **Dünya Engelliler Günü** nedeniyle yeniden hatırlanan ve bir sonraki yıla kadar unutulmaya bırakılan milyonlardan. O gün, engellilerin sorunlarıyla ilgilenen bir demokratik kitle örgütünün açıklamalarındaki ortak nokta, Türkiye Sakatlar Derneği Başkanı Şükrü Boydan'ın da belirttiği gibi, *"yıl da bir gün hatırlanmakla sorunlar çözüme kavuşmaz."* idi.

Peki nedir sorunları?

En başta sakatların yüzde 70'i işsiz durumda. Tüm işyerlerinin yüzde 3 engelli çalıştırmak zorunda olduğunu gözönüne alırsanız, genel işsizlik oranından çok daha yüksektir. Engelli çalıştırmayan 750 milyon ceza öder. Ancak çeşitli biçimlerde bu kontenjan bir türlü doldurulmaz. Ya yerine getirilmesi zor koşullar öne sürülür, ya da iktidar partisinin kadrolaşma kontenjanı olarak kullanılır. Bu nedenle, sakatların yüzde 70'i işsiz olan bir ülkede, bırakın özel sektörü, devlet kurumlarında halen 43 bin sakat kontenjanı boştur. Kısaca bu kontenjan, "sosyal devlet" oyununun bir parçası olmanın dışında hiçbir pratik anlam taşımaz.

Boydan da bu noktanın altını çizerek Milli Eğitim ve Adalet Bakanlıklarını örnek veriyor. **AKP**, tüm halk kesimlerine yönelik olduğu gibi, onları da, sakat milletvekili adayı ile aldatıp oylarını almaktan başka hiçbir şey vermedi. Halkı sadaka, yardım ile yaşamaya mahkum eden anlayışın sakatlara bakışı da sadece **acıma**, (ki o da sahtekarcadır) onlar üzerinden **insancılık şovları** yapmadır. Bir iktidar, 'Türkiye Özürlüler Araştırması'nı niye yapar? Çözüm bulmak için. Ama **AKP** iktidarı, Dünya Engelliler Günü'nde şu kadar özürlü var, demek için yapıyor sadece.

'Özürlü' Olan Bu Kafa

Sorunun bir başka boyutu ise, engellilere, sakat bakış. Bunun en çarpıcı örneğini yine Sakatlar Derneği Başkanı Şükrü Boyraz'dan aktaralım. Diyanet İşleri Başkanı neden 926 kişilik sakat kontenjanını doldurmadıkları sorulduğunda verdiği cevap şu; **"Kurumun imajı bozuluyor!"**

Sakat olan asıl bu kafadır ve Diyanet'e özgü değildir. Diyanet olması, sadece başka bir riyakarlığa işaret eder. 8,5 milyon olmalarına rağmen,

çevrenizde bu kadar az görünüyor olmaları da, bir çok etkenle birlikte bu bakış açısıdır.

Sorun Kapitalizmdir

Elbette tüm bu tür sakat bakışlar, horlama, aşağılama, yok sayma, dışlama vb. ya da şu bu iktidarın bakış açısı, halkın sorunlarını çözme politikalarına sahip olmayışı, özürülülerimizin toplumsal yaşama katılımını engelleyen unsurlardır.

Ama asla sorunun asıl kaynağı değildir. Tüm bu olumsuzlukları belirleyen, iktidar politikalarına yön veren, kapitalist sistemdir. Halkın bu konudaki bilinçsizliği, kapitalizmin insana bakışının bir yansımasıdır, keza iktidarlarda buna uygun politikalar belirler. Kapitalizm, sadece kârı, insan emeğini sömürmeyi düşünür. Özürülüler sistem için bir yüküdür. Özel bir gün tespit etmek, o sorunu gündemleştirme, halkı eğitime vb. nedenlerle olabilir, ancak kapitalizmin politikası bu değildir, "Dünya Engelliler Günü" insana bakışını gizlemek içindir. Sanki kapitalizm, onları düşünüyormuş havası yaratılmak istenir. Ama aynı zamanda, 364 gün onları yoksaymanın, dışladıklarının da bir başka itirafıdır.

Oysa sosyalizm insan üzerine kuruludur, insana değer verir. Üretimi ve sosyal yaşamı örgütleyişi bu bakış açısına dayanır. Bu nedenle, kavgasını verdiğimiz, *"Demokratik Halk Cumhuriyeti, özürülülerin toplumsal yaşama aktif olarak katılabilecekleri koşulları hazırlamayı, toplumsal bir **görev ve borç** sayar."* (Halk Anayasası Taslağı)

68 milyon 622 bin 559 olan toplam nüfusun 8 milyon 431 bin 937'si engelli. Engellilerin yüzde 1.5'u ortopedik, binde 60'ı görme, binde 37'si işitme, binde 38'i dil ve konuşma, binde 48'i zihinsel engelli. Bu gruptakilerin, yüzde 9.70'i de ruhsal ve kronik süregelen hastalığı olan özürlü gruplarında bulunuyor.



Sayı 89

17

7 Aralık
2003

Tecrite ve Sansüre Son Verin!



Sayı 89

18

7 Aralık
2003

İki ayı aşkın bir zamandır Ankara'nın göbeğinde, Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'nın sadece metrelerce uzağında haykırıyorlar. "Tecrite son verin, ölümleri durdurun" diyorlar. Katliamcılar, kulaklarında 3 senedir yankılanan bu sesi duymamak için kulaklarını tıkıyor, görmüyor, duymuyorlar. Elbette başyardımcıları medya. Çıgıllıkları sansüre takılıyor. Sansür zulmün sürdürülebilmesine yardımcı oluyor. Sansür, işkenceli ölüm tecrite suç ortaklığı yapıyor.

Ama, TAYAD'lıların ve F tiplerinde direnişi 4. yılına taşıyan ölüm orucu direnişçilerinin sansürle, sessizlikle yılacağı hesaplanıyorsa, çok büyük bir yanılgı içindeler demektir. Dönüp, 3 yıla baksınlar, anlamları için yeterli olur.

Asker'de Cinayet!

Yasin Atık isimli okurumuz, Edirne Uzunköprü'de askerliğini yapmaktayken "intihar etti" denilerek 1 Aralık akşamı cesedi ailesine teslim edildi. Ordu, ailesine

başka hiçbir açıklama yapmazken, Yasin'in göğsünde ve boğazında darp izleri, sağ kulak arkasında bir yara ve sol kaşının üzerinde kurşun yarası vardı. Dergimize açıklama yapan arkadaşları, Yasin'in 15 gün önce izne geldiğini, durumunun iyi olduğunu, intihar ettiğine inanmadıklarını, devrimci düşüncelere sahip olduğu için katledildiğini, daha önce de Uzunköprü'de değişik zamanlarda askerlik yapan beş arkadaşlarının daha buna benzer şekilde intihar etti denilerek getirildiğini söylediler. Cenaze 2 Aralık günü Bağcılar Cemevi'ndeki törenin ardından memleketi olan Erzincan-Çayırılı Köyü'ne götürüldü.



Balkıca Destanı Yiğitleri Anıldı



30 Kasım 1998 tarihinde, 20 saat direnerek Balkıca destanını yazan iki yiğit gerilla Erhan Yılmaz ve Mehmet Yıldırım, Yıldönümlerinde Alibeyköy Temel Haklar'da düzenlenen etkinlikle anıldı.

Kızıl bayrak ve karanfillerle süslenen resimlerinin asıldığı panonun önünde kahramanların hayat hikayelerinin anlatılmasından sonra, onlar nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Erhan ve Mehmet'i anlatan arkadaşları, 84 Ölüm Orucu şehitlerinden 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişinden, Sibel'den, Berdan'dan Erhan ve Mehmet'e İbili'ye Fırat'a, Gültekin'e, Sevgi'ye ve Canan'a fedanın bir gelenek olduğu belirtilen konuşmanın ardından, şehitlerin anısına, yemek dağıtıldı.

Ceza İnfaz Yasasına Protesto

Adana'da, HÖC'ün de aralarında bulunduğu DKÖ'ler, yaptıkları eylemle, Ceza İnfaz Yasasının geri çekilmesini istediler. Eylemde konuşan İHD Cezaevi Komisyonu üyesi Ethem Açıkalin, "Cezaevlerindeki tecrite son verilmelidir" dedi.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Ölüm Orucu Sürüyor!

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi olarak direniş bayrağını taşıyan tutsaklar şunlardır:

Selami Kurnaz, Vedat Düşküner (Tekirdağ F Tipi)

Muharrem Karademir (Kandıra F Tipi)

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu (Sincan F Tipi)

Selma Kubat (Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi)

Raziye Karabulut (Kütahya Kapalı Hapishanesi)

Günay Öğrener (Uşak Hapishanesi)

Guantanamo'nun ve F Tiplerinin "Adalet" Bakanları Ne Görüşür?

Amerika'ya giden Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in görüşme yapacağı ABD'lilerden biri de Adalet Bakanı John Ashcroft.

Ashcroft'un kim olduğunu, bu görüşmeye ilişkin yazımızda kısaca okuyacaksınız. Bu özellikleri arasında ilk akla gelenin Guantanamo hücrelerinin tüm dünyaca bilinen adaletsizliğinin mimarı olduğu da dikkatinizi çekmiştir.

Sorgusuz sualsiz tutsak edilenlerden bir kısmı bugünlerde Guantanamo'dan bırakılıyorlar. Guantanamo koşullarına ilişkin kuşkusuz yeni anlatımlar da çıkacaktır. Ancak bugüne kadar kısmen yansıyanlar bile, Guantanamo'nun hücrelerindeki tecriti anlatmaya yetecek düzeydedir. Keza bu olmasa dahi, başlara geçirilen çuvallarla, elleri arkadan kelepçelenmiş ve tek tip elbise giydirilmiş tutsakların o beyinlere kazınan fotoğrafları, tecriti ve Amerikan zulmünü, emperyalizmin insan değerini çok iyi anlatmıştır.

Ülkemizde F tiplerinin bakanı ile Guantanamo'nun bakanının görüşmesinden zulümden, hak ve özgürlükleri kısıtlayan, halk muhalefetini baskı altında tutmayı hedefleyen yasalardan başka bir şey çıkmayacağını söylemek kuşkusuz bir "kehanet" olmaz. Tecriti savunan beyinler sadece zulüm üretebilir.

Tecrit politikasının savunucularının biraraya gelişleri, bir çoğumuza tecritin emperyalizmin politikası olduğunu da yeniden hatırlatmalıdır.

F tipleri, Guantanamo'nun ülkemizdeki adıdır. Her ikisi de "terör" demagojisi üzerine oturur. Her ikisi de, aynı politikanın ürünü, aynı emperyalist karargahlarda ve yüzlerce yıllık deneylerle üretilmişlerdir. F tipleri ve Guantanamo, tüm muhalif güçlere gösterilen gözdağı, imha politikalarının somutlandığı yerlerdir. "Dünya düzenimize direnirse-

niz, böyle yaparız" diyor emperyalistler ve onların uşakları.

Tüm bunları anlamak, direnişimizi anlamak açısından da önemlidir ve hiç gözden kaçırılmamalıdır. F Tiplerini emperyalizmden ayrı düşünmek, direnişin muhtevasını da anlamamaktır aynı zamanda.

Avrupa'nın Guantanamo'yu eleştiriyor görünüp, F tiplerini desteklemesi de kimseyi yanıltmamalıdır. Onlar da bu tecrit politikasının mimarlarından. Guantanamo eleştirileri göstermelik ve ABD ile çatışmalarının bir parçasıdır.

Çiçek'in, gezi kapsamında, College of Law adlı bir üniversitede, "terörizmle savaş, demokrasi ve insan hakları" konularında bir konuşma da yapması öngörülüyormuş. "Tecrit ve insan hakları", biraraya en son gelecek kavramlardır. Ama emperyalizmin ve uşaklarının büyük bir ikiyüzlülükle yanyana getirir, zulümlerini ve katliamlarını bile "insan hakları" adına yaparlar.

Hatırlayın; Avrupa'nın "insan hakları kuruluşu" CPT, oligarşiye "F tipi hapishaneler yapın" dediği raporda ne diyordu; "koğuş sistemi insan haklarına aykırıdır. Oda sistemi olmalıdır." Peki nasıl olacaktı? 19 Aralık katliamıyla ve 107 ölüme dayanan bir katliamcılıkla.

İşkenceli ölüm demek olan tecrit, "insan hakları" kavramı ile perdelenirken, kimileri de buna inararak "oda sistemi"ni savundu. Tecritin böyle meşrulaştırılmasına hizmet ettiler.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı büyük bedellerle direnme onuru ise yine devrimci hareketin oldu. 10. ekipler ise bu onurun bayraklaştırılmasının ifadesi olarak direnişi sürdürüyor.



Cemil Çiçek

Yükseliş Sürüyor

ABD Kapıları Yeni Bir Basamak

Çiçek'in ABD ile görüşmelerinin gündemi, "Terörle Mücadele". Bu yalanla işgaller gerçekleştiren Amerika ile görüşmeler için en uygun isim, elbette Susurluk hamisi Çiçek'tir. Susurluk, Türkiye tarihindeki halka karşı terörün doruk noktasıdır.

Cemil Çiçek, Türkiye Cumhuriyeti'ni temsilen, ABD ile, "teröre karşı mücadele" başta olmak üzere, çeşitli konuları görüşmek üzere

olmayan ülkeleri ele geçirmenin argümanından başka bir şey değildir. Amerika'nın "terörle mücadele"ne ortak olanların ya arlanmaz işbirlikçiler ya da imparatorun kırıntılarından yemlenmek isteyenler olduğu gerçeği ise, ortaya çıkan bir başka gerçektir.

Amerika'ya gitti.

Çiçek'in bu ilk (en azından resmi olarak ilk. AKP'nin Beyaz Saray'dan iktidar icazeti alma, halka karşı savaşın örgütlenmesi gibi çeşitli konularda daha önceki varsa 'gizli' ziyaretleri henüz deşifre olmadı) Amerika ziyareti, onun yükselişinde de bir basamaktır aynı zamanda. Bu ilk ziyaretinde, hükümet olduklarından bu yana direnişte katlettikleri 10 devrimcinin cesediyle, 107 ölümün sorumluluğu ile gitti Çiçek. Takdirle karşılanacağından kuşku yok. Ayrıca, AKP'nin bu görüşmeye, Çiçek'i göndermekle bir çok yönüyle çok isabetli davrandığını da teslim etmek gerekir. "Teröre karşı savaş" yalanıyla halklara terör estiren ABD ile, ancak, Türkiye tarihinin en büyük terörist örgütlenmesi Susurluk'un savuncululuğunu açıktan yapan, kendi ülkesinde ölümlere, işkenceli ölüm demek olan tecrite imza atan biri "verimli" görüşmeler yapabiliirdi. Dillerinin, beyinlerinin birbirini yadırgamayacağından eminiz!

ABD'nin "Teröre Karşı Savaş"yla Hemfikir Olmanın Anlamı

Hatırlanacağı gibi, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage, İstanbul'daki bombalı saldırıların iki ülkeyi birbirine daha çok yaklaştırdığını belirterek "aramızda neredeyse kan bağı var" demişti.

Çiçek'in gezisi, bu kan bağının, AKP tarafından da aynı şekilde algılandığının tescilidir. "Teröre karşı mücadele" gündemli gezinin hangi süreçte gerçekleştiği önemlidir. Amerika'nın "teröre karşı savaş" yalanının çivisi çıkmıştır. Artık tüm dünya halkları bilmektedir ki; bu yalan işgallerin, katliamların, başta müslüman halkın yaşadığı ülkeler olmak üzere, Amerikan imparatorluğu önünde engel olan, denetiminde

Yine, başta Türkiye halkı olmak üzere, tüm dünya halkları tarafından kabul edilen bir başka gerçek; **ABD ile bu savaşta aynı safta olmak, ezilen halklara, Irak ve Filistin halkına, kendi halkına düşmanlığın doğrudan ifadesidir.**

Amerikancı Çiçek, yollarında işte bu gerçeklerin döşeli olduğunu bilerek yapıyor bu geziyi.

"Kürt halkını nasıl imha ederiz" pazarlıkları, İstanbul'daki saldırıyı Amerikan imparatorluğunun çıkarları için Beyaz Saray'a sunarken, karşılığında ne koparınız utanmazlıkları, Irak'tan şunu-bunu isteriz rezillikleri olacaktır masada.

Yine basına yansıyan, önümüzdeki haftalar içinde Bush-Erdoğan görüşmesi ayarlama işi de Çiçek'in görevleri arasında. Peki neye hizmet edecek bu görüşme?

Bush ve Erdoğan, "terörün darbesini yiyen iki lider" olarak dünyanın karşısına çıkıp, "terörle savaşın iki lider ülkesi" görüntüsü mü verecekler? AKP'nin küçük beyninin bu tür hesaplar yaptığından, "reel politika... Türkiye'nin çıkarları..." adına İstanbul'da kendi çocuklarının döküldüğü halkın kanını nasıl kullanırsınız hesabı yaptığından kimsenin kuşkusu olmasın.

Çiçek'in, İstanbul'daki saldırıların ardından aniden gerçekleşen bu gezisinin içe dönük bir başka mesajı da var; "İslamcı terör" baskılanması altında kaldığı, saldırılarda sorumluluğunun herkesçe bir biçimde ifade edildiği bir ortamda, "bakın teröre karşı ABD ile aynı düşünüyoruz" mesajı.

Elbette tüm bu hesapların üzerinde olan, başta belirttiğimiz gibi, AKP'nin halklara düşmanlığının, tezkere kararının ardından yeniden tescilleniyor olmasıdır. Cemil Çiçek, bu savaşın ülkemizdeki kurmayları arasındadır. Onun sıfatı salt Adalet Bakanlığı ile sınırlı değildir. Bu gezi

de, bakanlık sıfatıyla yapılmıyor.

Çiçek, ziyaretin ilk günü, “**terör tanımında ABD ile aynı düşünmekle**” övünen açıklamalar yaptı. Peki bu, bir iktidar için övünç kaynağı olabilir mi? Hani “islami terör” Tayyip’in “kanına dokunuyor”du? Amerika’nın, kendisine muhalif her ülkeye, iktidara “terörist” damgası vurduğunu bilmeyen yok. En başta da bugünkü dünya konjonktüründe, islamcılar yiyor bu damgayı. O zaman, ya Tayyip’in “kanına dokunma”sı, islamcı tabana yönelik her zamanki takiiyelerinden birisi, ya da Amerikancılıklar müslümanlıklarının üzerine çıkmaktadır. AKP için her ikisi de doğrudur ve her ikisi de temel politikalarının başında gelir.

Çiçek, AKP’deki Amerikancıların başında gelir. “AKP terörün adını koymalı” tartışmalarında, “evet koymalıyız” anlamındaki açıklamalarını “objektiflik” olarak yorumlayanlar, bu nedenle yanılıyor, o bunu Amerikancı beyniyle, ABD’nin “radikal islamı tasfiye” projesine paralel olarak söylüyor.

ABD Adalet Bakanı’nın “Tecrübesini” Bekleyin!

Çiçek’in, “teröre karşı işbirliğinin ilerletilmesini” görüşeceği yetkililerden biri de, ABD Adalet Bakanı John Ashcroft. Ashcroft, Guantanamo hukuksuzluğunun, 11 Eylül sonrası çıkarılan baskı yasalarının, hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasının, küreselleşmeye karşı çıkanların dahi “terörist” ilan edilmesinin mimarlarından. “Teröre karşı savaş”ın hukukla hiçbir alakası olmadığına göre, Çiçek’in görüşecekleri de bu deneylerdir. 11 Eylül sonrası Amerikan kamuoyu tarafından dahi eleştirilen Ashcroft’un beyininde halklara karşı düşmanlık adına ne varsa, bu gezi sonrasında Çiçek’in dilinden duyulursa, kimse şaşırmasın.

N.Ç.’yi Suçlu Çıkaran “Adalet”

Mardin’de aralarında kaymakamlık yazışları müdürü, ilköğretimokulu müdür yardımcısı ve 1 yüzbaşının da bulunduğu 28 kişi tarafından 7 ay boyunca tecavüze uğrayan 12 yaşındaki N.Ç.’nin adalet aradığı kapılardan soruşturma ile cevap geldi.

Tecavüzcülerin tutuksuz yargılanmasına tepki gösteren, “Yeter artık!” diyen N.Ç. Adalet Bakanı Cemil Çiçek’e, yazdığı mektupta “yerimde kızınız olsaydı ne düşünür, ne tepki gösterirdiniz?” diye sormuştu. Cevap çok geçmeden geldi. Çiçek’in talimatı ile N.Ç hakkında, TCK’nin “**Anayasal kuruluşları tahkir ve tezyif etmek**” fiilini düzenleyen 159. maddesinden soruşturma açıldı. Üstelik, N.Ç basına konuşmaması için polis tarafından tehdit edildi.

Öyle ya, 13 yaşına yeni basmış bir kızcağız, üstelik onlarca insanın tecavüzüne uğramış, böyle şeylere nasıl aklı yeterdi. Olsa olsa, böyle bir mektubu bölücüler, teröristler, devlet düşmanları yazdırmış olmalıydı. Amaçları da belliydi zaten; devleti yıpratmak! Ne demekti “biz çocuklara sahip çıkmadınız” demek!.. Devlet hiç anlamaz mıydı bu oyunu!... Devlet adına Çiçek harekete geçti. 13 yaşındaki N.Ç’ye adaletini gösterdi.

Sen, bu ülkenin çocuklarının, gençlerinin geleceğini yok et, batakliklara sürükle, sonra da bundan şikayet etti diye soruşturma aç. Oligarşinin devlet politikasına uygun olanı yapıyor Çiçek. Bu düzende kimse adalet aramasın demeye getiriyor. “**Kapımız adalet kapısı**” diyen bu riyakarlar değil miydi? Kokuşmuş düzenin acılarını 13 yaşındaki bedeninde yaşayan bir kız çocuğuna adaletli olamayan bir kafanın, halkın başka kesimlerine adalet kapısı olabilmesi mümkün mü?

Tecavüzcü devletin bürokratu, askeri olunca, çocukmuş, ne önemi var. Çiçek, o koltuğa boş yere MGK’dan onaylı oturmadı. Devletin ne suçu varsa, örtbas etmekle kalmayıp, mağduru cezalandırmak onun görevi. N.Ç belki bilmiyordu, şaşkınlık içinde, nasıl olur küçücük bir kıızı bu hale getirenler serbest bırakılır dercesine, “suçlular şu anda serbest bırakıldılar. Elini kolunu sallaya sallaya geziyorlar” diye yakınırken. Oysa, bu ülkede işkenceci, tecavüzcü, infazcı, Susurlukçu, suç işleyen ne kadar “devlet adamı” varsa, hep böyle olmuştu. Onlarca yıllık cezalara çarptırılanlar ise, bu kokuşmuş, gençlerimizi yokeden düzenin değişmesini isteyenlerdi.

‘Kayıp Dosyalar’a Çiçek Ne Diyor?

Devrimci Sol Ana Davası’nda kayıp 100 klasörü haftalardır gündeme getiriyoruz. Yargıtay’ın, ne yapılacağını bilmediğine dair kararı biliniyor. 12 Eylül hukukunun ve o hukuku sürdürmek isteyenlerin hukuk anlayışının nasıl bir hukuksuzluk, keyfilik üzerine kurulu olduğu bu dava nezdinde bir kez daha görülmüştü.

İşte tüm bu gelişmeler karşısında, herkesin malumu olan “büyük adalet skandalı” karşısında Adalet Bakanlığı suskun. Ne Cemil Çiçek, ne müsteşarlarının bu konuda hiçbir açıklaması yok ortada.

23 yıllık hukuksuzluk onları ilgilendirmiyor mu? 1243 kişinin çalınan 23 yılının hesabına dair, bu ülkenin **Adalet Bakanı olarak Çiçek’in, müsteşarının, söyleyecek hiçbir sözü yok mu?**

Suskunluk, “ben bu hukuksuzluğu sürdüreceğim” demektir. Çiçek, bunu çıkıp halkın karşısına açıklamayacak mı?

Korucubaşı Atak'ın Talimatı İle DEHAP'lılara Saldırı

DEVLET GÖZETİMİNDE KORUCU TERÖRÜ



DEHAP'lılar, "barış sağlanması" politikası çerçevesinde ziyaret etmek istedikleri, Cizre Belediye Başkanı ve aynı zamanda korucubaşı **Kamil Atak**'ın emriyle kurşunlandılar. 27 Kasım günü gerçekleşen olayda, DEHAP Şırnak İl Başkan Yardımcısı Mehmet Yumak, il yöneticisi Abdullah Sakın ile Cizre İlçe Başkanı Mehmet Dilsiz yaralandı. Olayı duyan yüzlerce DEHAP'lı, hastane önünde toplanarak sloganlarla protesto gösterisi yaptı. DEHAP'lıları kurşunlayan, taşla, sopayla saldıran koruculara ilişkin hiçbirsey yapmayan polis, saldırıyı protesto eden halka saldırdı ve 3 kişiyi coplarla yaraladı.

Polis-Korucubaşı Atak İşbirliği

DEHAP Şırnak İl Başkanı Resul Sadak, olayla ilgili yaptığı açıklamada, Atak'ın "hepsini vurun" emri verdiğini belirterek, "Bütün akrabaları yanındaydı, 'hepsine vurun' dedi. Ve o da saldırdı. Atak'ın ne olduğunu biliyoruz. Bir kez daha kirli yüzünü gösterdi." dedi. Sadak, ertesi günü DİHA muhabirine yaptığı açıklamada da, şu bilgileri verdi:

"Olay yerinde polisler olmasına karşın herhangi bir müdahalede bulunmadılar. Bayram kutlamaları çerçevesinde ziyarette bulunacağımızı Atak'a ilettik. Evin önüne vardığımızda ise bu durumla karşı karşıya kaldık. Ataklar'a giderken, Cizre Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube ekipleri, bizi takip etti. Atak'ın evine 10-15 metre uzaklıkta beklediler. Saldırıları sırasında arabanın camlarını kapatarak, içeride gülmeye başladılar. Bize yapılan saldırıya sessiz kaldılar, hiçbir şekilde müdahale etmediler."

Saldırının, polis ile korucuların işbirliği içinde gerçekleştiğini kanıtlayan bu sahneler, bölgede binlerce kez yaşanmıştır.

Devlet Korucusuna Sahip Çıktı

Korucular, oligarşinin vurucu güçleri olarak yıllardır bölgede halk üzerinde terör estiriyorlar. Her türlü yasadışı işi yapmalarına gözyumulduğu gibi, tecavüzden cinayete kadar işledikleri hiçbir suçta cezalandırılmadıklarının yüzlerce örneği vardır. Kamil Atak'ın da içinde bulunduğu korucubaşlarının Cumhurbaşkanı tarafından ağırlandığı günler çok eskilerde kalmadı. Kamil

Atak, Şırnak'ta Kürt yurtseverlerine yönelik terörde doğrudan yer almış, yüzlerce insanın ölümünde, binlercesinin göç ettirilmesinde doğrudan yer almıştır. İşlediği bütün suçlar, tüm korucularda olduğu gibi hizmetlerinin karşılığı olarak görülmemiş, korunmuştur. 1996'da iki çobanın öldürülmesinden dolayı arandığı günlerde Cizre Belediye Başkanlığı yapması, bu konudaki pervasızlığın en çarpıcı örneğidir.

Bu olayda da, Atak, cezalandırılan değil, korunan oldu. Aksine, DEHAP'lılardan "şikayetçi" olan Atak'ın isteğiyle ziyarete giden DEHAP'lılar ertesi günü gözaltına alındı. Oligarşinin Atak'ların gönlünü hoş tutması önemlidir. Yoksa, katliamlarında, pis işlerinde kimleri kullanacaklar.

Suç Üreten Koruculuk Sistemi

Koruculuk, oligarşinin halka karşı savaşında kullandığı suç örgütüdür.

İçişleri Bakanı Aksu'nun verdiği rakamlara göre, Bölge'deki 22 ilde, Nisan 2003 itibarıyla **58 bin 511** "geçici" köy korucu bulunuyor. Artık "geçici" statüsü, oligarşinin Kürt halkına düşmanlık politikalarını sürdürmesi ile "kalıcı" hale gelen köy koruculuğu, onyıllardır suç makinası gibi çalışmakta. Gerillayı imha operasyonlarında, Kürt köylülerinin evlerinin yakılıp yıkılmasında doğrudan görev alan korucuların, uyuşturucu, tecavüz, göçettirilenlerin topraklarına el koyma gibi suçlarına da gözyumuluyor.

Kimi zaman ise, elde ettikleri güç sayesinde, devletin denetiminin dışına çıktıkları suçlar işledikleri de bilinen bir gerçek. Resmi rakamlara göre, **2 bin 376** köy korucusu hakkında bu tür suçlardan dolayı soruşturmalar yapılmış. Elbette, bu soruşturmaların istisnai durumlar dışında tümünün beraatle sonuçlandığını söylemeye bile gerek yoktur. Polisin elini soğutmama politikası, korucular için de geçerlidir.

Oligarşinin, koruculuk sistemini sürdürmesi, Kürt halkını imha politikasının bir başka ifadesidir. Korucuların işlediği bütün suçlar, esas olarak oligarşinin suçlarıdır.

'TERÖR' BU DEĞİLSE, NE? Halkın üzerine sürülen panzerler... Kırılan kafalar... Tüm mahalleyi gaza boğan bombalar... Camları kırılan evler...

BURASI ADANA!

Adana'nın Şakirpaşa Mahallesi'nde, 27 Kasım günü gerçekleştirilen bir gösteriye müdahale eden polis, tüm mahallede terör estirdi. DEHAP'ın kampanyası çerçevesinde "Öcalan'a uygulanan tecritin kaldırılmasını" isteyen halkın üzerine panzerler süren polis, evlerin camlarını kırdı, önüne geleni coplarla kafasını kırana kadar dövdü ve halkı ölümle tehdit etti. Polis terörü sonucunda onlarca kişi yaralandı, bir çok ev hasar gördü.

Şakirpaşa halkı, adeta savaştan çıkmış gibi, yollarda bir çok insanın kafası sarılı, gözü morarmış, 25'den fazla evin camları polisin teröründen nasibini almış durumda. Büyük tü suçları, demokratik bir eylem yapmışlardı, ama oligarşinin suç ilan ettiği sloganları haykırmışlardı.

Kudurmuş gibi saldırdılar. Adana Emniyet Müdürü'nden aldıkları talimatla, terör estirmekte sınırsız yetkiye sahip olduklarının bilinciyle, panzerlerle sokaklara daldılar. Önlerine geleni coplayan polisler, çaldıkları kapılardan açılmayanların camını çerçevesini coplarla kırdılar. Oyun oynayan çocuklar, yaşlılar, misafirlik için mahallede bulunan dahil herkes bu terörden nasibini aldı.

İşportacıya Polis Kurşunu

İstanbul Ümraniye'de yaşanan bir olay, polisin silahına davranmakta, önüne gelene kurşun yağdırmakta tereddüt etmediğini çarpıcı şekilde gösterdi. İşsizliğin milyonlarla ifade edildiği bir ülkede, kayıtlara geçmeyen işsizler ordusunun neferleriydi onlar. İşportacılıkla evlerine ekmek götürme kavgası veriyorlardı.

3 Aralık günü, polis işportacıları kaldırmak için "operasyon" düzenledi. Aç, yoksul, işsiz bırakan düzenin polisleri, size ekmek de yasak, diyordu. Ama ekmekten vazgeçilmezdi, halk yaşamak zorundaydı. İşportacıların itirazı üzerine, eller silaha yöneldi hemen. Önce havaya ateş açtılar, ardından işportacılara yöneltildi silahlar. "Terörizm" demagojisini gerçek zannedenler, şaşkınlık içindeydi. Nasıl olur da sağa sola silahını rastgele doğrultur, pervasızca ateşlerdi silahlarını. O anda bölgede bulunan bir TV kamesından habersiz polis, bütün pervasızlığı ile kayıtlara geçti. Polis devletin polisiydi o. Her türlü yetkiyle donatılmış, emretmeye, emirlerine uymayı kurşunlamaya, gözaltına almaya alışmış, bir zihniyeti taşıyordu beyninde. Yoksullar ekmek kavgası veriyormuş, umurunda mı; çünkü o, polis okulunda ilk olarak yoksullara düşmanlığı öğrenmişti. Çünkü, tüm yoksulların potansiyel olarak "terörist" olduğunu öğretmişlerdi ona.

Çuval Geçirip İşkence Yaptılar

Ramazan bayramının ikinci günü, bayramlaşmadan dönen Siirt merkez Batı Mahallesi Muhtarı'nın 16 yaşındaki oğlu S.T, polisler tarafından kaçırıldı, başına çuval geçirilerek işkence yapıldı ve mezarlığa atıldı. Baba Emin Tekin suç duyurusunda bulunurken, gördüğü işkenceler sonucu üç gün yürüyemeyen S.T olayı şöyle anlattı:

"Bayramdan iki gün önce sivil ve üniformalı polisler eve gelerek aramak istediler. Arama izinlerini istedim. Kızdılar ve evi aradılar. Ertesi gün gıda dükkanımıza polisler geldi. Şişman, bıyıklı bir polis, kimliğimi istedi. Tek başıma olduğum için korktum ve verdim. Bir saat sonra aynı polis kimliğimi geri vererek gitti. 26 Kasım günü saat 17.30 sıralarında Toros marka beyaz bir araç arkamda ani bir frenle durdu. Bir anda kafama çuval geçirdiler. Elimi ve ayaklarımı bağladılar. Silah olduğunu düşündüğüm sert bir cismi kafama vurarak bayılttılar. Uyandığımda kafamdaki çuval ile hala arabanın içerisindeydim. Telsiz sesleri geliyordu, araba durdurulup beni yere uzatarak kafama silah dayadılar. Arkamı dönersem öldüreceklerini söylüyorlardı. Biri, sırtımın üzerine çıktı ve 'Ağabeyin nerede, çabuk söyle, onu hangi delikte olsa çıkarıp öldüreceğiz' dedi."

Halkın "Yardım" Hırsızlarına İsyanı

Van'ın Başkale İlçesi'nde, halka dağıtılmak üzere gelen 300 ton kömürü, Kaymakamlık çalışanlarının kişisel çıkarları için kullandığının ortaya çıkması sonucu, halk Kaymakamlığa yürüdü. 1 Aralık günü gerçekleşen yürüyüşte, yaklaşık 200 kişi, tek tek verdikleri dilekçelerde, iki yıldır ilçeye gelen yardımların aynı akibete uğradığını ve yaptıkları başvuruların sonuç alamadıklarını belirttiler.

Sayı 89

23

7 Aralık
2003

MHP'nin Kontra İtirafı

- ◆ **MHP yöneticisi, partilerinin 'suç işlemek üzere oluşturulmuş çete' olduğunu övünerek anlatıyor, Türkiye'nin en büyük gazetesi yine aynı övünçle yayınlıyor**
- ◆ **Hukukun zerresi varsa, MHP derhal kapatılmalı, ölüm emirleri, cinayetleri açıklanmalı ve MHP ideolojisini savunan hiçbir faşist partinin kurulmasına izin verilmemelidir.**

Hürriyet Gazetesi 26 Kasım'dan başlayarak 6 gün boyunca, MHP eski lideri Türkeş'in anılarını Rıza Müftüoğlu'nun ağzından dizi olarak aktardı.

Dizinin ilk bölümü, "Evladım... Bana onun kellesini getir" başlığını taşıyordu. Hürriyet, "kellesi getirilecek" kişiyi de ok işaretiyle göstermiş, resmini de yayınlamıştı.

N.Ç.'ye Soruşturma Açtıran Çiçek Suç Çetesini Soruşturmayacak Mı?

Yıllarca Türkeş'in yardımcılığını yapan Rıza Müftüoğlu anlatıyor; "Yıl 1992... Türkeş talimat olarak aktarmaya başladı: 'Evladım... senden, Apo'nun kellesini istiyorum!... Esas duruşta, MHP liderini dinleyen V.K., Türkeş'in talimatları bittikten sonra, 'Emredersiniz Başbuğum' dedi..." (26 Kasım 2003, Hürriyet)

Önce bir not; 'V.K.', "reis" denilen ve mesleği, çeşitli özellikleri sıralanan bir faşist. Yani bakmayın şifrelenmiş gibi yazılmasına, faşist camianın çok iyi tanıdığı biri olduğu açık. Bu da dizinin yayınlanma amacına uygun; kontracılık, vatanseverlik diye pazarlanıp, siyasi rant elde edilmek isteniyor.

Bu satırları okuyan bir savcının, Adalet Bakanının hiç vakit kaybetmeden, MHP'yi tedbirin kapatma, soruşturma açmalıdır. Yasalar-daki, "suç işlemek üzere çete oluşturmak"tan MHP için soruşturma açmalıdır. Sonra hangi cinayet emirleri verildi, ortaya çıkarmalıdır. Ama hiçbir savcı çıkıp böyle bir şey yapmaya niyetlenmedi bile. Çünkü bu ülkenin "hukuk devleti" olduğu yalandır. 13 yaşındaki N.Ç. ye

adalet istedi diye soruşturma açtıran Adalet Bakanı Çiçek kılını bile kıpırdatmadı, çünkü kendisi MHP kökenli, aynı

cinayet şebekesinin bir elemanıydı, aynı Türkeş'ten talimatlar aldı.

Ne AKP, ne CHP'den de ses yok. Günlerdir "terör" demagojisi yapılıyor. Sistem içinde, "yasal" bir partinin yasadışılığı, cinayet örgütü olduğu en tepeden itiraf ediliyor, onları ilgilendirmiyor. Çünkü, onlar da Türkeş gibi düşünüyor, "vatana hizmet" dedikleri kontr-gerilla faaliyetlerini onaylıyorlar. Susurlukçular da böyle hizmet etmişti. Ağır da bu hizmetleriyle yükseldi.

Büyük bir övünçle Öcalan'a gelene kadar ne maratonlar koşulduğunu da anlatıyor faşist şef. O maratonlarda kaç bin insanımızın kanının aktığı ise, binlerce belge, kanıt, tanık ile sabittir.

"Değişen MHP"nizin Gerçek Yüzü: Katliam, Cinayet, Kontracılıktır

Devrimciler açısından, anlatılanlar yeni değildir. MHP'nin cinayet ve katliam örgütü olduğunu, devlet tarafından onyıllarca devrimcilere ve halkın örgütlenmesine karşı kullanıldığını binlerce belgeyle sürekli yazıyoruz.

İşte bu MHP, düzenin parlamentosuna sokuldu, meclis katillerle dolduruldu, iktidar ortağı yapıldı. Bu tefrikaları yayınlayan Hürriyet başta olmak üzere, burjuva basın "MHP'nin değiştiği" teorileri yaptı. Ölüm emri 1992'de yani "değişen MHP"ye ait. Anlatılanlar faşist hareketin gerçek yüzüdür. Binlerce cinayet, katliam öncesi faşist militanlar hazrola durup emirler aldılar "reislerinden" ya da "başbuğlarından". Ve o "başbuğ" bu ülkeyi onyıllarca yöneten Demireller'in, sağ partilerin hiç vazgeçmediği biri oldu. Devlet adına "Türki Cumhuriyetler"e yollandı.

Hürriyet'in teşhir için değil, "büyük vatanseverlik, hayranlık" vesikası olarak yayınladığı bu anlatımlar, baştan sona bir suç örgütünü anlatıyor. 'Milliyetçi' diye pazarlanan IMF uşaklarının,

'vatansever' diye yutturulan kontrgerillacılığın, 'değişti' diye aldatılan katillerin örgütüdür anlatılan. Ve son olarak belirtmeliyiz ki, MHP ne yaptıysa, Türkeş ne talimatlar verdiyse, devletin bilgisi ve onayı dışında değildir.



Oligarşi İçindeki Dükalıklar: İstihbarat Örgütleri

İstanbul'daki eylemlerin ardından yaşanan "istihbarat zaafiyeti" tartışmaları, istihbarat örgütlerini gündeme getirdi. 21 Kasım'daki MGK toplantısında alınan, **istihbaratın tek merkezde** toplanması kararı doğrultusunda girişim başlatan AKP, bunun hiç de kolay olmayacağını daha ilk günden anladı. Basın, "**istihbarat örgütleri bürokrasisinin direnişini**" yazmaya başladı.

Nasıl olmasın?

Türkiye, istihbarat örgütleri ülkesidir; MİT, Polis İstihbarat, JİTEM, Genelkurmay İstihbarat, MGK Genel Sekreterliği İstihbarat... Ve oligarşi içindeki her kesimin oluşturdukları, resmi ve gayri-resmi onlarca istihbarat örgütü...

Bu kadar istihbarat örgütünün olduğu, her birinin birbirine karşı komploların içinde yer aldığı, siyasette ayak kaydırma-göz oyma-şantaj manevralarında kullanıldığı bir ortamda elbette "direniş" olacaktır. Hatta aynı emniyet istihbaratının Ankara ve İstanbul arasındaki çatışmaları dahi herkesçe bilinmektedir. Her biri çıkarlar üzerine kurulu bir dükalıktır. Hiçbiri kendi dükalıklarının sona ermesini istemez. "İç-dış tehdit" demagogileri ile elde ettikleri güç, ayrıcalıklar, trilyonluk bütçe, teknoloji ve eğitim ile kendi çıkarlarını korumanın savasını verirler.

Örneğin, MİT'in ağırlıklı olarak "dış tehdit"le ilgilendiği söylenegeldir. CIA ile içli dışlıdır. MOSSAD kardeşleri gibidir. Almanya, İngiltere, Fransa istihbarat örgütleri ile tarihsel olarak ayrılık gayrılıkları yoktur. Hangi "dış tehdit"? Tüm dünya için bunlardan büyük tehdit var mı?

Oligarşi İçİ 'İt Dalaşı' Örgütleri

Her kurumun istihbaratı var; ne yapıyor bu kadar istihbarat örgütü? Niye hepsinin ayrı ayrı? Halka karşı kullanılan ve oligarşi içi it dalaşının aletleri olan örgütlerdir hepsi.

Tümü birbiriyle çatışma halindedir.

MİT-Emniyet arasındaki çelişki ve çatışmalar neredeyse varolduklarından bu yana vardır. Emniyet genel olarak hükümetlerin çıkarları doğrultusunda çalışır. Bu çatışmada polis MİT'e yönelik istihbaratlar yapar, tersinden MİT de, polis içinde ve hükümetlere karşı istihbaratlar

yapar. Çelişkinin kaynağı koltuk ve rant kavgasından başka bir şey değildir.

Emniyet-Genelkurmay arasındaki çatışmaların su yüzüne çıktığı en güzel örnek, 28 Şubat sürecinde, Emniyet istihbaratının Genelkurmay içinden istihbarat yaptığının ortaya çıktığı 'Sarmusak Olayı'dır. Keza, tekeller arasındaki çatışmanın açık hale geldiği ve halkı aldatmak için "yolsuzluk operasyonları" adını verdikleri operasyonlarda da (Beyaz Enerji vb.) karşı karşıya geldiler. Tekellerin, farklı siyasi gruplarının çıkarları için faaliyet gösterince bu kaçınılmazdı. Tekeller, oligarşinin partileri çatıştıkça, onlar da bu çatışmanın tarafı oldular.

MİT-MGK Genel Sekreterliği arasındaki çatışma ise, bugün tartıştıkları "koordinasyonun" bile neden "zor" olduğunu gösterir niteliktedir. 1983'te çıkarılan bir yasa ile MİT Müsteşarı'nın başkanlığında üç ayda bir Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu toplantıları öngörülmekte, ancak MGK Genel Sekreterliği, "MİT Müsteşarlığı'nın başkanlığındaki toplantılara katılmayız" tavrı nedeniyle yapılamamaktadır.

Üzerine kitaplar yazılan "Telekulaklar ülkesi"dir burası. Oligarşi içindeki tüm kesimlerin kendi istihbarat örgütleri, güç çatışmasında ötekisini yok etmek için faaliyet halindedir.

Çatışmadıkları Tek Konu, Halka Ve Devrimcilere Karşı Savaştır

Elbette bunca istihbarat örgütünün çatışmadığı tek bir konu vardır; **halkın örgütlenmesine ve devrimcilere karşı savaş**. Bu konuda da, "başarı" senaryolarını kendilerine maletme, ödül alma, güç olma gibi hesaplarla karşı karşıya geldikleri örnek olsa da, nihai olarak tümü halkın örgütlenmesini engellemek, devrimci mücadeleyi yok etmek için birliktedirler.

Bunca istihbarat örgütü bulunmasının sırrı da burada. Halkın parası, halka karşı kullanılır. Tekeller düzeni sürsün, işbirlikçi tekeller sömürdükçe semirsin diye, her türlü komployu, imha operasyonunu yapar, hukuk tanımazlar. Hocaları, her türlü kirli işin içinden çıkan CIA'dır.

Son bir hatırlatma: İstedikleri kadar teknolojiye, devasa maddi kaynaklara ve yetkilere sahip olsunlar, devrimci yaratıcılık karşısındaki güçsüzlükleri tescillidir. Zulme ve yoksulluğa karşı isyan etmekte, kendi iktidarını kurmakta kararlı bir halkın ayağa kalkışını engelleyebilmelerinin mümkünü yoktur. Bu konuda da ağababaları CIA'nın tarihine bakılabilir.



19-22
Aralık

Uluslararası
Tecritle
Mücadele
Günleri

19 Aralık'ın Arifesi

Kara Bulutlar Toplanıyor Türkiye'nin Üstünde

19 Aralık'ın yıldönümüne fazla bir zaman kalmadı. Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamının anlamı yeterince anlaşıldı mı? Bu sorunun cevabı tartışmalıdır. 1978 Maraş katliamını, aynı yıldaki 16 Mart katliamını bile hala her yıldönümünde ananların, gündemine alanların, bildiriler yayınlayanların, henüz hafızalarımızda tüm canlılığıyla yaşayan 19-22 Aralık 2000 katliamının yıldönümlerinde aynı tavrı sergilememeleri düşündürücüdür. Ya 19 Aralık katliamının Türkiye tarihindeki yerini kavramamışlardır, ya da tam da o yeri iyi kavradıkları için seslerini çıkarmamakta, gündemlerine almamaktadırlar.

19 Aralık, birçok boyutuyla oligarşinin halka karşı savaşında dönüm noktalarından biridir. Aleni bir halkı sindirme operasyonudur. Bu yanı sıra 19 Aralık katliamı ve F tipleri birlikte düşünülmelidir; 19 Aralık F tiplerinin, F tipleri 19 Aralık'ın etkisini artıracak tarzda planlanıp uygulanmıştır.

Bütün bu yanırlarıyla birlikte düşünüldüğünde, 19 Aralık katliamının kararı üç-beş gün içinde verilmiş bir karar değildir. Nitekim başta zamanın İçişleri Bakanı Sadettin Tantan olmak üzere, birçok yetkili, bir yıldır böyle bir operasyona hazırlandıklarını itiraf etmişlerdir. F tipleri, oligarşi açısından "stratejik" bir hedefti; kolay vazgeçmeyecekti. F tiplerini tüm halkı sindirmenin bir aracı olarak gördüğü için, F tiplerini açmak için tüm gücünü ve faşist yöntemlerini kullanacaktı.

İşte 19 Aralık'a ilerleyen günlerde, bazı kesimler

bu gerçeği bir türlü görmek istemedi. Oligarşinin hemen her manevrasına kandı; "baskı"yı iktidar değil, tutsaklar üzerine yoğunlaştırdılar. Oysa, 19 Aralık "bağıra bağıra" geliyordu. Adım adım toplanıyordu kara bulutlar gökyüzünde. Görmemek için kör olmak lazımdı. Peki neden göremediler?

19 Aralık'ın yıldönümünde elbette bir kez daha anlatacağız 19 Aralık gerçeğini. Fakat 19 Aralık öncesini hatırlamak da en az 19-22 Aralık'ı hatırlamak kadar önemlidir. Kimin neden göremediğinin cevabı, bu sürecin bir kez daha gözden geçirilmesindedir. İşte bu muhasebenin yapılabilmesi için bir kez daha hatırlatıyoruz yıldönümünde.

19 Aralık öncesinin Türkiye'sinde "hapishane sorunu"

Uzun uzadıya girmeyeceğiz burada. Ama o günlerdeki "gündem"i hatırlamakta da yarar var. IMF, Dünya Bankası heyetlerinin biri geliyor, biri gidiyordu. Yeni anlaşmalar imzalanıyordu. Emperyalist talanın böylesine sürdürüleceği bir ülkede, halkı sindirmek, örgütsüzleştirmek gerekirdi, bunun için de önce devrimcilere güçlü bir darbe vurulmalı, bu darbe halka "ders" olmalıydı... Hapishanelere "müdahale"yle "darbe" vurulacak, F tipleri ise "demoklesin kılıcı" gibi hak ve özgürlük için mücadeleyi düşünen tüm kesimlerin üzerinde sallandırılıp duracaktı...

Beş on satırla özetlediğimiz bu yalın gerçek görülmüştü için, oligarşinin "hapishaneler sorunu" dediği şeyi, gerçekten hapishanelerle sınırlı bir sorun sanıyordu kimileri.

6 Aralık; "Bırakın" çağrıları; Müdahale için zemin hazırlama

Kasım ayının sonlarından itibaren, oligarşi "müdahale" kararının zamanlamasını netleştirmeye başladı. Ölüm orucu, istedikleri, bekledikleri gibi, halk nezdinde tecrit olmamış tersine, halkın mücadelesini geliştiren, demokratik muhalefeti canlandıran ve birleştiren bir rol oynamıştı ve bu rolünü daha da büyüteceği benziyordu...

Oligarşinin saflarındaki bu netleşmeyle beraber "bırakın" çağrıları dile getirilmeye ve "müdahale" telaffuz edilmeye başlandı.

Önce burjuva basındaki "müdahale" ciler harekete geçirildi.

Sayı 89

26

7 Aralık
2003

25 Kasım 2000; Ankara'da "F Tiplerine Karşı Miting"e yaklaşık 7 bin kişi katılıyor... Bu birlikteliğin, bu mücadelenin büyümesinden, yayılmasından korkuyorlar...



"Benim vicdanım bir insanın gözümün önünde ve benim de hareketsizliğimin sağladığı katkıyla ölmesine izin vermezdi. Ya sizin vicdanınız." (İsmet Berkan, 3 Aralık 2000 Radikal)

"Hükümet 'Durdurun bu eylemi konuşalım!' çağrısı yapmalı, olumlu bir karşılık alınmaması halinde, kurtarıcı müdahaleyi hemen gerçekleştirmelidir." (Güngör Mengi, 4 Aralık 2000, Sabah)

"Kişinin yaşamının uzaktan kumanda edilerek tehlikeye atıldığı içeriden ve dışarıdan 'ölüme yatmak', 'yudum yudum ölmek' gibi sloganlarla adeta ölümün kutsandığı böylesi bir ortamda hekim yapacağı tıbbi girişimler konusunda karşısındaki hastanın durumundan ziyade kendi bilgi birikim ve vicdanı ile hareket etmelidir." (Deniz Som, 5 Aralık 2000, Cumhuriyet)

"Yaşam hakkı kutsalsa adı mahkum da olsa bu insanların da yaşam hakkı kutsaldır ve kurtarılmaları gerekir." (Doğan HEPER, 6 Aralık 2000 Milliyet)

Ve benzeri onlarca yazı yazdırıldı.

Ama oligarşi, burjuva basındaki yazıların çok da etkili olmayacağını biliyordu; daha "etkili" bir "çağrıcı" bulmak lazımdı; çağrılar direnişçiler üzerinde etkili olmasa bile, demokratik muhalefet üzerinde etkili olabilmeliydi.

Çağrıcı bulundu; **Emek Platformu**'nun "gövdesini" oluşturan dört büyük konfederasyon bu iş için biçilmiş kaftan olacaktı.

Ölüm orucu direnişinin 47. günü Adalet Bakanı ile görüşen Emek Platformu yöneticisi 4 konfederasyonun Genel Başkanları, görüşme sonrasında yaptıkları açıklamada şöyle dediler:

"Ölüm orucuna muhatap ve yakınlarına sesleniyorum. Ölüm orucuna giden arkadaşlarımızın gelecekte karşılaşacakları sıkıntı ve sorun, hepimizin sorunudur, toplumun sorunudur. Onun için arkadaşlarımıza konfederasyon başkanı olarak, bu ölüm orucunu **biraksınlar** diyoruz..." (7 Aralık

11-12 Aralık 2000; Polis, "Kana Kan İntikam" sloganlarıyla güruh halinde yürüyor... MHP'li faşistler devreye sokuluyor... Saldırı başlamıştır artık...



2000, Yeni Binyıl)

Bir de "sorunun takipçisi olacağız" diyorlardı, sanki o güne kadar emekçilerin sorunlarını takip etmişler gibi...

"Ölüm orucundakiler kurtarılmalı" diyenler de, "bırakın" diyenler de "müdahaleyi" meşrulaştırıyorlardı. Ve herkes biliyordu ki "**müdahale**" katliamdı.

Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun MHP'li Üyesi Mehmet Arslan "**Bırakalım gebersinler**" sözleriyle anlatıyordu zaten bunu.

9 Aralık: "Mutabakat" yalanı!

Aralık ayının ilk günleri halkın mücadelesinin gelişmesine tanık olundu. Anadolu'nun hemen her şehrinde direnişle ilgili bir şeyler yapılıyor, aydınlar sanatçılar açlık grevlerine başlıyor, TAYAD'lılar her yere direnişi yayıyor, gençlik üniversitelerdeki eylemlerini yaygınlaştırıyor.

Oligarşi yeni bir manevraya daha başvurdu:

9 Aralık günü Saat 18:00. Ekranlarda Adalet Bakanı H. Sami TÜRK'ün yüzü beliyor. "(...) Demokratik bir toplumda bu eleştirilerin dikkate alınması zorunludur. Toplumsal mutabakat sağlanmadan F tipi cezaevlerini bu halde hizmete açmak doğru değildir" diyor.

Benzer açıklamalar Başbakan ECEVİT, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat ERTOSUN tarafından da yapılıyor. Adeta rüşvet teklif edercesine altı aylık erteleme süresinin bir yıla çıkarıldığı söyleniyor.

Hapishanelerde tutsakların temsilcileriyle görüşmeler yapılıyor. Somutluk istiyor tutsaklar. İktidar kaçıyor. Bazı kesimler, Sami Türk'ün bu açıklamasını "yeterli" bulup, direnişin bitirilmesini istiyor.

Sayı 89

27

7 Aralık
2003



5 Aralık 2000; Ulucanlar Katliamının 3. duruşmasında, "F Tipleri Kapatılsın, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" pankartıyla Kızılay'a yürünüyor... Polis saldırısı militanca püskürtülüyor... Hapishanelerdeki direnişin yaydığı bir kararlılık bu... Kararlılığı sindirmek istiyorlar...

“Erteleyin” demek, “bırakın” demek “*Susurluk devletine can simidi atmaktır*” diyor tutsaklar, ama o kesimlere dinletmiyorlar.

11 Aralık; Saldırı Emri!

Ecevit “*Kamuoyu ilgisi devam ederse bu eylem bitmez*” demeciyle direnişe **saldırı** işaretini veriyor. Ecevit açıkça tüm muhalefeti tehdit ederek, ağzından salyalar saçarak “teröristlere taviz verilmeyeceğini” höykürüyor.

Saldırı emrinin ilk sonuçlarından biri, **ÖDP’de görülüyor**. ÖDP, sokak eylemlerinin derhal sona erdirilmesi, binalarındaki açlık grevcilerin dışarı atılması talimatını yayınladı.

12 Aralık; üniformalı terör günü

Çevik Kuvvet polisleri, Gazi’de polise karşı yapılan bir eylemi bahane ederek 11-12 Aralık’ta İstanbul, Bursa, Mersin, Adana ve İzmir’de “**Kana Kan İntikam**” sloganlarıyla yürüyüş yapıyor. Tehdit halka.

Yürüyen polisler halka karşı güç gösterisi yapmıştır. Amaç halka gözdağı vermektir. “*Örgütler savulun silah kullanacağız*”, “*Kana kan, intikam*”, “*Bu silahları ne zaman kullanacağız*” diye bağır-maları amacı gösteriyor zaten.

Terör, kendini Kızılay’da gösteriyor. Başta tutsak yakınları olmak üzere, Kızılay’da F tiplerine karşı yürüyüş yapan kitleye görülmemiş bir vahşetle saldırılıyor. Saldırıda polisin yanı sıra MHP’liler de kullanılıyor. Saldırı sonucu yüzlerce insan cop, tekme darbeleriyle yaralandı. Ama kitle direndi, ara sokaklarda barikatlar kuruldu.

Panzerlerden atılan göz yaşartıcı bombalara, kurşunlara, sıkılan tazyikli suya karşı, direniş Kızılay’a çıkan ara caddelerde sürdürüldü. “Burası Filistin değil Ankara” diye veriyordu basın çatışması...

Oligarşinin saldırısı, “demokratik muhalefeti

19 Aralık 2000; Ordu, Kıbrıs hareketinden bu yana en büyük askeri hareketini kendi ülkesindeki hapishanelere, kendi ülkesinin insanlarına karşı başlatmıştır...



parçalamaya” devam ediyor. Saldırı altındaki kitlenin girmek istediği bazı sol parti ve DKÖ’ler, kapılarını tutsak yakınlarına kapatıyorlar. Binlerce kişi “yuh”luyor onları.

5 saat sürdü çatışmalar.

Oligarşi belli kesimleri koparmıştı, ama hala içeride ve dışarıda militan bir direniş vardı karşı-sında. **13 Aralık’ta** -günümüze kadar sürecek olan- **sansür**, RTÜK ve DGM aracılığıyla yürürlüğe konuldu.

Baskınlar, sansür, “düzen solu”nun “bırakın” çağrıları birbirini izledi. Oligarşi saldırının ilk aşamasından istediği sonucu bu yanıyla almış, düzen solunu muhalefetten koparmıştı. Şimdi ikinci aşamaya geçebilirdi. **15-16 Aralık’ta tutsaklarla yapılan görüşmeler kesildi**. İktidar bir kez daha direniş bitirilmezse “müdahale” yapılacağı tehdidinde bulundu. Tutsaklar, saldırı olursa kendilerini yakmak dahil, direneceklerini açıkladılar... Oligarşinin tehditleri ve tutsakların kararlılık açıklamaları artık 19 Aralık sabahı sınanacaktı...

Sayı 89

28

7 Aralık
2003



Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri yurtdışı etkinlikleri kapsamında;

- 19-20 Aralık; İtalya’nın Floransa kentinde birçok ülkeden tutsak yakınları örgütlerinin ve ilerci, devrimci parti ve kurumların katılacağı bir sempozyum yapılacak.
- 19-22 Aralık; Fransa, BASK Ülkesi, İrlanda, Türkiye, ABD, Almanya gibi birçok ülkede açlık grevleri gerçekleştirilecek.
- 21 Aralık; Uluslararası katılımlı bir gece düzenlenecek.
- Yine aynı günlerde, parlamentolar, elçilikler önünde tecrite karşı gösteriler düzenlenecek.

İletişim İçin: isolation@post.com **Tel:** 00.32.2.230.08.66



İşçi Düşmanı Kin Kustu

3 Aralık günü başlayan Türk-İş Kongresi'nde konuşan Tayyip Erdoğan, iktidar olmasından bu yana çeşitli biçimlerde gösterdiği emekçi düşmanı yüzünü, kin kusarak bir kez daha gösterdi.

Büyük bir ikiyüzlülükle "sadece kamuda değil özel sektörde de örgütlenin" demesiyle, salondaki işçi temsilcilerinden tepkiler yükseldi. Büyük bir ikiyüzlülüktü, çünkü o salondakiler, "özel sektörde örgütlenin" diyen Tayyip'in, canhıraş çıkardığı İş Yasası ile iş güvencesini, örgütlenmeyi yokeden kişi olduğunu en iyi bilenlerdi. Ama tarikatçı, takiyyeci kafa, yalana ve aldatmaya öyle alışmış ki, bunun bile farkında değildi. Azarlıyor, çünkü emeğe, emekçiye, sola dair ne varsa beyni düşmanlıkla dolu. O işçi kitlesinin bir kısmının aldatılarak da olsa kendisine oy verenler olması bu durumu değiştirmiyor. Potansiyel olarak işçiye düşman. Özal'ın "ben zenginleri severim" sözleriyle açığa vurduğu kafayı taşıyor omzunun üstünde.

Türkiye, 'Erdoğan'ın Zümresi' Mi?

Kim, ekonomik temelde bir talebi dile getirdiyse, kim iş istediye, kim açız dediye, kim

maaşına zam istediye Erdoğan aynı cevabı verdi: *"Türkiye'nin tamamı siz değilsiniz!"*

Peki kim Türkiye? İşçi değilse, memur değilse, gözünüzü toprak doyursun dediğiniz köylü değilse... kim?

Erdoğan'ın Türkiye'si; 1 yıllık icraatlarına bakılarak anlaşılabilir. Yasaları kimin için çıkardıysa, kime hizmet ettiyse, onun Türkiye'si, odur. En başta tarikat holdingleri, sonra işbirlikçi tekel, medya patronları...

Kim, AKP iktidarının işbirlikçiliğine, IMF uşaklığına karşı çıksa, sömürü ve zulüm politikalarını eleştirse, onlara da aynı cevabı veriyor; *"duygusallıkları bir yana bırakmak durumundayız"*.

Erdoğan yeni demagoji de bulamıyor, aynılarını ısıtıp ısıtıp kullanıyor.

Asalakların Utanmazlığı

Çıkardığı iş yasası ile, 8 saat-ten de fazla çalışmanın koşullarını hazırladığı işçilere, "yatarak kazanma devri geçti" diyen Tayyip Erdoğan, bir başbakan gibi değil, bir holdingin patronunun diliyle konuşuyor. Tekellere hizmet etmeyi kişiliğiyle bütünleştirmenin, o andaki tezahürüdür bu sözler. Kimin hükümeti olsun, onun borusunu öttürsün!

Yalan Söylüyorsun... Yalan!

Tayyip'in "özel sektörde de örgütlenin" sözünün ardından yaşanan tartışmalar şöyleydi:

- 1. işçi-** Sayın başbakan yalan söylüyorsunuz...
- 2. işçi-** Örgütlendikleri için işten atılanları görmüyor musunuz?
- 3. işçi-** Yalan söylüyorsun... yalan! Gözümüzün içine bakarak yalan söylüyorsun!

Yağcı bir sendikacı: Saygılı olun beyler... Sayın başbakan konuşu-

yor, utanın!

- 4. işçi-** Ne saygısı, o utansın!
- 5. işçi-** İş güvencesini kuşa çevirdiniz. Kölelik Yasası'nı unutmadık.

Erdoğan: Davet ettiniz geldik... Bilin ki, Türkiye'nin tamamı siz değilsiniz... Devletimizi, milletimizi güçlü hale getireceksek, şu duygusallıkları bir yana bırakmak durumundayız... Artık yatarak kazanma dönemi geçti...

AKP, Protokolu Unuttu

Özelleştirmeler sonucu işten atılan işçiler Türkiye'nin dört bir yerinden Ankara'ya gelecek, hükümet ile Türk-İş arasında, TİS protokolünde imzalanan kararın uygulanarak işe dönmelerinin sağlanmasını istiyor. POAŞ, Deniz Nakliyat, EBK, Sümer Holding, ORÜS ve çimento fabrikalarından atılan işçiler, ya işe dönmelerini ya da emeklilik hakkı verilmesini talep etmek için Genel Kurul'da sorunlarını dile getirecekler.

Albayraklar İşçiyi Sokağa Attı

30 yıllıkta islamcı tekellerden Albayraklar'a kiralanan Trabzon Limanı'nda çalışan yaklaşık 200 işçinin işine son verildi. Liman-İş Sendikası Başkanı Zafer Zeytin, 59 kadrolu, 200 civarında da geçici işçinin iş sözleşmelerinin sona erdirildiğini, yeni patrona sözleşme yenilemek için başvurduklarını ama bir cevap verilmediğini" açıkladı.

Direnişler Sürüyor

İşten atılan Eskişehir Paşabahçe ve Çukurova işçilerinin, direnişleri baskı ve tehditlere rağmen sürüyor.

Çukurova'da, polis "çadır yola yakın" gerekçesiyle, işçilerin direnişini soğukla kırmayı denerken, Lüleburgaz, Topkapı ve Gebze cam fabrikalarından yüzlerce Paşabahçe işçisi, direnişe destek vermek için Eskişehir'e geldi. Burada konuşan Kristal-İş Eskişehir Şube Başkanı İsmail Ayer, "Grev günü 9 Aralık geliyor. Yaptıklarının hesabını soracağız." dedi.

Memurlar işyerlerini terketmedi!



KESK'in açıkladığı program doğrultusunda memurlar, 2 Aralık'ta mesai saatinin bitiminde iki saat işyerini terketmeme eylemi yaptılar.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na ve

2004 Bütçesine karşı mücadelenin bir parçası olan işyerini terketmeme tavrı, onlarca ilde hayata geçirilirken, kimi yerlerde eylemler açık bir gösteriye dönüştürüldü. Hastaneler, okullar, defterdarlık, maliye, belediye binaları, vergi daireleri önünde yapılan ve pankartların, dövizlerin taşındığı, sloganların atıldığı eylemlerde, memurlar "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"na karşı tepkilerini dile getirdiler. Eylemlere demokratik kitle örgütleri ve çeşitli partiler de temsili olarak destek verdiler.

Neye karşı çıkıyoruz?

Çoğunlukla "Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na Hayır", "Kölelik Yasası'na Hayır", "Sözleşmeli Personel Olmayacağız" sloganlarının atıldığı eylemlerde memurlar bu yasaya neden karşı olduklarını açıklarken şunları belirttiler:

"Bizim karşı çıktığımız şey; reform adı altında kamusal hizmetlerin paralı hale getirilmesidir. Çalışanların iş güvencelerinin ortadan kaldırılarak 'Sözleşmeli' çalıştırmaya dayanan bir keyfiyet statüsünün getirilmesidir. 'Eşit işe eşit ücret' talebinin yarattığı sınıf dayanışması ve örgütlenme zemininin yok edilmesidir.

Tasarı yasalaşırsa parası olan kamu hizmeti alabilecek, parası olmayan ertelenemez ve devredilemez haklardan olan eğitim ve sağlık hizmetlerini alamayacaktır. Tasarı ile biz kamu emekçilerinin yıllardır verdiğimiz mücadele sonucu kazandığımız haklar bir bir geri alınacaktır. Sözleşmeli çalışmaya zorlanacağız, iş güvencemiz ortadan kaldırılacaktır. Ücretlerimiz performansa bağlanacak ancak kriterler objektif olmadığı için ücret eşitsizliği artacak, geleceğimiz amirlerin iki dudağı arasında olacaktır..."

Memurlar, 10 Aralık'ta toplu vizite eylemleriyle ve 11 Aralık'ta iş bırakarak eylemlerini sürdürecekler.

Samsun Temel Haklar Memur Komisyonu: SALDIRIYA BİRLİKTE KARŞI DURALIM!

AKP hükümetinin birbiri ardına meclis gündemine taşımaya hazırlandığı Mahalli İdareler Yasa Tasarısı, Belediyeler Kanunu, Personel Rejimi Yasası gibi reformlar(!), tüm emekçiler ve yoksul halk için yalnızca bir yıkımdır. Bu yıkımın ilk ve temel adımı Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı ile atılmak üzeredir.

Emekçilere ve yoksul halka dönük tüm bu saldırı yasalarına karşı mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır. Bunun için

- Böylesi bir saldırıya karşı tüm örgütlerin ve halkın birlikte mücadele etmesinin koşulları sonuna kadar zorlanmalı, bunun gereklerinin yerine getirilmesini **örgütlenme** olmalıyız.

- Kitlelerini alana taşımayan örgütlülüklerin durumu sorgulanmalıdır. Bu anlamıyla Emek Platformu gözden geçirilmelidir.

- Saldırıları, emekçilere karşı yoğunlaştıran siyasi iktidarlara emekçilerin vereceği en güçlü cevap üretimden gelen gücünü kullanmak olmalıdır.

- Salt işyerlerine fakslar çekilerek ve "haber verilecek" iş bırakma eylemleri örgütlemek yerine, öncesinde yoğun bir altyapı çalışması yapmak gerekirdi.

-Emek Platformu dışında bulunan ve emekten yana olan tüm Demokratik Kitle Örgütlerinin eyleme katılmaları sağlanmalıdır.

Bizler; çalışmalarını Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği bünyesinde yürüten memurlar olarak... tüm halkın birlikte mücadelesinin yaratılabileceğine, kamu emekçilerinin bu saldırı karşısında üretimden gelen gücünü daha güçlü bir şekilde kullanabileceğine inanıyoruz.

11 Bin Memur "Ceza" Tehditi Altında

Güya örgütlenme özgürlüğü var, güya toplantı ve gösteri özgürlüğü var. "Suç"ları sadece bu haklarını kullanmak olan **11.031** kamu emekçisi, Türk Ceza Kanunu'nun çeşitli maddelerinden yargılanıyorlar.

Memurların çoğu 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'ndan yargılanıyor. İzmir'de 8500, Diyarbakır'da 1100, Muğla ilçelerinde 512, İstanbul'da 400, Yalova'da 200, Ankara'da 117, Viranşehir'de 100, Kırıkkale'de 52, Dersim'de 45 memur olmak üzere, toplam 11 bini aşkın memurun davaları devam ediyor. Copların yetmediği yerde, ceza-hapis-F tipi tehditleriyle meşru hak alma mücadelesi bastırılmak isteniyor.

Böyle Ne Yapabiliriz, Ne Yapamayız?

- KESK ve Birleşik Mücadele-

KESK, kamu yönetiminde ve hizmetlerinde AKP tarafından yapılan düzenlemelere karşı yeni bir eylem takvimi açıkladı. Eylemin ilk aşaması 2 Aralık'ta hayata geçirildi. Eylemin asıl önemli aşaması ise 10-11 Aralık'ta toplu viziteye çıkma ve iş bırakma biçiminde gerçekleşecek.

Ne var ki, bu mücadele, daha başlangıç noktasında, yönetiminden kaynaklanan büyük bir zayıflığı da içinde taşımaktadır.

Memur sendikalarının "Sahte Sendika Yasası" karşısındaki mücadelesi gibi, işçilerin kölelik yasası karşısındaki mücadelesi gibi, her ikisinin de içinde yer aldığı Emek Platformu'nun IMF programları karşısındaki mücadelesi gibi, bu mücadelenin de sonuç alma şansı fazla gözüküyor.

Elbette bunu söylerken, eylemlerin gereksizliğini söylemiyoruz. Tersine, her devrimci, demokrat memur, bu mücadelenin başarısı için tüm gücüyle çalışmalı, bu mücadele içinde yarının örgütlenmelerinin ve direnişlerinin birikimini yaratmalıdır. Bu farklı bir yandır. Ama mesele **sonuç almaya gelince**; önceki mücadelelerin neden sonuç alıcı olamadığını açık-net bir muhasebe ve özeleştirici olarak ortaya koyamayan hiçbir sendikal anlayışın daha ileriye gidemeyeceğini de ortaya koymak durumundayız.

Örnek verdiğimiz bu mücadelelerin temelinde iki zaaf yatmaktadır: **Birincisi**, halkın birlikte mücadelesi anlayışına sahip olmamak, **ikincisi**, mücadeleyi sonuç almaya kadar geliştirecek bir anlayış ve cüretten uzak olmak. Bunlar olmadığı için baştan büyük bir zayıflıkla giriliyor mücadeleye.

KESK'teki reformizm, gerçekten birleşik mücadeleyi istiyor mu?

Bizzat KESK tarafından yapılan açıklamalarda da ortaya konulduğu gibi "Kamu yönetimi"nde yapılması düşünülen düzenlemeler, yalnız memurların değil, tüm halkın haklarına bir saldırıdır. Bundan direkt olarak çıkacak sonuç, bu mücadelenin halkın diğer kesimleriyle birlikte örgütlenmeye çalışılmasıdır.

Peki KESK'in böyle bir çabası var mı?

Hayır!

KESK Genel Başkanı Sami Evren, eylemlerin arifesinde Emek Platformu bileşenlerine ve daha başka kurumlara çağrılar yaptıklarını söylüyor. Tüm halkın birlikte mücadelesini bu kadar basite alan bir yaklaşımın sonuç alması mümkün mü? Alamayacaktır. O toplantıların sonucu şimdiden bellidir. En fazlası, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin Kızılay'da boy göstermesi gibi bir "destek" elde edebilirler.

Birlikte mücadele ciddiyet ve sorumluluk ister. Emek ister. Ayak üstü çağrılar ve toplantılarla sağlanamaz.

Devrimciler örgütlü olarak katılmasını diyor. Fananlar katılmasını, benim adım hep önde olsun diye düşünüyor... Bu kafayla tüm kesimleri birleştiremezler elbette.

Eylemler en ağır saldırı altında bile radikalleşmesin diyor, işgalleri, "sonuç almaya kadar" diye yola çıkmış bir kararlılığı duymak bile istemiyor. Elbette bu kafayla da yapamazlar.

İşte bu noktada sorulması gereken soru şudur: **Her şeyden önce öyle etkili bir kitle hareketi istiyor mu KESK? Halkın tüm kesimlerinin birlikteliğini istiyor mu?**

Halkın direnişinden korkan, devrimcilerin katılımından korkan bir kafa yapısı, bunları istemiyor. Son olarak 23 Ağustos Kızılay mitinginde olduğu gibi, kendi dışında destek için katılanları da sahiplenmiyor, savunmuyor.

KESK'teki hakim reformist anlayış, bu kafa yapısı nedeniyle diğer kesimlerle birliği sağlayamıyor. Aynı nedenle, yıllardır artık herkesin ezberlediği "eylem takvimleri"ni tekrarlayıp duruyor.

Reformizm, bedelsiz hak ve özgürlükler istiyor. Bedelsiz alamazsınız.

Sonuç almak, direnişleri, çatışmayı gerektirir;

KESK yönetimi buna var mı?

Devrimcileri dışlayarak, yok sayarak bir yere varabileceğinizi sanıyorsanız devam edin. Ama unutmayın ki, KESK'i KESK yapan, memurları örgütlü bir güç haline getiren, sendika hakkının söke söke alınmasını sağlayan devrimcilerin önderliğindeki memurların **devrimci mücadelesinden** başka



bir şey değildi.

Elbette çok bedeller de ödedi memurlar bu “varolma” savaşı döneminde. Yine ödenmek zorundadır. Hak ve özgürlüklerin başka türlü kazanılmasının mümkün olmadığını bilmezden gelen, ya cahildir, ya da bu mücadelede samimi değildir.

İktidara “uyarılar”, DKÖ'lere “çağrılar” neden etkisiz kalıyor?

Emekçilerin mücadelesinin son yıllardaki en önemli çıkışlarından biri 2000'in 1 Aralık'ında yapılmıştı. Emek Platformu'nun çağrısıyla oldukça geniş katılımın sağlandığı bir “iş bırakma” eylemi yapılmıştı. Hedefte 2001 bütçesi vardı. O eylemin hemen ardından yapılan açıklamalarda “gerekirse her gün alanlarda olacağız”, “Hükümet duyarsızlığını devam ettirdiği taktirde 1 Aralık'ı aşacak yeni eylemlere devam edilecektir” denildi.

Hükümetlerin duyarsızlığı devam etti. Halk düşmanı bütçelere yenileri eklendi. Kölelik yasaları çıkarıldı. Ama söylenen sözlerin gereği yapılmadı.

Niye böyle dediniz de böyle yapmıyorsunuz demiyoruz. Böyle denilip denilmemiş olması önemli değildir. Bu her halükarda yapılması gerekendir zaten ve yapılmayan, bir türlü yapma cüreti gösterilmeyen şey de budur.

Bu tür açıklamalar öylesine sıradanlaşmıştır ki, koskoca konfederasyonların inandırıcılıklara kalmamıştır.

İktidar, bu pratiğe bakıp “ne yaparsınız ki bundan öteye” diye düşünmekte ve ne yazık ki haklı da çıkmaktadır. Klasik olarak yapılanların ötesine taşıyacak bir siyasi cüret ortaya koyamamışlardır yıllardır.

Mesele gerçekten böyle bir mücadelenin istenip istenmediğinde gelip düğümleniyor.

KESK şimdi Emek Platformu'nun diğer üyelerine çağrı yapıyor kendilerini “desteklemesi” için. Peki, “Kölelik Yasası” çıkarılırken KESK ne yapmıştı? İşçilerin kölelik yasasına karşı mücadelesine katılmış mıydı? Hiç kuşku yok ki, o zaman da başta DİSK olmak üzere işçi sendikaları diğer demokratik kitle örgütlerine çağrılar yapmışlardı...

Gerçekten birleşik mücadele anlayışı olmadığında, bu birliktelikle sonuç alıcı bir mücadele çizgisi savunulmadığında bu böyle sürer gider; sırası gelen “ötekilere” çağrılar yapar, çağrılar havaya karışıp gider, temsili katılımlarla durum idare edilir, “takvim”lerle saldırılara karşı “sessiz kalınmamış” olunur... Sonuçta iktidar IMF'nin yasalarını yasaları tıkrık tıkrık çıkarmaya, programını uygulamaya devam eder.

KESK'in, DİSK'in, Türk-İş'in ve “Emek Platformu”nda yer alan diğer DKÖ'lerin oyalama politikasının sonucu işte böylesine vahimdir. Bu örgütler, düzen içi hesapları nedeniyle, statükolarının bozulmaması kaygısıyla, işçileri, memurları satmaktadırlar. Evet, “ağır” bir deyimdir ama yaptıkları bu değil mi, başka ne ad verilebilir buna?

‘Teröre karşı miting’ Yurtdışında Da Fiyasko

Emek Platformu'nun çağrısı ile yapılan ve tam bir fiyasko ile sonuçlanan eylemlerin benzerlerini, Türkiyeliler'in yaşadığı Avrupa ülkelerinde yapmaya kalkışanlar da aynı fiyaskoyu yaşamaktan kurtulamadılar. Hepsini saymayacağız, örnek olması açısından, Almanya'nın Münih ve Köln kentlerinde 29 Kasım'da düzenlenen mitinglere bakalım.

Köln'deki miting için dört kuruluş çağrı yapmıştı: Almanya Alevi Birlikleri Federasyonu (AABF), Diyanet İşleri Türk İslam Birliği, Protestan Kent Kilise Birliği, Katolik Kent Dekanlığı. Bu “dört büyük kuruluş”un hazırladığı bildiri okunurken, meydana toplam 20 kişi vardı. AABF Başkanı Turgut Öker bizzat katılmış, pankartlar açılmıştı.

Münih'teki katılımcıların sayısı ise 20'yi bile bulmadı.

Nedenlerine yeniden girmeyeceğiz. Mitingi düzenleyenlerin, doğrudan bağları aynı bir konu, Türkiye'deki çağrılardan feyz aldıkları kesin. Çağrılar arasında kendisine sol, demokrat, ilerici, hatta zulme karşı, sosyalist gibi sıfatları uygun gören, AABF bu tablodan ne sonuç çıkardı, merak konusudur.

Bir süredir, Alevi halkımızın haklarını AB Komisyonlarının icazetiyle aramayı “mücadele” yönemi haline getiren AABF, bugüne kadar hangi emperyalist terör karşısında, hangi devlet terörü karşısında miting düzenledi? Bugüne kadar, kendisinin düzenlemediği ama temsilen de olsa katıldığı 19 Aralık katliamını protesto miting dışında böyle bir örnek yoktur. O miting sonrası burjuva basının ve islamcı basının, “Aleviler teröristlerle yanyana” yayınlarının da baskılanması ile bu tür faaliyetlerden özellikle uzak duruldu.

“Şeriatı karşı” olmanın, alevi örgütlerini savunduğu nokta bu mitingde birlikte ibretlik hale gelmiştir. Oligarşi, Alevi örgütlerini “laiklik” yalanıyla yıllardır kendine yedekliyor, şimdi de, emperyalizmin terör demagojisine aynı demagoji ile su taşıyor.

Alevi halkının, zulme karşı olma geleneğini unutanlar, “alevi örgütü” olma misyonlarını da giderek kaybetmeye mahkum olurlar. Bilerek ya da bilmeyerek, zulmün karşısında değil, yanında alınan bir tavidir bu miting. Alevilik böyle aşağılanamaz. Alevi halkın adı, oligarşinin ve emperyalizmin terör demagojisi ile birlikte anılamaz. Unutulmalıdır ki, aynı terör demagojisini oligarşi ilerici Aleviler için açık ya da dolaylı kullanıyor. Ve bundan “kurtulmanın yolu” terör demagojisine ortaklık değil, düzene karşı cepheden muhalif olmak, örgütlenmektir.



İSTANBUL
MENKUL KIYMETLER
BORSASI

**En çok
kazandıran borsa**

Nereden geliyor kaymağın bolluğu?

Geçen ayın ekonomik göstergelerine göre; İstanbul Menkul Kıymetler Borsası, endekste ve işlem hacminde ekim ayında, **dünyada en fazla kazandıran borsa** oldu.

İMKB, ağustos ayında “**yükselen borsalar**” arasında 7. sıradaydı; eylülde en çok kazandırmakta 4. sıraya yükseldi ve ekimde de, **en fazla kazandıran borsa** ünvanını aldı.

Peki nasıl oluyor? Başbakan asgari ücret konusunda “*insanlık dışı bir ücret, ama ekonomimizin durumu da bu*” diye, güya asgari ücretliye beş kuruş zam yapamaz durumda olduklarını ileri sürerken, memura, işçiye verecek para bulunamazken, depremden trafiğe hiçbir alanda halkın can güvenliği için yatırım yapacak bütçe yapılamazken, nasıl oluyor da tekeller durmadan ve katlayarak kazanmaya devam ediyorlar? Halk yoksullaştıkça, halkın mücadelesi bastırıldıkça, devrimciler katledildikçe yükseliyor bu borsa dedikleri; yani işin özü, sömürü ve zulüm arttıkça kazandırıyor borsa!

TC İşsizlikte Dördüncü!

Hangi rakama, hangi istatistiğe, hangi “uluslararası sıralamaya” baksanız, göreceğiniz Türkiye’nin her olumsuzlukta **başlarda** olduğudur. “**Lider ülke**”nin liderliği işte bu alanlarda liderliktir. Son örnek, OECD ülkelerindeki işsizliği gösteren açıklamadan.

Açıklanan rakamlara göre, Türkiye OECD ülkeleri arasında işsizlikte dördüncü ülke. 2003 Ağustos ayı rakamlarına göre, işsizlik oranı OECD ülkelerinde yüzde 7.3, Avrupa Birliği’nde yüzde 8.8, Türkiye’de ise yüzde 10.

Bu rakamın en çarpıcı yanlarından biri de, ülkemizdeki işsizlik oranının sürekli bir artış içinde olduğunu göstermesi. İşsizlik oranı 2000’de **yüzde 6.6**, 2001’de **yüzde 8.5**, 2002’de **yüzde 10.6...** OECD rakamlarına göre yıl sonuna kadar oran **11’e** ulaşacak görünüyor. Gördüğünüz gibi Türkiye ilerliyor!..

Sayı 89

33

7 Aralık
2003

Akbil Davası Sonuçlandı:

Soy! İktidar Ol! Hırsızlığını Akla!

Akbil’de bir yolsuzluğun döndüğü 1999’da konuşulmaya başlanmıştı. İlk soruşturmalar o zaman açıldı. 2002’de o meşhur “**balina, beyaz enerji, matedor...**” gibi çeşitli adlarla anılan operasyonlardaki gibi bir operasyon yapıldı ve Akbil davası açıldı.

Az buz değil, trilyonluk bir soygun sözkonusuydu. Sanıklar, “*zimmet, kamu taşıma biletlerinde kalpazanlık, resmi evrakta sahtecilik ve cürüm işlemek amacıyla teşekkül oluşturmak*”tan yargılanıyor ve haklarında 15 yıldan az olmamak şartıyla ağır hapis cezasına isteniyordu.

Ama Başbakan Tayyip Erdoğan ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ali Müfit Gürtuna’nın da sanık olduğu bu dava-

nın sonucunda da suçlu bulamadı oligarşinin yargısı. “Vidaniyla cüzdanı arasında sıkışmış” mahkemelerden biri olan Üsküdar 2. Ağır Ceza Mahkemesi tüm hırsızları beraat ettirdi.

37 sanıklı yolsuzluk davasında 29 sanık beraat etti. Sanıklardan biri de Tayyip Erdoğan’dı ama o artık Başbakan’dı, dokunulmazlığı vardı, “**dokunulmazlıkları kaldıracağız**” diye çok gürlemişti seçim meydanlarında, ama kaldırmadığı için kendisi ve dört “dava arkadaşı” AKP milletvekili, bu davadan yargılanmaktan kurtuldular. Halka verdiği sözü tutmayıp yalancı olmanın karşılığında, mahkum olmaktan kurtuldu. **Yalancı** veya **mahkum** olmak arasında tercihini birincisinden yana yapmıştı!

TALANCILIKTA ISRAR!

Orman arazilerini satma planı bozulan AKP, satmadığı orman arazilerini madencilik faaliyetlerine açmaya karar verdi. Öyle veya böyle ormanlar, talana açılacak diyor AKP.

TBMM Plan ve Bütçe Alt Komisyonu’nda görüşülen Maden Yasa Tasarısı, AKP’lilerin önerileriyle yeniden düzenlendi. Bu düzenlemeye göre, orman alanları içinde maden aranması ve işletme tesisi kurulmasına izin verilecek. Orman alanlarında madencilik yapacaklardan “**ağaçlandırma bedeli**” dışında herhangi bir bedel de alınmayacak. Talancılar, AKP’ye teşekkür ederek bu bedeli(!) seve seve ödeyeceklerdir!



Medya Patronları Devlet Adına Psikolojik Savaş Kararı Aldı

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ile medya arasındaki tartışmaları, 88. sayımızda ele almıştık. İşte bu tartışmalar sonucunda, Basın Konseyi öncülüğünde medya patronları toplantı ve “nasıl yayın yapacaklarına” ilişkin bir dizi kararlar aldı. “Sorumluluğumuz gereği... teröre karşı olma.. sağduyu...” gibi ifadelerle süslenen kararlar, burjuva basının devlet adına psikolojik savaş yapma kararlarıdır. Kendi kendine sansürü (otosansür) karar altına alanlar, bu gerçeği gizlemek için “Biz, dış bir iradenin bizi yönlendirmesine razı değiliz” açıklamaları yaptı.

Oligarşi Adına Psikolojik Savaş Kararları

Medya patronlarının 29 Kasım günü yaptığı toplantıda alınan kararların bazıları şöyle:

- * Terör örgütlerinin propaganda niteliği taşıyacak açıklamalarını yayımlamamak.
- * Örgütün adını vermek, amacı, niteliği, tarihçesi hakkında asgari bilgiyi kullanmak.
- * Teröristlere ‘gerilla’ ya da ‘militan’ gibi aklayıcı nitelendirmelerde bulunulmaması.
- * Terör olayları ve teröristleri herhangi bir din, dil ve ırk ile ilişkilendirilmesine neden olacak ifadeleri kullanmama.

Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi, böyle bir deklarasyon yayınlama amaçlarını, İstanbul’daki eylemler karşısında, “özgürlüğümüzden ödün vermeyen, terör odaklarının amaçlarına hizmet etmeyen, kamuoyunu gerçeklere bağlı ve tam olarak bilgilendiren bir yayıncılık anlayışını nasıl sürdürebiliriz?” sorusuna cevap aramak olarak açıkladı.

Deklarasyonda önce birkaç noktaya değinelim. “Herhangi bir din, dil ve ırk ile ilişkilendirme” konusunda basın tam bir ikiyüzlülük içindedir. Daha düne kadar “Ermeni terörü... Ermeni dölü PKK...” manşetleri atan siz değil miydiniz? Dertleri açık; AKP iktidarına yaranmak. Tayyip’in “kanına dokunma” açıklamalarına paralel konulan bir maddedir.

“Yetkililerin belli aralıklarla habercilerin karşısına çıkmasını” istiyorlarmış; sanki böyle bir şey yokmuş, emniyet sözcüsü yalancı Feyzo karşılırlarına çıkmıyormuş gibi, gerçek niyetin

üzeri örtölmek istenmektedir.

Bir diğer nokta ise, “terör” konusu. Oligarşinin infazlarını, katilamlarını alkışlayanlar bunlar değil miydi? Ulucanlar’dan 19 Aralık’a en vahşi katliamlarda devleti aklamak için yalan yayınlar yapan bunlar değil miydi? “Teröre” karşı olamazlar. Oligarşinin terörünün, vahşetinin, şiddetinin sözcüsüdürler.

Emperyalizmin ve Oligarşinin Beyniyle Düşünüp, Onların Diliyle Konuşanlar “Özgür” Olabilir Mi?

Deklarasyon, “biz devletin terörist dediğine terörist diyeceğiz, onun psikolojik savaşında gönüllü olarak yapacağız” deklarasyonudur. DGM kararına, iktidar tehdidine gerek kalmadan, otosansür uygulayarak suç işliyor. Celalettin Cerrah, “susun” demişti, basın rant kavgasında Cerrah’a vuruşlarını yaptıktan sonra, şimdi kendisi kendisini susturuyor.

“Gerilla... militan” gibi ifadeler kullanmamacaklarmış... Önce belirtelim ki, Türkiye’de milyonlar, dünyada milyarlar halk kurtuluş savaşçıları, emperyalizme ve faşizme karşı savaşanları böyle nitelendirip, bağrına bastıktan sonra, sizin ne dediğinizin hiçbir önemi yoktur.

Ancak, zaten bu kavramları hiç kullanmayan medyanın, burada yayın politikasının, yalanlarının kimin çıkarlarına, neyi amaçlayarak yayın yapıldığının da örneklerinden biri olması yanı sıra, bu ifadeler önemlidir. Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin isteğidir bu. Kim kendisini nasıl tanımlıyorsa, basının onu bu adla anması, en azından o çokça sözünü ettikleri “basın etiği”nin kurallarından biridir. Ama, oligarşinin psikolojik savaşına gönüllü yazılınca, “basın etiği” gibi şeyleri tartışmanın da çok fazla anlamı yoktur burjuva basın için.

Basının niteliğini görmek için, “terör” demagojisine ortaklığına bakmak yeter de artar bile. Kimindir bu tanım? Emperyalizmin ve oligarşinin. Onlar, düzenlerine muhalif herkese bu adı verirler. Ve “terör” demagojisinin tüm dünyada artık çivisi çıkmış, hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Filistin’den Irak’a kadar kendi topraklarında direnenleri de terörist ilan eden bu söyle-

me sarılanlar, emperyalizmin ve oligarşinin suç ortaklarıdır. Emperyalizmin ve oligarşinin bey-niyle düşünenler “özgür” olabilir mi? Emperya-lizmin ve oligarşinin medyası, bu deklarasyonla, onların diliyle konuşmayı, onların çıkarları için yayın yapmayı resmileştirmiştir.

“Gerçeğe Bağlılık” Yalanı Altında Gerçeğe Düşmanlık Deklarasyonu

“Terör örgütlerinin propagandasını yapma-mak” adına, sansür uygulamak, gerçeklerin üzerini örtmektir. Deklarasyonda vurgu yapılan “gerçekleri aktarma” gibi ifadeler bunun üzerini örtmek içindir. “Gerçeklere bağlı” değil, gerçe-ğin düşmanıdır.

Örneğin, “örgütün amacı, niteliği...” hakkın-da bilgiler vereceklermiş. Kaynak kim olacak? Polis. Peki, mesela, devrimci bir örgütün amacına ilişkin ne diyecek polis? Klişeleşmiş ve bayat yalanlar, demagojiler. Basın bunları yazınca ger-çek habercilik mi yapmış olacak? Bugüne ka-dar devrimci örgütlerin, kendilerinin ifade ettik-leri, yayınladıkları amaçlarına ilişkin, tek bir ob-jektif haber hatırlayan var mı? Yoktur! İşte size gerçeği değil, yalanı yazmanın bir örneği.

“Terör örgütlerinin propagandasını yapma-mak” adına, dün ne yapıldıysa, bundan sonra tüm burjuva basın anlaşma içinde, devletle açık bir işbirliği halinde gerçekleştirecekler. Ne yap-mışlardı hatırlatalım:

“Terör örgütlerinin propagandasını yapma-mak” adına, 19 Aralık katliamındaki vahşet ak-lanmaya çalışıldı. “Terör örgütlerinin propagan-dasını yapmamak” adına, devrimcilerin gerçek-leri dile getiren düşüncelerine sansür konuldu. İnfazların adına “çatışma çıktı” denildi, kayıplar hiç gündeme getirilmedi ya da “örgüt kaçırmış-tır” haberleri yapıldı. Devrimciler hakkında sayı-sız yalan haberler yayınlandı. Onlarca insanın “canlı bomba” ilan edildiği polisiye haberlerin yalan olduğu ortaya çıkmasına rağmen, “Terör örgütlerinin propagandasını yapmamak” adına, tekzip edilmedi. Yine onlarca insan “Terör örgüt-lerinin propagandasını yapmamak” adına, afişe edildi, hedef haline getirildi, kimisi polis tarafın-dan infaz edildi. “Terör örgütlerinin propaganda-sını yapmamak” adına, tecrit ve ölüm orucu sansürlendi. Sansür ölümleri büyüttü. Katliam-cılığın karşısında halkın şiddeti kaçınılmaz hale geldi. Bu kez medya “terör” yaygaralarına baş-ladı. Sen, sesini duyurmak, taleplerini dile getir-mek, adaleti yerine getirmek için şiddete baş-vurmak zorunda kalanların sesini duyurmazsan, o da duyurmak için daha farklı yollara başvurur.

Rant Kavgası Olduğu Ortaya Çıktı

Bu kararlar, aynı zamanda medya patronlarının İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ile kav-galarının, “basın özgürlüğü” sorunu olmadığını da bir kez daha gösterdi. “Özgürlüğüne düşkün” basın, kendisi otosansürü devreye sokarak, “bizim kavgamız aslında başkaydı” diyor. Evet, geçen haftaki sa-yımızda konuya ilişkin yazımızda, şöyle demiştik;

“Doğan Medya’nın Cerrah’a tepkisine, sıra-dan bir ‘basına sahip çıkma’ olarak bakılamaz. Bu rant pazarında yolları nerede kesişti, nerede çıkarlar çatıştı, ona bakılmalıdır. Başını Doğan Medya’nın çektiği medya bir emniyet müdürüne böyle yükleniyorsa, orada mutlaka çıkarlarında ters düşen bir şey var demektir.”

Aradan bir hafta geçmedi, sorunun “basın öz-gürlüğü” olmadığı ortaya çıktı. Şimdi başta Doğan Medya olmak üzere, patronlar, hangi rantı paylaşıp-madıklarını açıklamalıdır.

Bu, bilimsel düşünen herkesin göreceği bir ger-çektir. Ama medya, oligarşiye hizmet için bilim-selliğini çoktan bir yana bırakmıştır.

Sansür zulmün suç ortaklığıdır. Faşizmin suçlarını gizlemek, “terör örgütlerinin propagan-dasını yapmamak” adına, sansürlemek, suça ortak olmaktır.

Cuntanın TRT’si ve “Özgür Medya”

Hatırlayın, 12 Eylül cuntasının generalleri TV’lerde, gazetelerde devrimcilerin nasıl bir gö-rüntü eşliğinde gösterileceğinin talimatlarını dahi yayınlamıştı. TRT resmi ve tek psikolojik savaş kanalıydı. Gazeteler de uydu bu talimatla-ra. “Eşkiya, anarşist” anonları ile, 3 ay işken-celerden geçmiş, saç baş dağınık devrimci gö-rüntüleri sergilendi. Bu görüntülerle verilmek istenen mesaj çok açıktı; *ey halk, işte görün ba-kın güvendiğiniz, umut diye baktığınız devrim-ciler ne haldeler; yorgun, bitkin ve umutsuz! Öyleyse siz de umudunuzu kesin...* Halka bu görüntülerle bunlar söyleniyordu. Devrimciler, başı dik, yaptıklarını savunmaları ile, sosyalizm inancını mahkeme kürsülerine taşımaları ile bu oyuna darbeler vursa da, solun genel tablosu içinde, bu yayınların başarısız olduğu da söyle-nemez. Keza o gün de “devrim” ve onu çağırıştı-ran neredeyse tüm kelimeler yasaklanmıştı.

Basın Konseyi’nin kararları, 12 Eylül cunta-sının basına talimatla yaptırdığını gönüllü olarak yapmaktır. Bundan sonrasında, halkın mücade-lesine karşı psikolojik savaşın daha açık içinde ve ellerinde bir “kurallar” rehberi ile olacaklar.

Oligarşi ve Emperyalizm Kıbrıs Halkının İradesini Kullanma Yarışındalar

Kuzey Kıbrıs'ta 14 Aralık günü seçimler yapılıyor. Temel olarak iki cephe seçimler öncesi netleşmiş durumda. Bir yanda Denktaş'ı destekleyen partiler, öte yanda AB'ye girişi savunan, Annan Planı'nı destekleyen partiler. Bunların dışında, bağımsızlıkçı sosyalist güçler olsa da, seçimlerde ciddi bir güç olmaları şu aşamada olası görülüyor.

Oligarşinin seçimlere açıktan müdahale ettiği biliniyor. Denktaş'a aktarılan ek bütçe, adaya taşınan ve Denktaş cephesini destekleyecek naylon seçmenler, oligarşinin halkın iradesinden kendi istediğinin ortaya çıkmasını anladığını yorumsuz hale getiren gelişmelerdir.

Peki, muhalefetin kazanmasını isteyen emperyalistler çok mu demokratlar?

Muhalefete açık destekleri bir yana, AB Komiseri Verheugen'un şu sözleri halkın iradesinden ne anladıklarını da ortaya koymaktadır:

"KKTC sadece Türkiye tarafından tanındığı için seçimlerin yasalılığı ve siyasi bir değeri yok. Ancak muhalefetin kazanması halinde, bu seçimler bir potansiyel ve değer kazanır."

Söylenen açık olarak şu; **bizim istediklerimiz kazanırsa seçimleri tanırız, yoksa tanımayız.**

Verheugen, 3 Aralık tarihli Hürriyet'te yer alan açıklamalarında sadece bunları söylemiyor. Genelkurmay'ın, Kıbrıs'ta Annan Planı'nın uygulanmasının, Türkiye'yi kuşatmak anlamına geleceği, açıklamasını hatırlatan Verheugen, "Türkiye Kıbrıs konusunda modası geçmiş görüşler savunuyor. Generallerin anlattıkları gerçek değil" dedi. Kıbrıs'ta "çözumsuzlüğü", Türkiye'ye siyasi ve ekonomik olarak çok pahalıya malolacağını hatırlattı.

AB, açık olarak Kıbrıs halkının iradesini kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor, halkın iradesi üzerinde her iki kesim de oynuyor. *"Türk askerinin varlığının uluslararası hukuka aykırılığını"* hatırlayan AB, İngiliz üslerinin hangi hukuka uygun olduğunu açıklamıyor.

Hiçbirinin sorunu, Kıbrıs halkının iradesinin ortaya çıkması değildir. Denktaş cuntası ve oligarşi statünün sürmesini istiyor, AB ve ABD "çözüm" adına, adayı tamamen denetimi altına almaya çalışıyor. Verheugen'in *"Denktaş kendini güçlü zannediyor. Oysa New York, Ankara, Atina, Lefkoşe ve Brüksel arasında görüşmeler oluyor; kararlar Denktaş'ın arkasından alınıyor."* sözleri, sadece Denktaş'ı alıp bir kenara atma anlamını taşıyor. Aynı zamanda Kıbrıs üzerinde pazarlık yapanları, halkı kaale almayanları da gösteriyor.

İşte bu tabloda, devrimcilerin onyıllardır söylediği, tek gerçek çözüm olarak kendisini bir kez daha dayatıyor. Halkın iradesi ne AB'cilikte, ne de oligarşinin işgalciliğindedir. **Bağımsız Demokratik Kıbrıs**, halkın gerçek çözümüdür.

Sayı 89

37

7 Aralık
2003

Loizidu Davası

Rum vatandaşı Titiana Loizidu'nun, Türkiye'nin Kıbrıs işgali sonrasında, Kuzey Kıbrıs'taki topraklarına dönmek için engellenmesi konusunda açtığı davada, oligarşi AİHM'in kararını yerine getirdi. AİHM, 1996 yılında, Türkiye'yi 1 milyon 120 bin Euro tazminat ödemeye mahkum etmiş, oligarşi bu süreye kadar ödememek için direnmişti. Sonuçta AB'nin istediğini yapmak zorunda kaldı.

İşin ilginç yanı, hem Türkiye, hem de Kıbrıs Rum Devleti 'zafer kazandık' diyor. Oligarşinin derdi, AB'nin dayatmasına boyun eğdiklerini gizlemek. Neymiş, bu kararın 2005 yılına kadar emsal oluşturamaması, başkalarının da aynı çerçevede dava açmaması, açsa bile AİHM'in benzer kararlar alması sağlanmış. Ne büyük maharet! Sen işgalciliğini, halkın malına, mülküne el koyduğunu kabul ettin mi, ettin! AB'ye boyun eğdin mi, eğdin! Gerisi demagojiden ibarettir.

Oligarşinin, işgal sonrası, halkın topraklarına el koyduğu, bu toprakların başta Denktaş olmak üzere KKTC'nin elitlerince, adayı kumar ve fuhuş cennetine çeviren faşist mafyaca yağmalandığı yıllardır bilinen bir gerçektir. Halen böyle yüzlerce dava var. Şimdi bu gerçek, oligarşi tarafından da, hangi kaygılarla olursa olsun kabul edilmiş oldu.

AİHM, Hukuki Değil Siyasi Karar Alır

"Hukuk"un burjuva siyasetin nasıl bir aracı olduğunun en açık şekilde yaşandığı bu dava, aynı zamanda AİHM gerçeğini de gösterdi. AİHM'in kararları hukuki değil, siyasidir. Avrupa emperyalistlerinin çıkarı neredeyse, AİHM'de kararlar bu doğrultuda alınır. **"Emsal göstermek"**, hukukta geçerli bir durumsa, neden 2005'e kadar, askıya alıyorsunuz? Yani, toprakları işgal edilmiş insanlara deniliyor ki; biz bu kararı siyasi çıkarlarımız için aldık, sizin hukuk diyerek tutturmayın. 2005'e kadar Türkiye istediğimiz noktaya gelmezse, o zaman yine sizi devreye sokarız. Emperyalizm, hukuku da bu kadar kaba bir şekilde kullanıyor.

Yoksulların Hastalığı AIDS

İnsana değer verilmeyen her sistemde, her sağlık sorunu kangrenleşmeye adaydır.

Doğu Avrupa'da Neden Yayıldığını Da Açıklayın

Hastalığın ortaya çıkmasının değil, ama taşınmasının çok çeşitli biçimleri olduğu biliniyor. Sağlığın ticarileştirdiği, yoksulluğun ve açlığın kol gezdiği ülkelerde en basit bir enjeksiyon bu yollardan biridir örneğin. Bir başka yol ise, cinsel ilişki.

AIDS'i ele alan gazetelerden biri, şu ifadelerle veriyordu haberi; "20 yıldan fazla süredir milyonlarca insanın ölümüne neden olan AIDS, Afrika'dan sonra, Doğu Avrupa ve Asya'da da insafsızca yayılıyor."

Peki neden?

Doğu Avrupa ülkelerinin, yani eski Sosyalist Blok ülkelerinde daha önce böyle bir sorun yaşanmazken, bugün hızla sorunun batağına sürükleniyor olduğunu emperyalistler anlatmazlar. Yoksa, Balkanlar'dan Doğu Avrupa'ya kadar, ülkeleri neden bölüp parçaladıklarını, insana değer veren, halkın yaşamak için fuhuş yapmak zorunda bırakılmadığı, açlığın, işsizliğin olmadığı sosyalist sistemi neden ve ne pahasına yıktıklarını da açıklamak zorunda kalacaklardır. "Özgürleştirdikleri" Balkanlardan, Doğu Avrupa'dan Avrupa'nın fuhuş pazarına taşınan binlerce genç kızı açıklamak zorunda kalacaklar.

Emperyalizmin Neden Yokedilmesi Gerektiğine Bir Neden Daha!

Dünya halklarına açlık, yoksulluk, işgaller, katliamlar, savaşımlardan başka hiçbir şey vermediği artık herkesin malumu olan emperyalizmin yeryüzünden silinmesi gerektiğinin bir çok nedeni sıralanabilir. Çok daha ön planda ve kabaca süren yıkım politikaları nedeniyle bu gerekçelerden kimileri bazen farkedilmez bile. Oysa, o günlük yaşamımızın her anını zehirleyen, insanı yokeden bir virüs gibidir.

AIDS sorununun boyutu ve bu konudaki kimi veriler, emperyalizmin neden yeryüzünden silinmesi gerektiğinin bir nedenidir aynı zamanda. Emperyalistler yüzlerine taktıkları "insani..." maskesi arkasında insanı yokeden bütün politikaları uygularlar. Yeter ki, çıkarları olsun.

Bu nedenle kapitalizmi savunan hiçbir iktidar özünde insanı düşünmez. **Sistemin bekaası** dedikleri noktada, "biz insanı bir kenara bıraktık" diyorlardır aslında.

Irak'a yıllarca ambargo uygulayıp yüzbinler-

- ✓ Uzayı, istihbarat uyduları ile donatan, 'akıllı'-güdümlü füzeler üreten emperyalizm, AIDS karşısında çaresiz mi?
- ✓ Kapitalizmin insan değeri yoktur, o sadece kârını düşünür. Bilim kapitalizmin tekeline oldukça, emperyalizm yeryüzünden silinmedikçe, adı değişse de AIDS'ler hep olacaktır.

"1-7 Aralık AIDS'le Mücadele Haftası"nda açıklanan rakamlar, emperyalist işgallerin, katliamların, halkları yoksullaştırmanın aracı olarak kullanılan bilimin kime hizmet ettiği sorusunu da gündeme getirdi. Elbette bu soruyu emperyalistler tartıştırmıyorlar. Onlar AIDS ile nasıl mücadele ettikleri yalanlarını sıraladılar sadece. Ancak, hiçbir şey, hastalığa neden olan HIV virüsünün neden en çok yoksul ülkelere rastlandığını, neden Afrika'nın, Asya'nın yoksullarının ortaçağın veba salgınında olduğu gibi kıldığını açıklayamaz.

Önce bu konudaki verilere bakalım.

Ölüm Yoksullara

Virüsü taşıyanların sayısının 42 milyon olduğu dünyada bir günde 8 bin kişi AIDS yüzünden ölüyor. Bu yıl ölenlerin sayısı, 500 bini çocuk olmak üzere 3 milyonu buldu. Geçen yıl Afrika kıtasında günde 6 bin 500, yılda yaklaşık 2 milyon 400 bin kişi yaşamını yitirdi. 130 bin Endonezyalı virüsü taşıırken, ilk AIDS vakasının 17 yıl önce ortaya çıktığı Malezya'da 54 bin kayıtlı hasta var.

Türkiye'de ise, resmi rakam 1601. Ancak, AIDS ile Mücadele Derneği Başkanı Prof. Melahat Okuyan, gerçek rakamın en az 25 bin olduğunu belirterek, farkın, "korku, çekinme, bilgi edinmekten kaçma" gibi nedenler olduğunu belirtiyor. Sağlığı özelleştirmekle övünen AKP iktidarının sağlık politikası ile, bu sayı da artacaktır.



ce çocuğu ilaçsız bırakan onlardı. Saddam'ın bahane olduğu, yüzbinlerce çocuğun BM'nin onayı ile ilaçsız bırakılarak katledildiği şimdi daha net. Küba'da tarımı yoketmek, böylece sosyalizmi çökertmek için ambargolar uygulamakla kalmayan, suni olarak biyolojik silahlar kullanan, arıcılık, balıkçılık gibi sektörleri çökertmeyi hedefleyen de onlardı.

Şimdi, emperyalist propagandistler ve sadece emperyalistlerin kendilerine gösterdiğiyle yetinen bilim adamları, AIDS'i neredeyse cinsel sapkınlıkla açıklamaktadırlar. Ama bu, neden öyleyse en çok yoksul ülkelerde rastlanır sorusunu cevaplamaz. Eğer böyle olsaydı, her türlü cinsel sapkınlığın en uç boyutta yaşandığı, kapitalist sistemin insan beynini, ruhunu öldürdüğü, uyuşturucu müptelası umutsuz ve mutsuz insanlar yarattığı ülkelerde, mesela Avrupa ve Amerika'da daha yaygın olması gerekmez miydi? İşte bu sorunun cevabı, emperyalizmin insana değer vermeyen, hastalıkları, yoksulluğu bile ranta çeviren çirkin yüzünü gösterir bize.

Emperyalist Tekeller ve AIDS

Dünyada, yoksulluk nedeniyle ilaç bulamayan 6 milyon insan var. Hastalığı tedavi etmese de gelişimini durduran AIDS ilaçları, ilaç tekellerinin en önemli kâr kaynağı.

Afrika'da ilaçlara ihtiyacı olan 4 milyon insandan sadece yüzde 1'inin tedavi gördüğünü söylersek, emperyalistlerin nasıl bir katliamcı oldukları daha iyi anlaşılacaktır. Bu konuda başka örnekler de vermek mümkündür.

BM'nin AIDS ile mücadele için başlattığı program için gereken para 5.5 milyar dolar ancak 1.5 milyar doları şu ana kadar bulunmuş. Ki, program sadece 3 milyon insana ulaşmayı hedefliyor, geriye kalan 3 milyon emperyalistlerin programında zaten ölüme mahkum. Bir de emperyalizmin teknolojisini seferber ettiği silahlanmaya ayrılan milyon dolarları düşünün; Buyurun size küreselleşme!

Bitmedi daha! Bakın, emperyalistler AIDS'e karşı mücadeleyi, tedaviyi ilaç tekellerinin çıkarları için nasıl engelliyorlar: 1988'de Güney Afrika'ya, ucuz AIDS ilaçlarını kullanmaması için baskı yaparak engelleyen Amerikan emperyalizmiydi. Amerikan ilaç tekellerinin çıkarlarını koruyan ABD hükümeti, Dünya Sağlık Örgütü'nün yoksul ülkelere ucuz ilaç sağlamak için hazırladığı anlaşmayı da BM'deki veto hakkını kullanarak engelledi.

Sadece AIDS konusunda değil, birçok hastalıkta böyle onlarca örnek bulmak mümkün. Ancak gereksizdir. Çünkü tüm hastalıkların kayna-

ğının yoksulluk, bakımsızlık gibi en temel sorunlar olduğu bilinmektedir. Dünyanın yarısını yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkum eden, bir buçuk milyara yakın insanı en temel su kaynağından yoksun bırakan, buna karşılık dünya gelirinin yüzde 42'sini 500 emperyalist tekelin kasasına akıtan bir sistemin adıdır emperyalizm.

Ve bu sistem dün "komünizme karşı savaş" diyerek sürdürülüyordu, bugün "terörizme karşı savaş" diye sürdürülüyor. İkiyüzlük çok daha çarpıcı hale geliyor. Bir yanda terör demagojisi ile, halkları her biçimde katleden emperyalizm, öte yanda tüm bunlara karşı savaşlar.

Küba: "Sentetik Aşı Bulduk, Artık Yoksullar Da Tedavi Olabilecek"

Genetik ve tıp alanında, tüm ekonomik yaptırımları, kuşatılmışlığına rağmen dünyada baş sıralarda yer alan **sosyalist Küba'nın**, kaynak sağlanması şartında çok daha ucuz AIDS ilaç üretme önerisi, geçtiğimiz yıllarda emperyalist ülkelerce dikkate bile alınmadan üzeri kapatılmıştı. Aynı Küba, geçtiğimiz günlerde, kendi imkanları ile ilk kez sentetik aşı üreterek, yoksulların pençesinde kıvrıldığı bir çok hastalıkta tedavinin önünü açtı. Kübalı **sosyalist bilim adamları** deneylerde yüzde 99 başarı sağladığını belirterek yaptıkları aşının tanıtımında şöyle diyorlardı:

"Artık dünyanın yoksul halkları da tedavi olabilecek!"

Sosyalizmin insana bakışının, bilimi, teknolojiyi ne için seferber ettiğinin küçük bir örneğidir. 40'a yakın yoksul ve çoğunluğu Afrika'dan olan ülkelerden binlerce gence tıp eğitimi veren, ve bu hizmetinin karşılığında ne maddi bir çıkar sağlayan ne de genç beyinleri çalma düşüncesi olmadan kendi ülkelerine hizmet etmeleri için gönderen Küba'da buna benzer birçok örnek bulunabilir.

Peki, emperyalist tekellerin hizmetindeki bilim adamları bu büyük buluştan, yoksulların da tedavi olabileceğinden heyecan mı duyular, çok mu sevindiler dersiniz? Hani, en azından bir "bilim adamı" olarak böyle olması gerekmez mi?

Hayır! Onlar da bir açıklama yaptı; **"başarılı mı değil mi bakıp göreceğiz!"**

Açıkça söylenmeyen şuydu aslında; başarılı olmamalı. Bu tür girişimler tekelimizin çıkarına zarar veriyor.

Emperyalizm, bilimi, teknolojiyi kendi tekeline almış, yoksul halkları hastalıklarla katlediyor. Yetmiyor, aynı bilim ve teknolojiyi kullanarak ürettiği silahlarla, bombalarla katlediyor.



Sayı 89

39

7 Aralık
2003

Yozlaş-tır-ma

Mücadele edilmesi gereken bir DÜŞMAN

Bölüm 3

2- YOZLAŞMANIN TOPLUMSAL VE KİŞİSEL BOYUTLARI

Yazı dizimizin ilk iki bölümünde, uyuşturucu ve fuhuşun emperyalizm ve işbirlikçi oligarşiler tarafından teşvik edilen bir sorun olduğunu rakamsal, siyasi boyutlarıyla ortaya koymaya çalıştık. Vahşi kapitalizmin bunları durmaksızın üretmesi kaçınılmazdır. Sorun, bu yanı sıra emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele sorunudur. Bu sorun hayatın çeşitli alanlarında karşımıza çıktığında, takınılacak kişisel ve örgütsel tutumun içini doldurabilmek içinse, sorunun kişisel, toplumsal yanlarını da görmek gerekir. Semtimizde, okulumuzda, işyerimizde fuhuşla karşılaştığımızda “ahlaksızlık” demek gerekir ama bu sorunun çözümü için pek bir şey ifade etmez. Sorun tek tek kişilerin “ahlakı”na ilişkin olmanın ötesine taşmıştır. Bu yüzden örgütlü, eğitimden kitlesel eylemlere örgütlenmelere kadar bir çok yanı içeren bir mücadele gereklidir zaten.

Fuhuşun “kitlesel”leşmesi, kanıksanması

Eskiden fuhuşa, uyuşturucuya sürüklenmek, genç kızların artist olmak hayalleriyle öyküleştirilirdi. “Gerçek hayat öyküleri”ydi elbette bunlar; fakat bugün bunlar artık gerçeğin sadece küçük bir kısmını oluşturuyor. Lüks yaşam özleminden, artist olmaktan daha önce, geçim derdi fuhuşa sürüklüyor kimilerini. Buna bağlı olarak da fuhuş, “yasal” genelevlerden, “yasadışı” randevuevlerinden çıkıp sokaklara, mahallelerin içlerine yayılmış durumda. Başka bir deyişle eskiden fuhuş ister resmi, ister gayri-resmi, bu işin “profesyonel”leri tarafından yapılan bir işti; şimdi ise sıradan ev kadınından çalışan birine kadar “ek gelir kaynağı” olarak da görülüp yapılabiliyor; yoksul, aile dışına itilmiş genç kızlar “geçim

parası” bile olamayacak kadar ücretlerle bedenlerini satıyorlar. Kısacası, artık bu “piyasa”nın belli bir mekan ve devletçe veya mafya tarafından belirlenmiş bir “ücreti” yok; sokağın fuhuşu, insanı ezerek, aşağılayarak, çürüterek, çürümeyi etrafına yayarak kendi kurallarını ve piyasasını yaratıyor. Öyle ki, bugün Türkiye’de, açlığın, sefaletin kol gezdiği tüm ülkelerde olduğu gibi kaç kişinin fuhuş yaptığına ilişkin bir rakam bile çıkarılamıyor artık. Sadece genelevlerdeki, randevuevlerindeki fuhuşun rakamı var, ötesi yok.

Gazetelerde tefrika edilen “fuhuşa sürüklenme” olaylarında, evinden kaçan, köyünü terkedip şehirlere gelen genç kızların haberleri anlatılırdı. Çoğunun hayali, artist olup zengin olmak, daha iyi yaşam koşullarına kavuşmaktı. Peki ya bugün? “Evinden kaçan Anadolu’nun saf kızları ve delikanlıları”nın öyküleri **kitleselleşti**, çünkü açlık, işsizlik, yoksulluk milyonları evinden, yurdundan kopmak zorunda bıraktı, evinden kaçmayanlar, köyleri yakılarak, evlerinden **kovulandı**. Artık büyük şehirlerde yaşama imkanı arayan onmilyonlar var.

Düzenin çarkları, onları ekonomik olarak da kültürel olarak da öğütüyor. Ekmek için her türlü onursuzluğu, aşağılanmayı, alçalmayı kabul etmeyi dayatıyor. Bu çarkların bir tanesi de fuhuş sektörüdür. Genç kızların, kadınların sıradan özelemleri, geçim derdleri kullanılarak hergün onlarcası bu bataklığın içine çekiliyor.

Fuhuş sorununun bugünkü boyutunun en temel yanı belki de budur; tekil olaylardan, tekil olumsuzluklardan söz etmiyoruz artık. Toplumsallaşmış, kitlesel boyutlar kazanmış ve toplum içinde yavaş yavaş kanıksanmakta olan bir sorundan bahsediyoruz. Toplumu çürütücü yanı da işte bu noktada ortaya çıkıyor.

Fuhuş hiçbir koşulda meşru görülemez!

Yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız tablonun sorumlusu, elbette genç kızlarımız, kadınlarımız değildir. Farklı **imkanlar**, farklı **alternatifler** arasından seçmediler bu yolu. Bunun sorumlusu düzenin kendisidir. Azgın sömürsüyle insanları açlığa, yoksulluğa sürükleyen, ekonomik zorluklar veya doğrudan siyasi baskılarla onları yerlerinden yurtlarından göçettiren, ahlaksızlığı, kendini kur-



tarmayı “çare” olarak gösteren bu düzenin kendisidir.

Bu yaklaşım elbette tek tek fuhuş yapan kişilere karşı “onaylama” tavrı gösterilmesini getirmez. Ekonomik koşullar, ne kadar ağır ve zor olursa olsun, bu da fuhuşu meşrulaştırmaz.

Fuhuşun sorumlusunun düzen olduğunu bilmek, fuhuş yapanların “düzenin kurbanı” olduğunu bilmektir; dolayısıyla, onlara “cezalandırılması gereken” değil, bu bataklıktan kurtarılması gereken insanlar olarak bakılması demektir.

Halkın, halk örgütlülüklerinin öncelikli görevi, onlara dayanışma elini uzatmak olmalıdır. Bu elin tutulmadığı noktada, fuhuş yapanlar, fuhuş yapılan yerler, halkın ve halk örgütlülüklerinin öfkesiyle, tepkisiyle de karşı karşıya kalmalıdır. Bu tavrı örgütlü hale getirmek, fuhuşun yaygınlaşmasının, kanıksanmasının ve halkı çürütmesinin önüne örülmesi gereken barikatlardan biridir.

Halk, çok yönlü bir kuşatma altındadır. Yüzyıllardır erdem kabul ettiği, yaşattığı değer yargıları çürütülmeye, yok edilmeye başlanmıştır.

Cinnet geçirenler, intihar edenler, birbirini vuranlar, uyuşturucu bağımlısı olanlar, fuhuş yapanlar... Bunlar halkın değer yargılarına göre “ayıp”, devletin yasalarına göre “suç”tur; ama yine de önü alınamıyor. Çünkü yoksulluk, değerleri de, yasaları da dinlemiyor. Ve yozlaşmanın, dejenerasyonun, toplumsal çürümenin önüne geçilemiyor. Ama halk ve halkın örgütlü güçleri bu duruma teslim olamaz, boyun eğmez. Çaresi mutlaka vardır ve bulunmak zorundadır.

Gecekondu semtlerinde kurulan ağı!

Yazı dizimizin önceki bölümlerinde de vurguladığımız gibi, gerek uyuşturucu, geerekse de fuhuş sorununun en **tahripkar** sonuçları yoksul gecekondu semtlerinde ortaya çıkmaktadır.

İstanbul’un “sosyetik” mekanları, “Ündergro-und”(yeraltı) diye adlandırılan barları, villalar uyuşturucu cenneti halinde. Burjuva medya aleini yazıp çiziyor üstelik bunları. Muhabirler, “*yarım saat içinde nasıl uyuşturucu bulunacağı*” üzerine haberler yapıyorlar. (Gazete muhabirlerinin bulduğu o uyuşturucu satıcılarını, mekanlarını polis niyeyse bulamıyor, ki bunun nedenlerini daha önce anlattık zaten.)

Ama “uyuşturucu”yu halk açısından bir sorun yapan şey, esas olarak burjuvazinin ve belli ölçülerde de küçük-burjuvazinin en asalak kesiminin içinde yer aldığı bu ortamlar değil. Sorun bu bataklığın halkın yaşadığı semtlere doğru ya-

ylıma göstermesindedir.

Bu kendiliğinden bir yayılma değildir. Açlık, yoksulluk, zaten doğal bir zemin hazırlıyor bu pislüğün yayılmasına; ama bunun da ötesinde bataklığın “iradi” olarak gecekondu semtlerine yayılması da söz konusudur. Bu politika, örneğin İstanbul’un gecekondualarında, özellikle 90’lı yıllar boyunca çok daha aleni gözlenir hale gelmiştir. Yoksul gecekondu semtlerinin genç kız ve delikanlılarının uyuşturucuya, fuhuşa alışması, çeteleşmesi, polis tarafından teşvik edilmiştir.

Öncelikle hedeflenen semtler, halkın devrimcileşmesinin yaygın olduğu semtler olmakla birlikte, yoksulların yaşadığı her yerde bu iradi politika geçerlidir.

Uyuşturucuyu yaygınlaştırmakla bir taşla bir kaç kuş vurur egemenler. Uyuşturucunun **ekonomik ve siyasi boyutu** şöyle şekillenir: bir, düzene zarar vermesin, iki kendine zarar versin, ve üç aynı zamanda bana para kazandırsın... Uyuşturucu yaygınlaştığı ölçüde, düzenin sahipleri uyuşturucudan iki noktada da yararlanırlar. Özellikle yoksul kesimden bağımlı yapılanlar, kısa süre sonra “**satıcı**” haline getirilirler. Çünkü uyuşturucu bulabilmek için önlerindeki tek yol budur. Satıcılar arttıkça, çeteler çoğalır. Semtin sorunlarına birlikte sahip çıkması gereken gençler, birbirleriyle çatışmaya başlarlar. Kendilerine, kendi halklarına yabancılaşırlar.

Uyuşturucunun gençlerini esir aldığı bir gecekondu semti, polisin hayalindeki semt tablosudur; gençler, ister esrarla, ister hapla, açlığını unutsun, aşağılandığını farketmesin, sömürüldüğünü düşünmesin, ezildiğini atsın kafasından... O hale düşürülmüş genç, elbette ne örgütlenmeyi, ne mücadeleyi düşünmeyecektir.

Uyuşturucunun yarattığı kişilik!

Uyuşturucu sadece fiziki olarak değil, **kişilik** olarak da zehirler; **bedeni** uyuşturduğu gibi **beyni** de uyuşturur. Esrar, eroin, tiner, hap, kokain, LSD, exaty ve daha pek çok bağımlılık yapan madde ile girdiği bedenleri çürütürken, ortaya **yozlaşmış, sorumsuzlaşmış** kişilikler çıkarır.

Bağımlı, ailesinden, yaşadığı toplumdan, ülkesinden soyutlanır. Kısacası, o “dertlerini unuttuğunu” sanarken yaşamı kararır. Uyuşturucu, arayış içindeki insanların arayışların, sorunlarını değil ama kendilerini “yokeden” bir cevap oluşturur.

“Uyuşturucunun etkisi geçipte kendime her

UYUŞTURUCUYA
HIRSIZLIĞA, FUHUŞA
VE ÇETELERE
SON!

PİSLİĞİ ÜRETEN,
GENÇLERİMİZİ
ÇÜRÜTEN
EMPERYALİZME KARŞI
MÜCADELE
EDELİM!

ESENLER TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ

Sayı 89

41

7 Aralık
2003

gelişimde yaptıklarına inanmıyordum. Annemi dövmüşüm. Kardeşimin yüzünü kesmişim... Bunları yapan ben olamazdım..." Milyonlarca bağımlı tarafından milyonlarca kez tekrarlanan bir sözdür bu. Evet doğru, onları yapan "o" değildir; çünkü kendisi olmaktan çıkmıştır.

İnsanların beyinlerini uyuşturmanın da bir çok yolu vardır elbette. Burada asıl konumuz olmamakla birlikte, yine de değinmeden geçmeyelim: Polisin uyuşturucuyla ilgili dağıttığı broşürlerden birinin başlığı şöyledir: **"Bütün uyuşturuculara hayır!"**. Oysa, gençliğin beyninin şu veya bu yoldan uyuşmasını isteyen de kendileri. Bunu kah eğitimle, kah futbolla, kah uyuşturucuyla yapıyorlar. Özünde ne farkeder?

Uyuşturucu kaçakçılığından silah ticaretine, çek-senet tahsilatından fuhuşa kadar tüm bu işleri Susurluk Devleti bizzat kendisi organize ediyor, oluşturduğu çetelerle, mafyayla yürütüyor. Sonuçta ister bizzat kendisi yapsın, isterse de çetelerine yaptırsın, bunların hepsi Susurluk Devleti'nin halka karşı işlemiş olduğu suçlardır.

Uyuşturucu zehirinin okları öncelikle gençliği hedeflemektedir

Uyuşturucunun yayılma hızı, düzenin "uyuşturucuya karşı mücadele" yalanını tekzip ediyor. Uzmanlar, halen ülkemizde hap, tiner, bali, esrar veya benzeri uyuşturucuları kullananların sayısı-

nının çoğu genç, yaklaşık 5 milyon kişi olduğunu belirtiyorlar.

Sağlık Bakanlığı incelemelerine göre "madde kullanım" oranları sıralamasında İzmir ilk sırada yer alıyor. İzmir'den sonra Diyarbakır ve İstanbul geliyor. Konya, Bursa, Ankara, Adana illeri de birbirini takip ediyor...

Gençlik içinde yapılan anketler, çok büyük bir gençlik kitlesinin **"geleceğinden umutsuz"** olduğunu ortaya koyuyor. Böylesine karanlık görünen bir gelecek karşısında ne yapacak gençlik; doğal olanı, geleceğine sahip çıkması, bunun için de örgütlenip mücadele etmesidir. Oligarşinin terörü ve yozlaştırma politikaları işte bu noktada devreye girer. Gençliğin düzenden kopuşu karşısında, onu düzen için tehlikesiz alanlara yöneltir. Avrupa ülkelerinde yapılan yasal düzenlemelerle, uyuşturucu kullanımı alenileştirilmiştir. Oligarşi, hem kültürel, geleneksel yapı açısından, hem toplumsal denetim mekanizmaları açısından böyle bir şeyi yapabilecek durumda değildir. Oligarşi bunun yerine "hedef gençlik kitlesi" seçip, o alanlarda uyuşturucunun yayılmasını teşvik ediyor veya göz yumuyor. Gençlik nezdinde seçilen hedef kitle de ülkemizdeki devrimci mücadelede her zaman önemli bir yerleri olmuş olan üniversite gençliği ve gecekondu gençliğidir. Bu anlamda uyuşturucuya, fuhuşa karşı mücadelenin de öncelikle "hedef kitlesi" gençlik olmak durumundadır.

Fuhuşun en dramatik boyutu: Çocuk Fuhuşu

ni ve Ticaretini Önleme Komitesi" (ECPAT),

Dünya haklarına dayatılan yoksulluğun ve yoz kültürün belki de en insanlıkdışı, en aşağılayıcı sonuçlarından biri çocuk fuhuşunun dev boyutlara ulaşmasıdır. Bu sorun o kadar geniş boyutlardadır ki, sadece Latin Amerika ülkelerinde fuhuş yaptırılan çocukların sayısı **40 milyonu** bulmaktadır.

Bir ticaret sektörü haline gelen fuhuşun Asya ülkelerinde batağa ittiği çocuk sayısı ise 16 yaşın altındakilerde **2 milyondur**.

"Refahın beşiği, özgürlükler ülkesi" ABD'de bile bu sayı **400 bini** aşıyor.

On milyonlarca çocuğun bu bataklığa sürüklenmesinin sebebi, emperyalizmin yarattığı uç boyutlardaki sefalet, emperyalizmin yolaçtığı yoz kültür, daha fazla para kazanabilmek için her türlü rezilliği mübah gören, parayı tek değer olarak ilan eden düzendir.

Ve emperyalizm, sorumlusu olduğu her konuda yaptığı gibi, bu konuda da bir "önleme" örgütü kurmayı ihmal etmiyor: "Çocuk Fahişeliği-

Birleşmiş Milletler'in hazırladığı raporlarda, her yıl ölen 12 milyon çocuğun yüzde 55'inin ölüm sebebi yetersiz beslenmedir. Öleceğine başka yerde kendine gelecek arasan diyor milyonlarca insan ve çocuğunu bilinmeyen dünyalara gönderiyor. Dünyada her yıl fuhuş sektörüne **1 milyon 800 bin kız ve erkek** (5-15 yaş arası) katılıyor. Dünyada her yıl **1 milyon 200 bin** çocuk köle pazarında satılıyor. Ve bunların büyük çoğunluğu fuhuş sektörüne akıtılıyor.

Avrupa, Rusya, Japonya, Avustralya gibi bir çok ülkede çocuk yaşta fahişeler alenen pazarlanmaktadır. Fuhuş ticaretinin yaygın olduğu ülkeler, ABD, İngiltere, Almanya, Fransa gibi emperyalist ülkeler, yine Sri Lanka, Güney Afrika, Angola, Kolombiya, Tayland, Nepal, Hindistan... gibi ülkelerdir.

Herkese, **nasil bir dünyada yaşadığını** sorgulatması, **bütün bunlar karşısında ben ne yapıyorum** sorusunu sordurtması gereken rakamlardır bunlar.

Oligarşinin Bitmeyen Mezar Korkusu



Elazığ ve Dersim başta olmak üzere, bölgede devrimcilerin mezarlarına yönelik saldırılar, tutuklamalarla, mezarlardan korkusunu gizlemeyen oligarşinin, baskıları sürüyor. Amerika'nın başına çuval geçirdiği "milli" ordunun askerleri işte bu işle uğraşıyor!

Elazığ, Gülmez mezarlığını, büyük bir "milli" görevle kameraya kaydeden, Harput Jandarma Karakolu, mezarlıkta "Öldüler Yenilmediler... Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazan mezartaşı var mı di-

ye ararken, ŞeyhSuvar Köyü yakınlarındaki İçme Jandarma Karakolu Komutanı, ölüm orucu şehidi Fatma Tokay Köse'nin ailesini, "mezardeki yazı kanunen suç, yazıyı hemen silin, yoka kırarlar" diye tehdit etti. Bu karakolun daha önce de mezara bırakılan çiçekleri çaldığı yöre halkı tarafından bilinirken, komutanın, "mezarlara çiçek bırakmak, vasiyeti olan sözler yazmanın suç" olduğu yazılı olan hangi "kanun"dan sözettiği anlaşılamadı.

Ama korkuları boşuna değil. Devrimciler, korumak için katliamlar düzenledikleri işbirlikçi düzenlerinin en büyük düşmanı. Devrimci sağ da olsa, ölü de olsa büyük tehlike onlar için. Bağımsızlık ve demokrasi isteyen halkımızın güç ve moral kaynağı şehitler. Korku ve kanun tanımazlık bu moralgücü nasıl yokeriz hesabıyla yapıyor.

AGİT TOPLANTISINA PROTESTO

Hollanda'nın Maastricht kentinde düzenlenen, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) zirvesi, gösterilerle protesto edildi. Avrupa sol, ilerici, devrimcilerinin katıldığı eylemde Cephe Güçleri de, "AB'nin Kara Listesine Hayır" ve "Tecrit Öldürüyor, Ölümleri Durdurun" pankartları ve Cephe bayrakları ile yereldiler. Eylemde, Avrupa Birliği politikalarını protesto eden sloganlar atıldı.

Sovyetleri Böyle Yokettiniz

Rusya'daki Duma seçimleri yaklaşırken, RPKP adaylarının dörtte bire yakınının kapitalist patronlar olduğu anlaşıldı. Parti, bunu, "faturamızı ödüyorlar.." gibi saçmalıklarla açıklamaya çalıştı.

Sovyetler'i asıl yıkan, emperyalizm olmadı, 1960'lardan bu yana izlenen revizyonist politikalarla zemin hazır-

landı. "Emperyalizmle barış içinde birarada yaşama teorisini", bu politikaların başındadır. Şimdi, sıra "kapitalistlerle aynı parti içinde yaşamaya" geldi. Her "komünist" diyen komünist olmayacağı yine görülmüş oldu. Bolşevik Devrimi olsa destekleyeceği iradesini her fırsatta ortaya koyan Rus halkı elbette, devrimin partisini de yaratacaktır.

FARC: ABD Hedefimizdir

KOLOMBİYA: FARC gerillaları, Amerikan askerlerini hedef alacaklarını açıkladı. FARC ile ordu güçleri arasındaki çatışmaların yoğunlaştığı son günlerde, FARC komutanlarından Raul Reyes, "bundan sonra orduya yardımcı olarak ABD personelinin de hedef alınabileceğini" açıkladı. Bogota'da gerçekleştirilen iki bombalı saldırının ardından bir açıklama yapan Reyes, ABD'lileri Kolombiya ordusunu eğiterek faşizme destek verdiğini belirterek, ordu güçlerinin de bu taktikleri kendilerine karşı uyguladıklarını söyledi. "Bu nedenle Kolombiya'daki yabancı askerleri de artık hedef alacağız" diyen Reyes, en son gerçekleştirilen ve 5 ABD'linin yaralandığı 2 ayrı saldırıyı da savundu.

Tamil Özgürlük Şehitleri

SRI LANKA: Sri Lanka iktidarına karşı 1983 yılından bu yana süren, Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) şehitleri, Almanya'nın Dortmund kentinde Tamil Koordinasyon Komitesi (TCC) tarafından düzenlenen "Tamil özgürlük şehitlerini anma" etkinliğiyle anıldı. 8 bin kişinin katıldığı anmada, açılan şehitler sergisi ilgi görürken, serginin orta yerinde ilk kadın gerilla şehidi Karthihai ile erkek gerilla şehidi Sangarın resimleri yereldi. Etrafında ise binlerce şehit, kurtuluş savaşının bedelsiz yürümeyeceğini anlatıyordu. Ulusal müzik gruplarının yereldiği gecede, LTTE'nin mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı.

LTTE, ilk feda eylemlerini gerçekleştiren gerilla hareketlerinden biri olarak, 1983'ten, barış görüşmelerine başlanan 2001 yılına kadar 65 binden fazla insanı şehit verdi. Bunlardan sadece 17 bininin silahlı gerilla olduğu düşünüldüğünde, Sri Lanka iktidarının halka karşı uyguladığı vahşet çok daha açık olarak görülüyor.

Oğlunu şehit veren bir babanın söylediği gibi, "silahlı olmayan insanların da öldürüldüğü bir yerde yaşamaktan bahsedilemez. İnsanın özgür olmaması evlat açısından daha fazladır."



Sorular



Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm=Leninizm dir

Komplo, provokasyon teorileri ve Silahlı Mücadele Düşmanlığı

İstanbul'da gerçekleştirilen dört bombalı eylemin ardından, ortalığı anarşi-terör edebiyatı, komplo senaryoları ve provokasyon teorileri kapladı. Anarşi-terör edebiyatı esas olarak iktidarın sözcülerine aitti. Komplo senaryoları ise, malum "uzman"ların, iktidar gerçeğinden de, mücadele gerçeğinden de uzak küçük-burjuva çevrelerin işiydi. Provokasyon teorileri ise, soldan geliyordu.

Fakat burada çarpıcı olan, üç ayrı kesim tarafından söylenenlerin neredeyse birebir çakışması ve eylemlere her açıdan karşı çıkmakta, eylemlerin nedenlerini geri plana atmakta pratik olarak hemfikir olmalarıydı.

Özköklerle, Mahir Kaynaklar,la kendisine sol, sosyalist diyenleri aynı noktada buluşturan neydi peki?

Dergimizin önceki sayılarında değerlendirdiğimiz 15-20 Kasım eylemlerinin değerlendirmesine burada yeniden girmeyeceğiz. TKP'den EMEP'e, ÖDP'den Kürt milliyetçiliğine kadar bir çok kesimin eylemlere komplo ve provokasyon açısından bakarak oligarşiyle aynı değerlendirmeye düşmeleri, silahlı mücadele karşısındaki iflah olmaz düşmanlıklarından bağımsız değildir.

Gerçekte solla oligarşi arasında bu tür bir "paraleliğin" oluşması, ilk defa olan bir şey değildir. Denilebilir ki, silahlı mücadelenin yükseldiği, düzeni sarsan şiddet eylemlerinin gerçekleştirildiği her dönem bu olgu tekrar etmiştir.

Devlete, egemenlere yönelik "İslamcı şiddet" ülkemizde yenidir. İlk ciddi örneği Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne karşı gerçekleştirilen Hizbullah eylemidir. Emperyalist kuruluşlara yönelen bombalamalar, bu kategoride ikinci önemli eylemdir. Bu olgu henüz yeni ve şimdilik istisna sayılabilecek durumda olduğu için, geçmişten beri, anarşi-terör edebiyatının, komplo senaryolarının ve provokasyon teorilerinin hedefinde hep devrimci eylemler olmuştur.

Görünürde düzenin devam etmesinden bir çıkarı olmayan, hatta düzeni yıkmak, değiştirmek için mücadele ettiğini söyleyen sol kesimler, oligarşinin sözcüleriyle aynı ağız, aynı yöntemleri kullanarak ne gerçeğin anlaşılmasına, ne de mücadelenin gelişmesine hizmet etmiş olamayacaklarına göre, burada "sol" olmakla, halktan yana olmakla çelişen bir tavır vardır.

? Anarşi-terör edebiyatı nedir?

"Kurulu düzeni ortadan kaldırmayı, yıkmayı hedefleyen silahlı bir halk hareketinin oluşmasını engellemek için girilen kampanyaların baş malzemesi" anarşi-terör edebiyatıdır.

Devletin işi budur... Devrimcileri "terörist" diye karalayacak, "terör" diyerek eylemdeki amacı gizleyecek, "kullanılıyorlar" diyerek eylemleri yapanların ideolojilerini, inançlarını, halka bağlılıklarını gizlemeye çalışacak... Bunları yapacak ki, kendi iktidarını devam ettirebilsin, kendi gayrimeşruluğunu gizleyebilsin.

Anarşi-terör edebiyatının sahibi olan oligarşiye göre, demokrasinin bir türlü tam anlamıyla işletilememesi, ve "ağır aksak yürüyen demokrasi"nin de ikide bir kesintiye uğramasının sorumlusu anarşi-terör karargahlarıdır! Anarşi-terör olmasa, demokrasi ne güzel işleyecektir. Demokrasi olmadığı, halkın hak ve özgürlükleri gasbedildiği, halkın mücadelesi bastırıldığı için halkın silaha başvurduğu açık gerçeğini gizlemek isterler bu demagojiyle. Devrimci mücadele nihayetinde polisiye bir olaydır onlara göre!

? Komplo Teorisi Nedir?

Komplo teorisinin özünde, halkların örgütlü gücüne, mücadelesine inançsızlık yatar. Komplo teorisyenlerine göre, emperyalist devletler, faşist devletler, çok güçlüdür, kimse onlardan habersiz hiçbir şey yapamaz. Eğer bir şey yapılmışsa, bunlarda mutlaka "gizli servislerin" parmağı vardır. Nedenleri, sonuçları tartışmazlar, kim yaptı, nasıl yaptıyla uğraşırlar. Onlara göre de devrimci mücadele polisiye bir olaydan başka bir anlam taşımaz.

Tarih ve pratik, halkın yaratıcılığının, devrimci bir örgütün gücünün neleri yapabileceğini defalarca göstermesine rağmen, komplo teorisyenlerinin gözleri bunlara kapalıdır. Onların misyonu, halkların mücadelesi ve örgütlenmeleri hakkında şaibe yaratmaktır, bu nedenle de tüm düzen medyasında her zaman el üstünde tutulurlar.

Komplo teorisyenleri, faşist, işbirlikçi, emperyalist devletlerin gerçekleştirdiği katliam ve cinayetlerde de

“komplo” arar. Çünkü onlara göre, koskoca devletler, böyle şeyler yapmazlar. Yapsa yapsa, devletin içinde “yuvalanmış” bir takım “karanlık odaklar” yapmıştır. Bu noktada da komplo teorisi yaparken aynı zamanda devletleri aklarlar.

? Provokasyon teorisi nedir?

Provokasyon teorisyenlerine göre, silahlı eylemler, emperyalistlerin, işbirlikçi iktidarların baskılarına neden olmaktadır, bu nedenle yapılmamalıdır. Halk, devrimciler, şiddete başvurmamalıdır.

Bu teori otomatikman “komplo teorileriyle” birleşir; çünkü *“Kimse bile bile baskılara neden olacak bir eylem yapmayacağına göre, bu eylemleri emperyalistler, bazı karanlık güçler yaptırmıştır veya yönlendirmiştir...”*

Provokasyon teorisyenlerinin mantığı işte böyle kaba çalışıyor.

Emperyalizm ve oligarşi, her zaman silahlı eylemleri baskıları arttırmanın gerekçesi olarak kullanmak istemişlerdir; bundan silahlı mücadeleye karşı olmak gerektiği sonucunu çıkarırlar halkların tek iktidar şansını reddetmekte, devrimin karşı-devrimle birlikte geliştiği gerçeğini yadsımaaktadırlar...

Provokasyon teorileri solun statükoculuğunun ifadesidir. Silahlı mücadelenin yükselmesi solun statükolarını sarsar. Sol, statülerinin sarsılmasına karşı çıkarken, bu statünün gerçek asıl sahibi olan emperyalizme hizmet etmiş olur.

Bunun temelleri kendi sağındaki güçlere bel bağlaması, burjuvazinin icazetine girmek istemesindedir. Sol kendine güvensizdir. Halka güvensizdir. Faşizmin baskılarına göğüs gerecek, karşı koyacak, direnecek gücü görmez kendisinde ve düzende edinmiş olduğu statüleri korumak ister. Silahlı mücadelenin yükselmesiyle, kazanmış olduğu statülerini kaybedeceğini hisseder ve silahlı mücadeleye karşı çıkar.

Devrimci eylemleri gerçekleştiren harekete bağnazca, zaman zaman kraldan daha kralcı kesilerek düşmanlık boyutuna ulaşan saldırılarda bulunur. Artık yöntemler de, dil de birleşmiştir.

? Bu teoriler hangi durumlarda öne çıkarılır?

Türkiye’de sınıf mücadelesinin yükselerek oligarşiyi rahatsız etmeye başladığı ‘60’lı yılların ikinci yarısından itibaren gündeme girdi anarşi-terör demagogisi. Ve aynı dönemde provokasyon teorisi de ithal edildi. O günden bu yana, sınıf mücadelesinin ivmesinin yükseldiği her dönemde “anarşi”, “terör”, “provokasyon” edebiyatı da yükseliyor. Soldan sağa siyasi yelpazenin bir çok kesimi bu koroya katılıyor.



Mesela kimse, diyelim ki işçi, memur örgütleri, işçilerin memurların haklarını savunmak için yapmaları gereken bir eylemi yapmadıklarında gündeme gelmez. Kimse öylesi durumlarda, bu örgütlerin içine emperyalizmin, oligarşinin ajanları sızmış, bu kararları onlar aldırıyor demez. Ama tersi olduğunda, yani egemen sınıfların hoşuna gitmeyen eylemler yapıldığında, o zaman “örgütlerin içinde ajanlar” aramaya, eylemde bir “provokasyon” aramaya başlarlar.

Doğrudur bu ülkede komplo, provokasyon eylemleri olmuştur. Vapurlar batırılmış, tren garları bombalanmış, kahveler taranmış, köyler yakılmış ve bunlar devrimcilerle maledilmeye çalışılmıştır.

Solun “provokasyon teorisi” bunlara değil, devrimci eylemlere karşıdır.

Bakın, **1970’lerin sonları**; mücadele yükselmiş, devrimciler hayatın bir çok alanında faşist saldırıları durdurabilecek, Gün Sazak gibi faşist terörü örgütleyen beyinlere uzanabilecek kadar örgütlenmiş, öte yandan anarşi-terör demagogileri ayyuka çıkmıştır. Solda da “provokasyon teorileri” yükselir ve şu tür yazılar yazmak zorunda kalır devrimciler: **“Faşizme Karşı Mücadelede Doğru Devrimci Önderlik Sorunu ve Provokasyon Teorileri”** (Devrimci Sol Dergisi, Sayı 4, Eylül 1980)

1980’lerin sonları; cuntanın serptiği ölü toprağı kaldırılıp atılmış, depolitizasyon parçalanmaya, devrimci örgütlenme gelişmeye, alt düzeyde de olsa silahlı eylemler gerçekleştirilmeye başlanmıştır. 12 Eylül aşılmaktadır her alanda. Sol yine aynı yaygaraya başlar ve yine devrimciler şöyle yazılar yazmak zorunda kalırlar: **“Provokasyon Edebiyatı Yine Mi Başlıyor”** (Yeni Çözüm, Sayı: 15, Temmuz 1988), **“Hayat Pahalılığına, Zulme Karşı Yükselen Mücadele Ve Provokasyon Teorileri”**, **“Sarsılan statüler ve provokasyon çılgınlıkları”** (Yeni Çözüm, Sayı: 22, Mart 1989)

1990’lar; halkın mücadelesi ve örgütlenmesi gelişmektedir; 1 Mayıs alanları onyıllardır görülmediği kadar dolmakta, halk düşmanları cezalandırılmaktadır. Bunlardan biri de Sabancıdır. Ortalığı komplo ve provokasyon teorileri doldurur ve devrimciler, onlarca kez, **“Sabancı’nın cezalandırılması ve komplo, provokasyon teorile-**



ri üzerine” ve benzer başlıklarla onlarca yazı yazarlar...

Mücadele yükseldikçe, düzenin ve statükolarının devamını isteyenler hemen yaygaraya başlar: “Demokrasi elden gidecek”, “ortamı germeyin, cunta gelir”, “demokrasi rafa kaldırılır”, “seçimler iptal edilir..”, “yeni baskı yasaları için devlete gerekçe çıkar...”

Emperyalizmin sınıflar mücadelesinin tarihini çarpıtmak, içini boşaltmak politikası da provokasyon teorilerinden destek bulur. 60’lı yıllarda da oyuna gelinmiştir. 70’li yıllarda provokasyona gelinmiştir... Bu “teori”lerle, Mahirlerin kurtuluş yolunu açan büyük mücadelesi “darbe heveslisi üç beş aydının ve subayın oyununa gelme”ye dönüştürülmüş, 70’lerin ikinci yarısındaki o dişe diş anti-faşist mücadele, bir hamlede “provokasyon”a indirgenmiş olur.

? 1970’lerin ilk yarısında provokasyon teorileri:

1970’lerin başında THKP-C ve TİKKO’nun eylemleri karşısında oligarşi anarşi ve terör edebiyatı yapmış, TKP, TİP gibi revizyonist, reformist kesimler (ve 12 Mart sonrası yılğınları) provokasyon teorilerini gündeme getirmişlerdir.

Özellikle 12 Mart sonrası bu teoriler her türlü mantık sınırlarını zorlar hale gelmiş, en küçük bir eylem, illegal örgütlenmeye yönelik en küçük bir girişim, “cunta gelir” diye engellenmeye çalışılmıştır.

? 1970’lerin ikinci yarısında provokasyon teorileri:

1970’lerin ikinci yarısında hayatın her alanında halkı teslim almak, pasifize etmek için tırmandırılan sivil faşist terör karşısında, devrimciler için fazla seçenek yoktur. Ya halkın terörle teslim alınmasına seyirci kalınacak, ya da faşist terörün karşısına bu terörü durduracak maddi bir güçle çıkılacaktır. O maddi güç devrimci şiddettir.

Bu gücün devreye sokulmasıyla, faşist teröre hayatın bir çok alanında püskürtülür.

Sivil faşist terörün halkı sindirmekte yetersiz kalması karşısında devreye devlet terörü sokulur, bu noktada devrimci hareketin de eylemleri devletin işkence merkezlerine, karakollarına ve faşist terörü organize edenlere yönelir.

Bu mücadele öylesine bir etki yaratır ki, “öncelikle Türkiye solunun statüleri bozulmaya başladı... En büyük paniği oportünist sol yaşıyordu. Öyle ki, hayattan kopuk, karanlık odalarında çıkardıkları dergi sayfalarını hareketimize saldırı için ayırdılar. Oligarşi, oportünizm, revizyonizm, küçük burjuva aydınları, hemen herkes terör edebiyatıyla saldırıyordu. Oysa daha yolun başındaydık ve bu gördükleri henüz küçük ateşlerdi.” (Kongre Raporu’ndan)

Silahlı mücadelenin ağırlıklı olarak anti-faşist bir temelde de olsa yaygınlık kazandığı bu süreç, provokasyon teorilerinin de en çok sözünün edildiği süreçtir. O dönemin bu açıdan kısa bir özeti şudur:

“Solun en aktif görünenleri ancak kitlelerin can güvenliklerini sağlamak hedefli bir savunma çizgisi izleyebileceklerini belirterek, bunun dışında faşist odakları dağıtma, katilleri cezasız bırakmama, faşist saldırıları önceden görüp oyunlarını bozma ve halk kitlelerini bu temelde örgütleyerek savaştırma taktiğini “provokasyona gelme ve terör” olarak adlandırmışlardır. Halk savaşını savunduğunu iddia eden Devrimci Yol’dan, açık revizyonistlere kadar uzanan bir çizgide iddialar ne olursa olsun, bütün oportünist ve reformistler bu anlayışı korumuş, savunmuş ve faşizme karşı, devrimci şiddet temelindeki mücadeleyi savunanlara karşı çıkmışlardır. Bu anlayış sahipleri, bu nedenle faşizme karşı silahlı halk savaşını örgütlemekten uzak durmuş, baskı ve zorun daha da katmerleşmesi durumunda büyük oranda sol söylemlerini de bir kenara bırakarak, faşizme teslim olmuştur.”

? 1980’lerde provokasyon teorileri

Kuşkusuz solun bir kesiminin silahlı mücadeleye düşmanlaşmasında 12 Eylül bir dönüm noktasıdır. 12 Eylül öncesinde reformist, revizyonist partiler, hatta legal partiler bile, “ilke olarak” silahlı mücadeleye, devrimci şiddete karşı çıkamazlardı pek. Hatta kimileri, tabanlarına kendilerinin de üç beş silahlı ekibinin bulunduğunu imajını vermeye özel bir dikkat sarfederdi.

12 Eylül sonrası sol, oligarşinin terörü altında, burjuvazinin ideolojisinden daha da etkilendi. Depolitizasyon farklı biçim ve boyutlarda solu da sardı.

O tarihten sonra silahlı mücadele düşmanlığını teorileştirecek olanlar, mahkeme kürsülerini icazet alma kürsülerine dönüştürdüler. Kimisi “örgüt değil, dergi çevresi” olduğunu iddia etti. Kimileri “savaş” verdiklerini reddedip biz sadece “kendimizi savunduk” dediler. TKP gi-

bileri ise daha da ileri gitti; "12 Eylül öncesi anarşi ve teröre bulaşmadık"larını ispatlama yarışına girerek "Teröre göz yumulsun gibi bir düşünce içinde değilim", "Teröristler cezalandırılmasın demiyoruz" gibi daha açık ifadelerle provokasyon teorilerinin terör demagojisiyle **eninde sonunda birleşeceğinin** canlı kanıtı oldular.

Doğal olarak bu kesimler, tümüyle oligarşinin icazeti altında yeniden örgütlendiklerinde, düzen içindeki yerlerini sağlamlaştırmak için silahlı mücadeleye ve devrimci harekete yönelik saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar.

'80'li yılların sonlarına doğru devrimci hareketin önderliğinde silahlı mücadelenin yeniden yükselmesiyle birlikte oligarşinin sözcülerinin "terör hortladı" yaygaraları, soldan da yine malum, klasik "provokasyon" teorileriyle destek buldu.

1990'da yine provokasyon teorileri:

1990'ların başında devrimci hareketin yükselen silahlı mücadelesi, bunların silahlı mücadele düşmanlığını iyice açığa çıkarttı.

Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması eylemi de bu açıdan karakteristiktir. Emperyalizm, oligarşi ve solun büyük kısmı, ortak bir paydada buluşmuştur bu eylemde: Provokasyon!

Aylarca bu eylemin devrimciler tarafından yapılamayacağını ispatlamaya çalıştılar. Japon emperyalizminden Fransız emperyalizmine kadar herkes karıştırdı teorilerin içine.

Beyinler kirlenmişti bir kez, mücadeleye, devrime inançsızlaşmışlar, silahtan, ayaklanmadan öcünden korkar gibi korkar olmuşlardı. Gazi'de olduğu gibi, halkın ayaklanmasını da aynı burjuvazi gibi "provokatörlerin kışkırtması" olarak göstermeye çalışmaları, provokasyon teorilerinin geldiği noktayı gösteriyordu.

Reformizmin karşı çıktığı silahlı eylemin biçimi değil, kendisidir

Devrimcilerin anladığı silahlı mücadeleyle, islamcılının veya milliyetçi kesimlerin silahlı mücadelesi arasında hem biçim hem muhteva bakımından temelden bir fark vardır.

Devrimci bir bakış açısıyla geliştirilen silahlı mücadele, suçluyu suçsuz ayıran, adaleti uygulayan bir eylem çizgisine sahiptir. Bu çizgide, ne "kurşun adres sormaz"dır, ne de "kurunun yanında yaş da yanar" denilir.

Ancak, provokasyon teorisyenlerinin savunucuları için eylemin halka zarar verip vermemesi değildir önemli olan, onlar silahlı her türlü eyleme karşıdır. Mesela İstanbul'daki son eylemler böyle değil de halka zarar

vermeyecek biçimde yapılıyorsa, bu kesimlerin düşüncesi, tavrı değişecek miydi? Hayır! Onlar yine karşı çıkacaklardı. Yine o eylemlerin nesnel yanını tartışmayacaklardı.

Çünkü meselenin özünde, "her türlü şiddete" veya başka deyişle siyasi amaçlar için "silahlı mücadeleye" karşı olmak vardır.

Oligarşi, eylemler halka zarar vermeyen biçimde de olsa yine, yeni baskı yasalarını gündeme getirecekti ve provokasyon teorisyenleri "zorunlu olarak" yine aynı şeyleri söyleyeceklerdi. Sakatlık, provokasyon teorisinin kendisindedir.

Tavırlarının temelinde, silahlı mücadeleye ve şiddete özde bir karşıtlık yatmaktadır. Bu nedenle esasında silahlı eylemin biçimi onları çok ilgilendirmemektedir.

Silahlı mücadele, kurtuluş yolunun "temel mücadele" biçimidir!

Silahlı mücadelenin reddi, iktidar iddiasının reddidir. Tüm reformistler, silahlı mücadeleyi reddederken, gerçekte iktidar iddiasından da vazgeçip düzenin içinde "reform" mücadelesiyle yetinmeyi tercih etmiş olmaktadır.

Reformizm icazeti esas aldığı için, kendi dışlarında bu icazeti şu veya bu biçimde daraltacak, yokedecek bir mücadeleye karşı çıkarak objektif olarak düzen güçleriyle birlikte tavrı almaları kaçınılmazdır. "Kendi dışlarında yükselen her mücadeleye, özellikle de düzen statülerini sarsan silahlı mücadeleye karşı düşmanlıkları akıl almaz boyutlardadır. Bazen anlaşılabilir nedenlerle de olsa silahlı mücadeleyi sürdüren bir örgütün yaptığı her şeye karşı çıkmak, onu güçten düşürmek, yıpratmak için akla gelen ve gelmeyen her şeyi yaparlar. Anlaşılabilir görünen her şey, özünde düzen savunuculuğu olarak kavranmalıdır. Onların statüleriyle düzen statüleri arasında Çin Şeddi yoktur." (Kongre Raporu'ndan)

Birkaç eylem yaparak, silahlı eylemi halkın savaşını geliştirme değil sadece "kendi reklamını yapma" olarak kavrayan veya silahlı mücadeleyi "pazarlık kozu" olarak kullanan bir politikanın kurtuluş yolunda silahlı mücadeleyi temel almış bir politikayla ilgisi yoktur.

İktidarın devralınması, ancak başından itibaren yürütülen bir silahlı mücadele içinde oluşturulacak bir silahlı kurtuluş cephesiyle mümkündür. Halkın devrimci mücadelesi yükseldikçe, karşı-devrim de bir yere kadar iktidarını savunmak için şiddetini artıracaktır Bu şiddete rağmen, mücadelenin ve örgütlenmenin sürekliliğini sağlayan bir halk, savaşının belli bir noktasında güçler dengesini kendi lehine çevirerek iktidar yolunu açacaktır. Tarih devrimlerin gelişmesini böyle kaydetmiştir. Provokasyon teorisi, devrimleri reddetmektedir.



Medya

Canhıraş AKP Savunucusu

Vakit

Kontra Bir Gazete

İstanbul'daki eylemler, sadece AKP iktidarını panikletmedi, İslamcı medya da panik halinde. Ne, doğrudan, "Amerikan zulmünün, siyonizmin terörünün yarattığı dünya düzeninde elbette insanlar öfkelerini dile getirecek, sorumlusu emperyalizmdir" diyebiliyorlar, ne de eylemi tümenden reddedebiliyorlar.

Bunlar arasında en öne çıkan ise Vakit Gazetesi. Radikal İslamcıdır Vakit, ama ucunda koltuk olan AKP iktidarını kurulduğu günden bu yana desteklemektedir. Kapitalizmin soygun ve talan yöntemlerinin başında gelen özelleştirmelerden tutun da, AKP iktidarının hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarına kadar tümünün arkasında durur, propagandasını yapar.

Hele sözkonusu olan devrimciler, ilericiler ise, kin kusar, her türlü küfür, ahlakını gösteren dili kullanmakta sakınca görmez. Yalan olduğunu bile gerek karalama kampanyaları yürütür.

"Terör" İstanbul'dakiler değil, "işte bu" diyecek ya; dünyadaki açlığı gündeme getirir, ama ülkedeki açlığın, yoksulluğun sürdürücüsü, işçi düşmanı AKP'yi destekler.

Sayı 89

48

7 Aralık
2003



29 Kasım tarihli Milliyet'te manşet: "O Şimdi Madenci: Bergama'da altın madenini protesto eden köylülerden bazıları, şimdi o madende görevli."

Haberde bir çok yalan unsur var. Bunlar, Normandy'nin kullandığı yöntemleri dile getirdiği için işten çıkarılan şirketin eski Kamu İlişkileri Müdürü Hasan Gökvardar tarafından açıklandığı için ayrıntısına girmiyoruz.

Peki ne demek istiyor Milliyet? Çok yaşa emperyalist tekel! Köylüler yıllarca mücadele ettiler, toprağımız, ülkemiz dediler ama, nasıl da açtık madeni mi demek istiyor? Evet! Emperyalist tekele yağ çekiyor. Normandy'nin, köylülerin eylemlerini kırmak için büyük gazetelere verdiği ilanların karşılığını ödüyor. Ama başka zaman hukuk düşkünü kesilen Milliyet, o madenin mahkeme kararına rağmen nasıl çalıştırıldığını sorgulamıyor.

Ertesi günü, burjuva basının, AKP'nin Akbil yolsuzluğunu gündeme getirdiği eski manşetlerini alarak, "işte terör bu" der, Akbil hırsızlığından AKP'lilerin beraatına zil takip oynar. Ama İslamcı kafa sormaz; "Ey AKP senin milletvekillerinin şu kadar yolsuzluk sanığı, sen nasıl Müslüman'sın, ve bu terörist medya şimdi seni neyin karşılığı destekliyor?" Sormaz, çünkü o da AKP'liler gibi Müslüman!

AKP istediği zulmü yapsın, onaylar, "zulme karşı olduğunu" da dilinden düşürmez. Gözünü kulağını dikmiş, sadece "Sezer ölüm orucu yapan bir teröristi daha affetti" haberleri yapma fırsatı kollar. Düzen kendisine "terörist" deyince de, tutuşur. Ama sanmayın ki, akli başına gelir. Devrimci düşmanlığı iliklerine işlemiştir. Devrimciler karşı "büyük şeytan" der ABD ile de kolkola girer, "onbaşı generaller"e de hizmet eder.

İslamcı Basının "Koordinatları"

ABD'nin "teröre karşı savaş" yalanıyla, bu kesimleri de hedef almasının ve özellikle İstanbul'daki eylemlerin ardından doğru sözler edenler de var. Mesela, terör demagoglarına, Yeni Şafak yazarı **Ahmet Taşgetiren** haklı olarak şöyle diyor; "Düşünmüyoruz arkadaşlar, düşünmüyoruz... Amerika veriyor koordinatları, başlıyoruz kelimelerle bombardımana..." (2 Aralık 2003, Yeni Şafak)

Yazarın dönüp tarihlerine bakması gerekmez mi? İçinde bulunduğu camianın, islamcı basının devrimcilere fiili, propagandif saldırılar yöneltirken koordinatlarının nereden verildiğini sorgulaması gerekmez mi? Biz bir örnekle yardımcı olalım:

"Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında topyekün bir savaş kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalmazsın. Ben namazımı kılar, tesbihimi çekerim, etliye sütlüye karışmam deyip de zulüm edenlerden olma, gözünü aç bak..." (Mehmet Şevki Eygi-Bugün Gazetesi)

Bu satırları yazdığı Kanlı Pazar günlerinde, tüm dünya halklarına zulmeden Amerika'nın saflarında yer almış, faşizmin vurucu gücü olmaya çağrı yapıyor ve utanmadan "zulümden" söz ediyor. Hala kafa aynıdır. Kullandıkları argümanlar Amerika'nın "terörizm" demagojisinden başka bir şey değildir. Din, bu propagandayı güçlendiren bir unsurdur sadece. Anti-komünist bilinç de böyle oluşturuldu.

Peki Eygiler'e kim koordinat veriyordu? Sola karşı hala iktidar koltuğunda "ideolojik... sicilli..." diyenlerin koordinatlarını kim çiziyor? Ya da, devrimcilere tıpkı Amerika ve oligarşi gibi "terörist" diye saldırırken, katledilmelerini, işkence görmelerini meşru görürken koordinatlar nereden geliyordu?

kahramanlar Ölmez

6 Aralık - 12 Aralık Şehitlerimiz

6 Aralık 1994

Dağlarda özgürlük savaşçılarıydılar. DHKC İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliklerine bağlı bir müfrezede 9 yoldaş-
tılar. Dersim Hozat Çaytaşı Köyü'nde boş bir evde oligarşinin
katliam birlikleri tarafından kuşatıldılar. Direnmek gelenekleriydi,
başlarında komutanları Kemal Askeri, marşlarıyla, kuşatıldıkları
evden dalgalandırdıkları bayraklarıyla; sloganlarıyla direndiler
saatlerce. Çatışma sonucunda 9 Cephe gerillası şehit düştü.



Kemal ASKERİ

Arap milliyetindendi. 1975'te DEV-
GENÇ saflarında mücadeleye katıldı.
12 Eylül zulmünü tutsaklık koşullarında
yaşadı. 11 yıllık tutsaklığın ardından
1992'de Sivas dağlarında savaştı.
1993'te Kürdistan Siyasi Sorumluluğu-
'na atandı. Bu görevini sürdürürken
Parti Kuruluş Kongresi'ne katıldı.
Kongrenin ardından Dersim İbrahim
Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutanlığı üyesi
olarak Dersim'de göreve başladı.

Ahmet GÜDER

Fırat Üniversitesi'nde
okurken devrimcilerle tanış-
tı. TÖDEF çalışmalarını baş-
lattı. '92 Ocak ayında gerilla-
ya katıldı.



Nihat KAYA

Devrimcilerle 1987'de Fırat
Üniversitesi'nde öğrenciyken ta-
nıştı. 1992'de gerillaya katıldı.



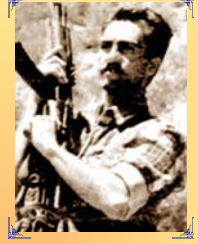
M. Ali ÖZTÜRK

Elazığ Atatürk Lisesi'nde
öğrenciyken mücadeleye
katıldı. Çeşitli alanlarda ça-
lıştıktan sonra '93 yılı orta-
sında gerillaya katıldı.



Erkan AKÇALI

Mücadeleyle ilk olarak 1990 yılında
EHADKAD'a gitmeye başladığında ta-
nıştı. '93 Temmuz'unda gerillaya katıldı.



Hüsniye AYDIN

'89-90 yıllarında İstanbul'da Türk Hemşireler
Derneği İstanbul Şubesinin çalışmalarına katıl-
dı. Tayini Dersim'e çıktığında Sağlık-Sen'in Der-
sim Şubesi'nin kurulmasına katkıda bulundu.
1993 Ağustos'unda gerillaya katıldı.



Gülseren BEYAZ

Sağlık-Sen Elazığ şube başkanlığı yaptı.
'92'de Nisan'da üç ay tutuklu kaldıktan son-
ra devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında
görev aldı.



Şenay SONAR

Devrimcilerle Dersim Cumhuriyet Li-
sesi'nde öğrenciyken tanıştı. Gerillaya
'93 yılının Ağustos ayında katıldı.



Mikail GÜVEN

Devrimci Hareketle '91 Temmuz'un-
da tanıştı. Gerillaya katıldığı '93
Mart'ına kadar Mücadele Gazetesi mu-
habirliği yaptı.



Nurettin GÜLER

12 Aralık 1978

Devrimci hareketin bölgedeki önder
kadrolarından biriydi. Elazığ'da faşistle-
re karşı gerçekleştirilen bir eylem son-
rası polisle girdiği silahlı çatışmada şehit
düştü.



Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Cafer DERELİ (DHKP-C)

9 Aralık 2000

Cafer Dereli 1978 Konya Çumra doğumludur. Ekonomik nedenlerle 1998'de
Belçika'ya geldi. Daha önce başka bir örgütlenme içinde yeralan Dereli, devrimci hareke-
tle tanışmasının ardından Cephe saflarında yer almaya başladı.

F tiplerine karşı direniş sürecinde bir çok eyleme katıldı. Son olarak Hollanda'nın Rot-
terdam kentinde ölüm orucunu desteklemek için yapılan açlık grevine katılmıştı.

Grev çadırına yönelik faşist çetelerin saldırısına karşı göğüs göğüse çatıştı ve şehit
düştü.

Direnişin ilk şehidi oldu, direnişin şehitleriyle birlikte yaşayacak.



köyün ! Delisi

Biz de Tayyip'e "dayatıyoruz"; haydi bunun da adını koy bakalım!

Son bombalı saldırılarda 4 kamyonet 60 kişiyi, son bayram tatilinde trafik kazaları 120 kişiyi öldürdü. Sadece 1985-2000 arasında ise 95 bin kişiyi öldürdü.

Cansa can, ölümse ölüm... Bakanlar kurulu niye olağanüstü toplanmıyor? MGK niye gündemine almıyor? Niye günlerce manşetlerine taşıyıp iktidarı sıkıştırıyor? Niye "önlemek için yeni yasalar çıkaralım" denilmiyor?... Ayrıca son bir soru; "Trafik terörünün" dini, milliyeti, sınıfı var mı?"

Oligarşi cevap vermez bu son soruya biz verelim: "Trafik terörü" dedikleri, tekelci burjuvazinin kâr hırsıdır. Koç'un Tofaş'ı, Sabancı'nın Mitsubishi'si, Ordunun OYAK'ının Renault'u vb. kazansın diye, demiryollarına yatırım yapmamaktır mesela.

Çiçek'in "Kendi Hırsızı" Kimler?

Cemil Çiçek: "1980'den beri bütün iktidarlar kendi hırsızlarını korudu."

1- Çiçek ANAP iktidarlarında bakandı. O zamanki "kendi hırsızları" kimlerdi, açıklasın?

2- Akbil davasının sonucuna bakın. Demek ki, AKP de kendi hırsızlarını korumaya devam ediyor. Peki Çiçek buna ne diyor.



"Kemalizm" Her Derde Deva!

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, Bush'un "Türkiye teröre karşı cephedir" sözlerini şöyle değerlendirmiş: "Hangi kapsamda söylediğini bilmiyorum. Ama Atatürk'ün şu sözünü anımsatmak isterim: 'Hattı müdafaa yoktur sathı müdafaa vardır. O sathı tüm vatandır.' Terorizmle savaş konusunda o sathı tüm dünyadır."

Cunta, Kemalistti, ne yaptığı biliniyor.

Bunlar da Kemalizmi kimseye bırakmıyor. Peki nasıl bir Kemalist ki, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı için söylenmiş bir sözü alıyor, Amerikan emperyalizminin imparatorluk planlarının gerekçesi olduğunu tüm dünyanın bildiği "terörizme karşı savaş"a getirip yamıyor. Tutmayalım, ABD nereye derse oraya asker kiralasın! En keskin Kemalist olur.

Sayı 89

50

7 Aralık
2003

ÇİZGİYLE

